DANIELLE STEEL

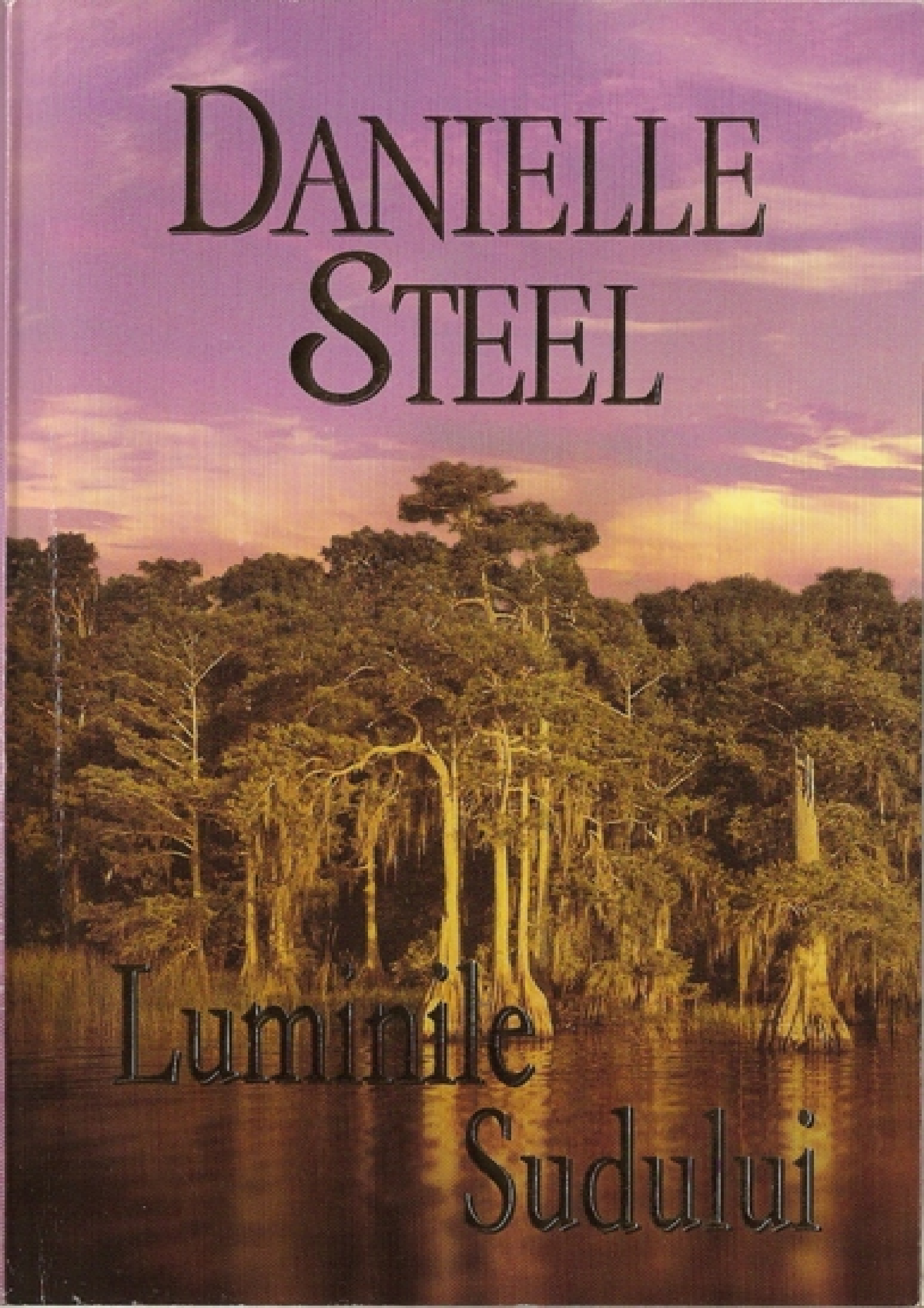

Luminile Sudului

Cuprins

capitolul 1
capitolul 2
capitolul 3
capitolul 4
capitolul 5
capitolul 6
capitolul 7
capitolul 8
capitolul 9
capitolul 10
capitolul 11
capitolul 12
capitolul 13
capitolul 14
capitolul 15
capitolul 16
capitolul 17
capitolul 18
capitolul 19
capitolul 20
capitolul 21
capitolul 22
capitolul 23

DANIELLE STEEL

LUMINILE SUDULUI

Titlul original:*Southern Lights,* 2009
Traducere din limba engleză Aurelia Ulici

Minunaţilor mei copii Beatrix, Trevor, Todd, Nick, Sam, Victoria, Vanessa, Maxx şi Zara – care sunt lumina vieţii mele. Fie ca vieţile voastre să fie mereu pline de bucurie şi binecuvântate, fiţi fericiţi!

Cu toată dragostea,
Mami/d.s.

capitolul 1

Bărbatul stătea pe scaunul jerpelit şi părea că moţăie, cu bărbia alunecându-i uşor în piept. Era înalt şi vânjos şi, cum îşi ţinea capul înclinat în faţă, de sub cămaşă i se iţea un şarpe tatuat pe ceafă. În camera mică şi întunecoasă, braţele lui lungi păreau lipsite de viaţă pe mânerele scaunului. Din hol venea un miros oribil de mâncare gătită, iar televizorul era deschis. În colţul camerei era instalat un pat îngust, cu lenjeria nestrânsă, care acoperea o mare parte din covorul miţos, murdar şi plin de pete. Sertarele servantei erau deschise, iar cele câteva haine pe care le adusese cu el zăceau pe podea. Purta un tricou, jeanşi şi bocanci grei, de pe tălpile cărora noroiul uscat cădea pe covor. Scoase un mormăit şi scutură din cap, clipi şi apoi deschise ochii albaştri, ca de gheaţă, iar părul i se zbârli pe braţe. Avea un auz perfect. Închise din nou ochii şi ascultă, apoi îşi luă haina şi, dintr-un pas, străbătu camera îngustă. Când îşi ridicase bărbia, şarpele dispăruse din nou sub cămaşă. Luke Quentin alunecă domol peste pervaz şi, după ce închise fereastra, o luă în jos pe scara de incendiu. Era ger. Ianuarie, la New York. Stătuse în oraş două săptămâni, înainte, fusese în Alabama, Mississippi, Pennsylvania, Ohio, Iowa, Illinois, Kentucky. Îşi vizitase un prieten din Texas. Călătorise luni de zile. Muncise pe unde găsea. Nu avea nevoie de prea mult ca să trăiască. Mergând cu pas uşor ca de panteră, o luă în jos pe stradă, pe Lower East Side, înainte ca bărbaţii pe care îi auzise venind să ajungă în camera lui. Nu ştia cine erau, dar era prea deştept ca să rişte. Mai mult ca sigur erau poliţişti. Fusese închis de două ori, pentru furt de carduri bancare şi jaf, şi era cât se poate de conştient că nimeni nu-i va acorda niciodată o a doua şansă unui fost condamnat. Prietenii din închisoare îi spuneau Q.

Clănţănind de frig, se opri să-şi cumpere un ziar şi un sendviş, după care porni să se plimbe. Într-o altă lume, ar fi fost considerat un bărbat frumos. Umerii îi erau uriaşi, puternici, şi trăsăturile cizelate. Avea treizeci şi patru de ani, şi cele două condamnări însumau zece ani. Îşi executase pedeapsa până la capăt, nu fusese eliberat condiţionat. Acum era liber ca pasărea cerului. De doi ani se întorsese pe străzi şi, până acum, nu avusese probleme. În ciuda staturii sale, se putea face nevăzut în mulţime. Avea părul blond nisipiu, şters, ochi de un albastru-deschis şi, din când în când, îşi lăsa barbă.

Quentin o luă spre nord, iar când ajunse la Strada 43, spre vest, se strecură într-un cinematograf chiar în Times Square, se aşeză în întuneric şi adormi. Când ieşi, era miezul nopţii; sări într-un autobuz şi se întoarse în centru. Presupunea că, acum, oricine venise să-l viziteze mai devreme plecase de mult. Se întreba dacă cineva de la hotel îi informase pe poliţişti că era puşcăriaş. Pentru cunoscători, tatuajele de pe mâinile lui erau un semn evident. Nu-şi dorea decât să nu fie prin preajmă când veneau şi spera că, negăsind nimic în cameră, renunţaseră. Când se întoarse la hotelul lui prăpădit, se făcuse ora douăsprezece şi jumătate. O lua întotdeauna pe scări. Lifturile erau o capcană, iar lui îi plăcea să se mişte liber. Recepţionerul îl salută dând din cap, şi Luke se îndreptă spre scări. Când se afla chiar pe palierul de sub etajul lui, auzi un zgomot. Nu erau paşi sau o uşă, era un pocnet. Doar atât. Îşi dădu imediat seama – era un pistol care fusese armat şi, deplasându-se cu viteza sunetului, o apucă din nou în jos pe scări fără să facă zgomot şi încetini brusc numai când trecu pe lângă recepţie. Deodată, nu mai auzi nimic. Înţelese că erau în spatele lui, la jumătatea drumului, pe scări. Erau trei, şi Luke n-avea de gând să afle cine erau. Îi trecu prin minte să încerce să rezolve în felul lui,

dar instinctul îl îndemna să fugă. Aşa făcu – fugi mâncând pământul. Era deja jos, în stradă, când ei ieşeau pe uşă, într-o goană nebună. Ca să se antreneze, în închisoare făcuse alergări. Oamenii spuneau despre Q că era mai iute decât vântul. Şi, de data asta, chiar fusese. Sări peste un gard, în spatele unei clădiri, o apucă pe acoperişul unui garaj şi trecu peste un alt gard. Se afla în mijlocul cartierului şi ştia că de-acolo nu s-ar mai fi putut întoarce la hotel. Ceva nu era în regulă, nu era deloc în regulă. Şi habar n-avea ce. Avea un pistol scurt în jeanşi şi nu voia să fie prins cu arme asupra lui, aşa că îl aruncă într-o ladă de gunoi, după care alergă în spatele unei clădiri de pe una dintre alei. Continuă să fugă şi se gândi că îi pierduseră urma, dar se lovi de un alt gard şi, brusc, o mână ţâşni în spatele lui şi îl apucă de ceafă, ca o menghină. Nu mai simţise niciodată o strânsoare atât de puternică şi era al naibii de bucuros că aruncase pistolul. Tot ce trebuia să facă acum era să scape de poliţist. Îi trase un cot în coaste celui care-l prinsese, dar asta îl făcu pe celălalt să-l apuce şi mai bine de ceafă şi să-l strângă şi mai tare. Luke ameţi aproape instantaneu şi, în ciuda constituţiei sale fizice impresionante, căzu la pământ. Poliţistul ştiuse exact de unde să-l apuce. Îi aplică o lovitură zdravănă în spate, şi Luke scoase un geamăt înăbuşit printre dinţii încleştaţi.

— Pui de căţea, îi strigă el, apucându-l pe atacatorul său de picioare, şi, brusc, poliţistul se trezi pe jos, după care se rostogoliră amândoi pe pământ.

Nu fusese decât o chestiune de secunde până când poliţistul îl ţintui – era mai tânăr decât Luke, mai bine făcut şi aşteptase luni de zile plăcerea de a se afla în compania lui Q. Îl urmărise în fiecare stat, şi fusese deja în camera lui: de două ori săptămâna asta şi o dată cu o săptămână în urmă. Charlie McAvoy îl cunoştea pe Luke Quentin mai

bine decât pe propriul său frate. Căpătase un permis special de la forţele de intervenţie interstatale ca să-l urmărească şi făcea asta de aproape un an, ştiind că şi dacă era să moară, tot punea mâna pe el; iar acum, când reuşise, n-avea de gând să-l lase să-i scape. Charlie se lăsă în genunchi şi-l trânti pe Luke cu faţa de pământ. Când se uită în sus – chiar în clipa când ceilalţi doi agenţi ajungeau în spatele lui Charlie – nasul lui Luke sângera din plin. Cei trei erau îmbrăcaţi în civil, dar se vedea de la o poştă că erau poliţişti.

— Uşurel, băieţi, jucaţi-vă frumos, le strigă Jack Jones, detectivul-şef, şi-l apucă de mânecă pe Charlie. Să nu-l omorâm până nu-l ducem la secţie.

În ochii lui Charlie se citea dorinţa de-a ucide. Jack Jones ştia că Charlie îi pusese gând rău, şi ştia şi de ce. Charlie îi mărturisise totul într-o noapte, când era beat. Când se întâlniseră a doua zi de dimineaţă, Jack îi promisese că nu va spune nimic nimănui. Dar înţelegea ce se întâmpla acum cu Charlie, care tremura de furie. Lui Jack nu-i plăcea să amestece răzbunarea personală în afaceri. Dacă Luke ar fi făcut cel mai mărunt gest ca să se elibereze şi să fugă, Charlie l-ar fi împuşcat. N-ar fi tras în braţe sau în picior, l-ar fi ucis pe loc. Al treilea membru al echipei ceru prin radio o maşină de patrulă. Maşina lor era la distanţă de câteva cvartale şi nu voiau să-l ducă pe Luke aşa de departe. N-aveau de gând să-i ofere o astfel de şansă.

Lui Luke, sângele îi şiroia din nas pe cămaşă, dar niciunul dintre ei nu-i dădu nimic să se şteargă. Nu se aştepta la milă din partea lor. Jack îi citi drepturile şi, deşi sângera îngrozitor, Luke îl privi cu aroganţă. Avea ochi ca de gheaţă şi se uita fix la ei, fără să-i scape nimic. Jack îşi dădu seama că era cel mai dur ticălos pe care-l întâlnise vreodată.

— Pentru asta aş putea să vă dau în judecată, nemernicilor. Cred că mi-aţi spart nasul, îi

ameninţă el şi, în timp ce ceilalţi doi îl împingeau spre maşină, Charlie îi aruncă o privire sarcastică.

Îl suiră în maşină şi-i spuseră poliţistului de la volan că aveau se întâlnească la secţie.

În timp ce se întoarseră la maşină, cei trei bărbaţi rămaseră tăcuţi; când răsuci cheia în contact, Charlie se uită la Jack şi apoi, palid, se trânti pe scaun.

— Cum te simţi? îl întrebă Jack în timp ce se îndreptau spre centru. L-ai prins!

— Da, îi răspunse Charlie, calm. Mai avem nevoie de probe, şi încă de unele solide.

Tot drumul până-n oraş, inclusiv când intrară în secţie, Luke se arătă arogant. Era plin de sânge pe faţă şi pe cămaşă, dar, chiar şi încătuşat, tot trufaş era.

— Deci ce faceţi, băieţi? Căutaţi pe cineva care a comis un jaf sau pe cineva care a furat poşeta unei bătrâne, îi râse Luke în nas lui Charlie.

— În arest cu el, îi zise Charlie lui Jack şi se îndepărtă.

Ştia că avea să fie lăudat pentru arestare. Îl urmărise prea mult timp. Fusese pur şi simplu un noroc faptul că Quentin se întorsese în New York. Providenţa. Soarta. Charlie era bucuros că-l prinsese în oraşul unde muncea. Aici avea legături mai bune şi îl plăcea pe procurorul districtual cu care lucrau. Era un tip bătrân, dur, din Chicago, mai dispus să înceapă urmărirea penală decât mulţi alţii. Lui Joe McCarthy, procurorul districtual, nu-i păsa cât de plin era arestul şi nu avea de gând să-i lase pe suspecţi să scape. Şi dacă reuşeau să dovedească totul despre Luke Quentin, aşa cum spera Charlie, urma să fie procesul anului. Se întreba cui avea să-i încredinţeze McCarthy procesul. Spera din tot sufletul să fie cineva bun.

— Deci ce aveţi de gând să-mi puneţi în cârcă? îl întrebă Luke, râzându-i lui Jack în nas, în timp ce un poliţist tânăr îi punea cătuşele şi se pregătea

să-l scoată din încăpere. Că am furat din magazine? Că am traversat pe roşu?

— Nu chiar, Quentin, îi răspunse Jack cu răceală. Eşti acuzat de viol şi de crimă. Până în prezent, patru capete de acuzare. Poate vrei să ne povesteşti ceva despre asta? continuă Jack, ridicând din sprânceană, în timp ce Luke râse din nou, scuturând din cap.

— Nişte tâmpiţi! Ştii că nu ţine. Care-i problema? Ai o groază de crime pe care nu poţi să le rezolvi şi ţi-ai imaginat că le iei la grămadă şi mi le pui mie pe toate în cârcă?

Luke părea total indiferent, ba chiar amuzat, dar în ochii săi ca oţelul era un licăr albastru, diabolic.

Bravada lui nu-l păcălea pe Jack. Luke era abil. Aveau dovada că el comisese două crime şi erau aproape siguri de alte două. Şi dacă presupunerea lui Jack era corectă, Luke Quentin omorâse douăsprezece femei în doi ani, poate chiar mai multe. Aşteptau raportul concludent în legătură cu ADN-ul găsit în noroiul de pe pantofii lui, noroi pe care Charlie îl strânsese de pe covorul miţos din camera de hotel ocupată de Quentin. Dacă ADN-ul se potrivea, aşa cum spera Charlie, Quentin tocmai făcuse ultima plimbare pe stradă din viaţa lui.

— Ce minciuni! mormăi Luke în timp ce se târa spre ieşire. Ştiţi că nu puteţi dovedi. Doar bănuiţi. Am un alibi pentru fiecare noapte. Abia dacă am ieşit din hotel în ultimele două săptămâni. Am fost bolnav.

„Da, foarte bolnav”, îşi spuse Jack în gând. Indivizii ca el erau cu toţii nişte sociopaţi care îşi ucideau victima fără să clipească, o aruncau undeva şi apoi se duceau să ia masa. Luke Quentin era un bărbat frumos, fermecător. Tipul perfect care să pună ochii pe o femeie tânără, naivă, pe care s-o ademenească într-un loc retras, unde s-o violeze şi, pe urmă, s-o omoare. Jack mai văzuse şi înainte indivizi ca el, deşi, dacă poveştile se dovedeau adevărate, era unul dintre cei mai

periculoşi. Sau chiar cel mai periculos dintre cei cu care avuseseră de-a face într-o lungă perioadă de timp. Jack ştia că presa ar fi dat buzna şi că fiecare detaliu trebuia folosit corect, altfel, din pricina unei informaţii greşit interpretate, Quentin ar fi scăpat de proces sub pretextul erorii judiciare. Şi Charlie ştia asta, motiv pentru care îi ceruse lui Jack să-l bage în arest şi, după ce Luke fusese dus la interogatoriu şi fotografiat, Jack îl sună el însuşi pe procurorul districtual.

— L-am prins, îi spuse el, mândru. Toate bănuielile noastre s-au adeverit, şi norocul a fost de partea noastră. Asta, plus faptul că Charlie McAvoy a făcut tot ce s-a putut ca să-l urmărească şi să-l prindă. Dacă eu aş fi fost cel care ar fi trebuit să alerge pe toate aleile alea şi să sară peste atâtea garduri, Quentin ar fi ajuns până în Brooklyn înainte ca eu s-apuc să trec de primul gard. Jack era în formă bună, dar avea patruzeci şi nouă de ani, iar el şi avocatul districtual se tachinau reciproc în legătură cu greutatea. Erau de-aceeaşi vârstă. Avocatul îl felicită pentru cât de bine lucrase şi-i dădu întâlnire de dimineaţă. Voia să-i întâlnească pe toţi ofiţerii care-l arestaseră, ca să decidă modul în care urmau să se ocupe de presă.

O jumătate de oră mai târziu, când Jack părăsea secţia, Luke era deja în celulă. Hotărâseră să-l închidă singur. Era programat să i se prezinte acuzaţiile în după-amiaza următoare, şi Jack ştia că pe urmă presa va fi călare pe ei. Arestarea bărbatului care ucisese douăsprezece femei în şapte state avea să fie o ştire-bombă. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru imaginea NYPD, care, datorită acestei realizări, va fi una foarte bună. Acum, odată cazul ajuns pe masa procurorului districtual, urma ca procurorul şi anchetatorii să facă restul. După arestare, în seara aceea, îl conduse acasă pe Charlie. Toată după-amiaza pândiseră hotelul, aşa că avuseseră o zi

lungă. Îl văzuseră pe Luke când ieşise, şi Charlie ar fi vrut să-l înhaţe pe loc, dar Jack îi ceruse să aştepte. Câtă vreme nu bănuia că erau pe urmele lui, ştiau că avea să se întoarcă. Şi cum era prea multă lume în jur, Jack nu voia să fie rănit nimeni din hotel. Până la urmă, lucrurile se terminaseră bine pentru ei. Dar nu la fel de bine pentru Luke.

Luke Quentin stătea în celula lui, holbându-se la pereţi. Auzea toate zgomotele familiare din arest. Într-un fel ciudat, i se părea că a ajuns acasă. Ştia că, dacă pierdea, de data asta era acasă pentru totdeauna. Îşi privi fix pantofii, cu o faţă inexpresivă, apoi se întinse pe pat şi închise ochii. Părea total împăcat.

capitolul 2

— Repede! Repede! Repede! îi striga Alexa Hamilton fiicei sale, în timp ce-i arăta o cutie de cereale şi una de lapte. Îmi pare rău că-ţi ofer aşa un mic dejun oribil, dar am întârziat la serviciu.

Se străduia să stea jos şi să se uite în ziar, în loc să bată din picior, ridicată. Savannah Beaumont, fiica ei de şaptesprezece ani, avea o claie de păr blond. Îl purta drept, lăsat liber pe spate, şi avea un chip care îi făcea pe bărbaţi să fluiere după ea pe stradă încă de la paisprezece ani. Toată viaţa mamei ei se învârtea în jurul fetei. Alexa îşi ridică ochii din ziar, zâmbind.

— Ţi-ai dat cu ruj. Cineva drăguţ la şcoală?

Savannah era în ultimul an la o şcoală privată, bună, din New York. Şi tocmai se ocupa de eseurile pentru admiterea la Stanford, Brown, Princeton sau Harvard. Mama ei ura gândul că pleca să studieze în altă parte, dar Savannah avea note grozave şi era pe cât de frumoasă, pe-atât de isteaţă. Aşa era şi Alexa, dar în alt fel. Avea un trup subţire, longilin, şi o ţinută de model, cu excepţia faptului că era mai robustă şi mai atrăgătoare. Îşi strângea părul la spate într-un coc şi nu se farda niciodată la serviciu. Nu avea nevoie şi nu dorea să atragă atenţia cu aspectul ei. Era asistenta procurorului districtual, avea treizeci şi nouă de ani – împlinea patruzeci la sfârşitul anului. Ajunsese la biroul procurorului districtual direct de pe băncile şcolii şi lucrase acolo şapte ani.

— Mănânc cât pot de repede, se strâmbă Savannah, liniştind-o.

— Ei, nici chiar aşa! Populaţia criminală din New York mai poate aştepta.

Cu o seară înainte primise un mesaj de la şeful ei, care voia s-o întâlnească dis-de-dimineaţă, de aceea se grăbea, dar putea oricând să-i spună că întârziase metroul.

— Cum te-ai descurcat aseară cu eseul pentru Princeton? Am avut de gând să vin să te ajut, dar am adormit. Poţi să mi-l arăţi diseară?

— Nu cred.

Savannah îi zâmbi larg – era o fată grozavă. Juca în echipa de volei a şcolii.

— Am o întâlnire, o anunţă, luând ultima lingură de cereale, în timp ce Alexa ridica din sprânceană.

— Ceva nou? Sau ar trebui să spun *cineva* nou?

— Doar un prieten. Intenţionăm să ieşim cu un grup. E un meci în Riverdale, pe care vrem toţi să-l vedem. Nu e mare lucru. Pot să termin eseul în weekend.

— Ai exact două săptămâni ca să le termini pe toate, spuse Alexa sever.

Ea şi Savannah erau singure de aproape unsprezece ani, de pe vremea când fiica ei avea şase ani.

— Ar fi mai bine să nu tai frunză la câini, nu-ţi folosesc la nimic întâlnirile astea.

— Atunci, după liceu poate ar trebui să renunţ un an la şcoală, o tachină Savannah.

Se înţelegeau bine şi aveau o relaţie bazată pe iubire. Pe Savannah n-o deranja să le spună prietenilor că mama era cea mai bună prietenă a ei, şi toţi credeau despre ea că era grozavă. Alexa îi lua la birou, în fiecare an, pe câţiva dintre ei de Ziua Carierei. Dar Savannah nu avea niciun chef să urmeze Facultatea de Drept. Voia să se facă fie ziaristă, fie psiholog, dar încă nu se hotărâse. În primii doi ani de colegiu nu trebuia să-şi aleagă specializarea.

— Dacă îţi iei un an liber, poate îmi iau şi eu unul odată cu tine. În ultimele luni am avut tot felul de cazuri tâmpite. De la Ziua Recunoştinţei încoace cred că am trimis în judecată fiecare gospodină de pe Park Avenue care a şterpelit ceva dintr-un magazin, se văicări în timp ce ieşeau amândouă din apartament spre lift.

Savannah ştia că în octombrie mama ei trimisese în judecată un caz grav de violenţă şi-l băgase pe acuzat la puşcărie pe viaţă. Îi aruncase victimei cu acid în faţă. Dar, de atunci, avusese mai puţin de lucru.

— De ce nu plecăm într-o călătorie, în iunie, după absolvire? Apropo, plec cu tata în Vermont, pentru o săptămână, la schi, spuse Savannah în şoaptă, în timp ce liftul cobora.

Îi vorbise evitându-i privirea. Nu-i plăcea deloc ce-i citea pe faţă de câte ori amintea de tatăl ei. Încă era un amestec de durere şi de furie, chiar şi după atâţia ani – aproape unsprezece. Era singurul moment când mama ei lăsa impresia că era rea, cu toate că nu-i spusese niciodată fiicei sale nimic urât despre tatăl ei.

Savannah nu-şi amintea mare lucru despre divorţ, dar ştia că fusese o perioadă grea pentru mama ei. Tatăl ei era din Charleston, Carolina de Sud, şi până la divorţ locuiseră acolo, dar apoi ea şi mama ei se mutaseră din nou la New York. De atunci, Savannah nu mai fusese în Charleston şi nu şi-l mai amintea cu adevărat. Tatăl ei venea s-o vadă la New York de două, trei ori pe an, o lua în călătorii, cu toate că programul lui era foarte dezordonat. Îi plăcea să-l vadă şi încerca să nu se simtă ca o trădătoare faţă de Alexa când îl întâlnea. Părinţii ei comunicau prin e-mail, şi, de la divorţ nu-şi mai vorbiseră şi nici nu se mai văzuseră. După părerea lui Savannah, lucrurile se petreceau oarecum ca în *Îngerii lui Charlie,* dar aşa stăteau lucrurile şi ştia că nu se vor schimba. Asta însemna că tatăl ei nu va veni când va absolvi ea liceul. Savannah sperase ca lucrurile să se aranjeze între ei în cei patru ani dinaintea absolvirii. Ţinea foarte mult să fie prezenţi amândoi. Dar, în ciuda animozităţii dintre părinţii ei, avea o mamă grozavă.

— Dar eşti conştientă că o să anuleze în ultimul minut, nu-i aşa? o întrebă Alexa, iritată.

Detesta momentele când Tom îşi dezamăgea fiica, şi asta se întâmpla foarte des. Savannah îl ierta mereu, dar Alexa, nu. Nu era de acord cu nimic din ce făcea sau era el.

— Mami, o dojeni Savannah, cu o atitudine aproape maternă. Ştii că nu-mi place când te porţi aşa. Nu depinde de el, e ocupat.

Ocupat cu ce? – ar fi vrut să întrebe Alexa, dar n-o făcu. Să ia masa la club sau să joace golf? Să-şi viziteze mama între întâlnirile ei de la Uniunea Fiicelor Confederaţiei? Se strădui să tacă. Liftul se opri, iar ele ieşiră pe hol.

— Îmi pare rău, spuse Alexa cu un oftat şi o sărută.

Acum, la şaptesprezece ani, nu mai era atât de rău, dar Alexa fusese furioasă când Savannah era mică, şi el nu venea, când ochii albaştri ai fetei se umpleau de lacrimi şi încerca din răsputeri să fie curajoasă. Văzând-o, Alexei i se rupea inima, dar acum Savannah se descurca mai bine. Şi îşi ierta tatăl pentru aproape orice.

— Dacă îşi schimbă planurile, putem merge oricând în weekend la Miami sau la schi. Găsim noi ceva.

— N-o să fie nevoie. A promis că vine, zise Savannah, sigură pe ea.

Alexa dădu din cap, se sărutară repede de rămas-bun, apoi Savannah o luă la fugă spre autobuz, iar ea porni la pas, în dimineaţa îngheţată, spre staţia de metrou. Afară era ger şi în aer mirosea a zăpadă. Savannah nu simţea frigul la fel de tare ca ea; după o călătorie cu metroul, cu mai multe întreruperi, Alexa era îngheţată până la oase, când ajunse la birou.

Chiar când se îndrepta spre biroul lui Joe McCarthy, îl zări pe Jack, detectivul, însoţit de tânărul lui ajutor, luând-o în aceeaşi direcţie.

— O întâlnire matinală? o întrebă Jack, ştiind deja răspunsul.

În ultimii şapte ani, lucrase de multe ori cu ea şi o plăcea. Şi-ar fi dorit să-i dea o întâlnire, dar părea prea tânără pentru el. Îşi cunoştea meseria şi era genul de persoană care nu suporta prostia, iar Jack ştia că procurorul districtual o aprecia. Cu trei luni în urmă, lucrase cu ea la cazul grav de violenţă. Obţinuseră condamnarea. Alexa o obţinea întotdeauna.

— Da, Joe mi-a trimis aseară un mesaj. Probabil că a aflat de toate cazurile de doi bani pe care le-am avut în ultimul timp. Am avut de-a face cu toţi spărgătorii de magazine din New York, spuse Alexa strâmbându-se.

— Drăguţ, râse el, şi i-l prezentă pe Charlie, care o salută fără alte cuvinte.

Părea distrat, ca şi cum se gândea în altă parte.

— Plăcută vacanţa? o întrebă Jack în timp ce se apropiau de biroul procurorului districtual, apoi îi spuse lui Charlie să aştepte afară.

— Liniştită. Eu şi fiica mea am stat acasă – mi-am luat o săptămână liberă. Eseuri pentru admiterea la facultate. Este ultimul an când mai stă acasă.

În glas i se simţea tristeţea, dar zâmbi. Vorbea des despre fiica ei. El era divorţat, dar nu avea copii, şi ar fi fost cât se poate de fericit să nu-şi mai amintească de fosta nevastă. Cu douăzeci de ani înainte, se măritase cu partenerul lui, după ce îl înşelase timp de doi ani. Jack nu-şi mai dorise niciodată să se însoare. Întotdeauna bănuise că şi Alexa simţea la fel. Nu era o persoană urâcioasă, dar era preocupată numai de muncă şi nu ştia niciun suflet din departamentul de poliţie care să fi avut vreodată o întâlnire cu ea. Bănuia că ieşise cu unul dintre asistenţii procurorului districtual, cu cinci ani în urmă, dar, de obicei, ţinea totul pentru ea şi nu vorbea niciodată despre viaţa personală – în afară de fiica ei.

Alexa observă că poliţistul care îl însoţea era tânăr şi puternic. Privirea lui serioasă o făcu să

zâmbească. Poliţiştii tineri întotdeauna arătau aşa.

Jack şi Alexa intrară în biroul lui Joe McCarthy, în vreme ce Charlie rămase afară. Procurorul părea încântat să-i vadă. Era un bărbat arătos, cu origini irlandeze, cu o coamă bogată de păr alb, care era mereu puţin prea lung. Spunea că avea părul alb încă din facultate. Îi stătea bine. Purta jeanşi şi cizme de cowboy, un sacou vechi de tweed, tocit, şi o cămaşă tot de cowboy. Toată lumea ştia că se îmbrăca în stil western chiar şi la întâlnirile cu primarul.

— Aţi discutat ceva în drum spre mine? întrebă procurorul uitându-se la Jack, dar acesta scutură din cap. Nu voia să ştirbească autoritatea procurorului districtual.

— Avem un caz nou? întrebă Alexa cu interes.

— Da, după socoteala mea, reuşim să-l ţinem departe de presă încă o zi, până o să avem toate detaliile, le spuse în timp ce se aşezau. Probabil că o să existe ceva scurgeri de informaţii chiar în după-amiaza asta, şi o să înceapă nebunia.

— Ce fel de caz? întrebă Alexa, iar faţa i se lumină. Sper că nu un alt spărgător, completă ea, dezgustată. Nu ştiu de ce nu le dau marfa direct şi s-o lase baltă. Urmărirea lor îi costă pe contribuabili mult mai mult decât face.

— Cred că, în cazul ăsta, banii contribuabililor vor fi folosiţi mai bine. E un tip acuzat de viol şi de crimă. Are patru victime la activ.

În timp ce vorbea, Joe McCarthy îi zâmbea lui Jack.

— Patru? se miră Alexa.

— Ucigaş în serie. Femei tinere. Am pus mâna pe individ. La început, n-a părut o pistă bună, dar pe urmă au apărut cadavrele, iar informaţiile pe care le aveam au început să capete sens. O mică echipă operativă l-a urmărit din stat în stat în ultimele şase luni, dar n-au reuşit să-l prindă asupra faptului. Tot ce aveam erau victimele, şi nu exista nicio posibilitate să facem legătura între ele

şi el. Informatorul ne-a dat detalii din închisoare, dar n-a existat nicio dovadă care să-l ţină pe tip mai mult de un an. Bănuiesc că băiatul nostru a călcat pe nervi pe cineva înainte să iasă de la pârnaie, aşa că ne-au sunat. Tipul e foarte dur. N-am avut nicio probă solidă împotriva lui până săptămâna trecută, dar acum l-am prins cu două crime aproape sigure şi, probabil, cu încă două. Trebuie să încercăm să găsim dovezi solide pentru toate patru. Asta e treaba voastră, le spuse lui Jack şi Alexei, care îl ascultau cu interes.

Apoi menţiona că Charlie McAvoy, puştiul de-afară, făcuse parte din grupul operativ care-l urmărise peste tot. Le mai spuse că suspectul trecuse graniţa dintre state, ceea ce implicase şi FBI-ul, dar Jack şi Charlie îl arestaseră aseară.

— Toate cele patru victime sunt din New York, deci cazul este al nostru, le mai explică el.

— Cum îl cheamă? întrebă Alexa. Am mai avut de-a face cu el?

Nu uita niciodată o faţă sau un nume.

— Luke Quentin. A ieşit din închisoarea din Attica acum doi ani. A comis câteva jafuri în Nord. Nu l-am avut niciodată în tribunalul nostru, şi niciun alt caz asemănător. La închisoarea din Attica, se pare că i-a spus cuiva că este amator de filme porno sado-maso şi că îi place să le privească pe femei cum mor în timp ce fac sex, aşa că voia să încerce şi el când ieşea. E un tip cât se poate de periculos. Apoi îi zâmbi Alexei: E omul nostru.

Alexa făcu ochii mari şi-i zâmbi la rândul ei. Se descurcase în cazuri grele şi trimisese la închisoare indivizi care meritau să fie alungaţi pentru totdeauna din societate. Dar nu avusese niciodată de-a face cu un individ atât de periculos. Patru acuzaţii de viol şi de crimă însemnau un caz important.

— Mulţumesc, Joe.

Ştia că acest caz era o recompensă pentru ea.

— O meriţi. Eşti bună în ceea ce faci. Nu m-ai dezamăgit niciodată. În cazul ăsta, o să avem de-a face cu o grămadă de ziarişti. Trebuie să fim atenţi la toate detaliile. Nu vreau ca tipul să obţină amânarea procesului dintr-o greşeală de-a noastră. Grupul operativ s-a străduit să adune date din toate statele pe unde a trecut. Dacă este cine credem noi că este, a făcut un măcel în ultimii doi ani. Are întotdeauna acelaşi mod de operare. Prima dintre victime a dispărut în chip misterios. Apoi am găsit cadavrele, dar nu am reuşit în niciun fel să facem legătura între el şi ele. Două dintre ele le-am descoperit săptămâna trecută şi am avut noroc. McAvoy a intrat în camera lui de la hotel şi a dat peste nişte urme de noroi lăsate pe covor cu bocancii. Noroiul era amestecat cu sânge uscat, şi acum aşteptăm rezultatul de la confruntarea probelor ADN. E un început. Avem încă două victime ucise exact în acelaşi fel. Violate şi strangulate în timp ce făceau sex. Pe amândouă le-am găsit în East River, şi firele de păr de pe covor se potrivesc. Asta înseamnă pentru noi patru victime. Oricum, voi o să aveţi multă treabă. L-am însărcinat pe Jack cu investigaţiile, iar tu preiei cazul, i se adresă Alexei. Prezentarea acuzaţiilor în faţa criminalului are loc la ora patru.

— Mai bine ne-am apuca de treabă, zise Alexa, îngrijorată.

Era nerăbdătoare să iasă din birou şi să înceapă să citească dosarul. Voia să ştie sigur câte acuzaţii îi puteau aduce în acea zi, cu toate că, mai târziu, când căpătau mai multe informaţii şi mai multe dovezi de la medicii legişti sau când apăreau mai multe cadavre pe măsură ce se cercetau crimele nerezolvate, îi puteau pune în cârcă oricând şi alte acuzaţii. Tot ce voia acum era să-l trimită în arest pe Luke Quentin. Pentru asta o plăteau contribuabilii. Iar ei îi plăcea ce făcea.

După câteva minute, părăsiră biroul procurorului districtual, care le ură succes. Charlie

îi urmă, iar Jack îl trimise să verifice progresele făcute de laboratorul de criminalistică, cerându-i să se întoarcă mai târziu. Charlie aprobă din cap şi dispăru.

— E un tip tăcut, comentă Alexa.

— E bun, o linişti Jack, şi apoi se hotărî să-i împărtăşească şi câteva informaţii. E un caz dificil pentru el.

— Cum aşa?

— Dacă ăsta e criminalul, înseamnă că el a ucis-o pe sora lui Charlie în Iowa, cu un an în urmă. A fost un caz foarte urât şi după asta Charlie a intrat de bunăvoie în grupul operativ. A dus multe tratative ca să-i convingă să-l accepte, deşi au considerat gestul lui ca pe o vendetă personală. Dar e un poliţist grozav, aşa că, până la urmă, l-au acceptat.

— Uneori nu e cea mai bună alegere, spuse Alexa, îngrijorată, în timp ce se îndreptau spre biroul ei. Dacă are de gând să ne ajute, trebuie să aibă mintea limpede. Nu vreau să interpreteze greşit informaţiile sau să fie prea zelos pentru că vrea să-l închidă.

Nu-i plăcea deloc ce auzise. Voia ca tot ce era legat de cazul ei să fie perfect ilustrat, în aşa fel încât verdictul de vinovăţie pe care îl dădea să nu poată fi contestat. Şi ştia că îi stătea în putere să dea un astfel de verdict. Era necruţătoare în acuzaţii şi meticuloasă în ceea ce făcea. Învăţase asta de la mama ei, care fusese şi ea tot avocat, şi încă unul bun. Alexa se dusese la Facultatea de Drept abia după divorţ. Se măritase imediat după liceu, cu primul şi singurul bărbat pe care îl iubise vreodată. Şi fusese îndrăgostită nebuneşte de el. Tom Beaumont era un băiat frumos din Sud, care absolvise Universitatea din Virginia şi lucrase, mai mult sau mai puţin, la banca tatălui său din Charleston, unde spiritul Confederaţiei era încă viu, în parte şi datorită Uniunii Fiicelor Confederaţiei, a cărei ramură locală era condusă de

mama lui Tom, o doamnă în vârstă respectabilă. Tom era divorţat şi avea doi băieţei adorabili, unul de şapte şi altul de opt ani. Se îndrăgostise imediat de ei, de Tom şi de tot ce era legat de Sud. Era cel mai fermecător bărbat pe care îl cunoscuse vreodată. Tom era cu şase ani mai mare decât ea şi, spre încântarea lor, ea rămăsese însărcinată în noaptea nunţii sau poate cu o zi înainte. Timp de şapte ani, totul fusese romantic, fusese cea mai fericită femeie din lume şi o soţie perfectă, dar apoi Luisa, fosta lui soţie, se întorsese, după ce bărbatul pentru care îl părăsise murise într-un accident de maşină. Şi Războiul Civil izbucnise din nou, iar de data asta Nordul pierduse; Luisa câştigase. Mama lui Tom devenise aliatul cel mai puternic al Luisei. Alexa nu mai avusese nicio şansă. Ca să rezolve problema, în perioada când Tom era tulburat din nou de prezenţa ei, aşa cum fusese pe vremea când fuseseră colegi de facultate, Luisa rămăsese însărcinată. Mama lui Tom îi explicase că era de datoria lui să rămână alături nu numai de Confederaţie, dar şi de femeia care îi purta copilul, mama „băieţilor” lui. Tom fusese sfâşiat între cele două femei şi, încercând să iasă din încurcătură, începuse să bea tot mai mult. La urma urmei, cu Luisa avea trei copii, iar cu Alexa, numai unul. Mama lui ţinuse să-i reamintească asta şi îl convinsese că, în realitate, Alexa nu se potrivise niciodată cu felul lor de viaţă.

Totul se petrecuse ca într-un film foarte prost – un coşmar în viaţa reală. Toată lumea din oraş nu vorbea decât despre asta şi despre povestea lui de dragoste cu prima nevastă. Tom îi explicase că avea să divorţeze şi să se însoare cu Luisa. Putea oare, în cele din urmă, să nu-şi recunoască copilul? Îi promisese să rezolve problema imediat ce Luisa năştea, apoi ea ieşise din viaţa lui şi părea că toată lumea o uitase, inclusiv Tom – toată lumea uitase că mai exista încă o nevastă şi încă un copil. Alexa făcuse tot ce putuse să-i explice logic şi să-i

vorbească despre nebunia pe care era gata s-o facă, dar nu reuşise să se opună valului. Tom era prea hotărât şi insista că singura posibilitate era să se însoare cu Luisa, de dragul copilului. Era singura soluţie.

Când plecase din Charleston, Alexa simţise că-i fusese smulsă inima din piept. De fapt, Luisa îşi mutase lucrurile în timp ce ea împacheta. Îşi luase fiica şi inima zdrobită şi se întorsese la New York, unde locuise un an la mama ei. Apoi divorţul venise şi trecuse, iar Tom nu fusese în stare să-i explice de ce, dar îi spusese că cel mai bine era să lase lucrurile aşa cum erau. Mai bine pentru el, pentru Luisa, pentru mama lui şi pentru fetiţa pe care o născuse Luisa. Alexa şi Savannah fuseseră alungate şi se întorseseră în Nord, de unde veniseră – nişte yankei.

Luisa îi interzicea lui Tom s-o aducă pe Savannah în Charleston, fie şi în vizită. Controla din nou totul. Tom se ducea la New York să-şi vadă fiica de câteva ori pe an, de obicei când avea treabă. Un timp, Alexa corespondase cu fiii ei vitregi, care, când ele plecaseră, aveau paisprezece şi, respectiv, cincisprezece ani, şi era îngrijorată pentru amândoi. Dar nu erau copiii ei, şi simţea din scrisori cât erau de sfâşiaţi între cele două mame. După şase luni, scrisorile lor deveniseră tot mai rare, şi ea lăsase lucrurile cum erau. Apoi începuse Facultatea de Drept şi încercase să-i alunge pe toţi din inima ei. Pe toţi, în afară de fiica ei. Era frustrant că nu putea împărţi furia cu Savannah, şi încercase să n-o facă, dar, chiar şi la şase ani, copila simţise cât de tulburată era mama ei. De câte ori venea s-o vadă, tatăl ei era prinţul fermecător care îi aducea cadouri. Dar, până la urmă, Savannah înţelesese că nu era bine-venită în viaţa tatălui ei. Nu avea resentimente faţă de el, dar, uneori, o întrista. Îi plăcea să-şi petreacă timpul cu el. Era atât de plăcut când erau împreună! Slăbiciunea fatală care îl făcuse să se

lase din nou prins în capcana Luisei nu se vedea când îşi vizita fiica la New York. Se vedea doar cât era de prezentabil, cât era de simpatic, de politicos şi de fermecător. Cu aspectul lui de star de cinema, era întruchiparea gentlemanului din Sud. Asta o cucerise pe Alexa, şi tot asta şi pe Savannah.

— Coloană vertebrală de vierme, i-ar fi spus Alexa mamei sale, când Savannah nu era prin preajmă. Un bărbat fără şira spinării. N-a fost ca-n filme?

Mama ei suferea pentru ea, dar îi amintea să lase deoparte răutatea, pentru că nu folosea nimănui şi îşi rănea fiica.

— Nu are tată! o căina Alexa.

— Nici tu n-ai avut, îi reamintea mama ei, realistă.

Tatăl Alexei avusese un atac de cord pe terenul de tenis când ea avea cinci ani, cauzat de o anomalie congenitală de care nimeni nu ştiuse şi pe care nimeni nu o bănuise. Mama ei se dovedise foarte curajoasă, se dusese la Facultatea de Drept, exact cum făcuse şi Alexa. Dar asta nu ţinuse loc unei căsnicii reuşite, aşa cum nici Alexa nu avea, deşi îşi dorise.

— Şi totuşi, te-ai descurcat foarte bine, îi amintea adesea mama ei.

Muriel Hamilton era mândră de fiica ei. Se descurcase cum nu se putea mai bine într-o situaţie grea, dar asta o afectase, iar pentru mama ei era limpede. În afară de mama şi de fiica ei, greu ajungea cineva până la sufletul Alexei. De la divorţ, nu se întâlnise decât cu doi, trei bărbaţi. Un alt asistent al procurorului districtual, unul dintre investigatorii ei şi fratele unei colege cu care era şi prietenă – şi, cu toţi, o perioadă scurtă. În majoritatea timpului n-o interesau întâlnirile şi îşi concentra atenţia asupra lui Savannah. În rest, în afară de munca ei, de care era pasionată, n-o mai preocupa nimic.

Când plecase din Charleston, Alexa îşi făcuse un jurământ. Nimeni nu mai avea să-i frângă inima. Nimeni nu mai putea ajunge la sufletul ei. Îl încuiase într-un sipet şi nu ajungea acolo decât fiica ei. Niciun bărbat nu se va mai apropia de ea, din nou, ca s-o rănească. În jurul Alexei se ridica un zid înalt şi singura care avea cheia de la poartă era Savannah. Era lumina vieţii ei. Nu era un secret. Biroul era plin de fotografiile ei, şi-şi petrecea cu ea fiecare weekend şi fiecare moment liber pe care îl avea. Era acasă cu ea în fiecare noapte. Partea grea avea să înceapă în toamnă, când Savannah pleca la facultate. Alexa încercase să-i sugereze cu delicateţe Universitatea din New York sau Barnard, dar Savannah voia să plece la şcoală departe. Aşa că nu mai aveau de stat împreună decât nouă luni, în care să se bucure una de alta. Alexa încerca să nu se gândească ce se va întâmpla după aceea. Viaţa ei va fi goală. Savannah era tot ce avea şi tot ce îşi dorea.

Alexa cerceta cu atenţie dosarele pe care Jack le avea în legătură cu Luke Quentin, cazierul şi lista victimelor pe care încercau să i le atribuie, împreună cu celelalte informaţii trimise de alte state. Îl urmăriseră luni întregi, şi un poliţist din Ohio stabilise o legătură între el şi una dintre crime, nu zdrobitoare sau suficientă ca să-l aresteze, dar destul ca să fie motiv de îngrijorare. Nu existau probe care să dovedească crima, dar fusese în locul potrivit la momentul potrivit, aşa cum se întâmplase de mai multe ori până atunci. Crima din Ohio fusese prima care îi făcuse să se gândească la faptul că el era omul lor. Dar nu aveau destule probe ca să-l aresteze. Îl aduseseră pentru interogatoriu, apoi îl mai aduseseră încă o dată pentru un alt caz, din Pennsylvania, ceea ce nu avusese niciun rezultat. Iar el le râsese în nas. Abia cu două săptămâni în urmă, în New York, Charlie McAvoy a fost sigur că el era vinovatul, când, la început, găsiseră corpurile a două tinere,

iar mai târziu pescuiseră din râu alte două cadavre. Era exact genul lui Quentin, şi toate femeile muriseră în acelaşi fel – violate şi strangulate. Nu existau alte semne de abuzuri fizice. Nu le înjunghiase şi nu le bătuse. Le violase şi le strangulase în acelaşi în timp. Singurele răni pe care le aveau victimele lui, în afară de vânătăile de pe gât ca urmare a strangulării, erau tăieturile şi zgârieturile căpătate după ce muriseră, când atacatorul le târâse. Tăieturile şi zgârieturile fuseseră sursa de sânge de care era nevoie la laboratorul de criminalistică, pentru ADN.

Alexa citi şi dosarele venite, cu o seară înainte, din alte state, întocmite până să fie arestat. Încercau să facă o verificare confruntând cele două surse – el şi a douăsprezecea victimă. Fotografiile fetelor care fuseseră omorâte îţi tăiau respiraţia şi semănau ciudat de mult cu cea în care era sora lui Charlie. În teanc exista şi o fotografie a ei. Toate victimele aveau între optsprezece şi douăzeci şi cinci de ani, majoritatea blonde şi arătând la fel. Fata drăguţă din vecini, sănătoasă şi tânără. Toate fuseseră violate înainte de a fi omorâte – vânătăile de pe gât arătau că toate fuseseră strangulate, sufocate în timp ce atacatorul le viola, ceea ce corespundea cu presupusa lui dorinţă de a da viaţă „filmelor porno sado” şi de a omorî femei în timpul actului sexual. Toate tinerele aveau părinţi şi prieteni care le iubeau, fraţi şi surori, iubiţi sau logodnici a căror viaţă se schimbase pentru totdeauna odată cu moartea lor. Unele cadavre încă nu fuseseră găsite, dar cele mai multe, da. Unele dispăruseră pur şi simplu, şi nimeni nu ştia cu siguranţă că fetele muriseră, dar în computer apăreau ca posibile victime, semănând foarte mult cu celelalte. În total, incluzându-le şi pe cele care nu fuseseră găsite, erau nouăsprezece. Douăsprezece ale căror rămăşiţe fuseseră localizate. Încă şapte care nu fuseseră găsite.

Dacă el era autorul, Luke Quentin avea, evident, o afinitate pentru un anume tip de femeie. Şi, dacă nu era, criminalului îi plăcea un anume gen de femeie, tânără, blondă, frumoasă, de obicei înaltă şi subţire. Câteva dintre victime fuseseră, până-l întâlniseră pe el, modele sau regine ale frumuseţii, mândria comunităţii lor, fete tinere pe drumul spre o viaţă fericită şi de succes. Nu agăţa femei uşoare în baruri, nu omora târfe. Era violent şi căuta de-a lungul mai multor state numai fete americane obişnuite – care lăsaseră acum în urmă părinţi cu inima zdrobită, şocaţi, distruşi. Jack, Charlie şi restul echipei de investigatori, precum şi echipa operativă erau convinşi că el era criminalul pe care îl căutau. Acum aveau nevoie de dovezi, iar sângele uscat şi părul de pe tălpile bocancilor şi de pe covor erau primul pas. Asta fusese prima lor lovitură norocoasă, dar era tot ce aveau. Un pas greşit din partea criminalului, un amănunt infim uitat şi, dintr-odată, întregul castel din cărţi de joc se prăbuşise şi le adusese omul.

Era greu de crezut că un singur individ putea omorî atâtea femei, dar se întâmplase. Pe lume existau oameni bolnavi. Era treaba lui Jack să-i găsească şi a Alexei să-i închidă. Şi, uitându-se la fotografii, ştia că avea să-l aresteze pe Luke Quentin, dacă el era criminalul. Dacă aşa stăteau lucrurile, Alexa avea să fie neobosită şi nimic n-o va împiedica să-l aresteze.

Ar fi fost o modestă consolare pentru familiile care-şi pierduseră fiicele. Ştia că, în multe cazuri, rudele erau uimitor de indulgente, chiar vorbeau cu criminalii şi îi iertau. Alexa nu înţelesese niciodată asta, cu toate că văzuse adesea că aşa se petreceau lucrurile. Ştia că orice i s-ar fi întâmplat lui Savannah, nu l-ar fi iertat niciodată pe cel care i-ar fi făcut vreun rău. N-ar fi putut. Numai gândul la asta şi o făcea să tremure.

Jack şi Alexa ajunseră devreme la şedinţa de prezentare a acuzaţiilor, la trei şi jumătate. Până

atunci, Alexa citise toate dosarele importante şi era la curent cu istoria lui Quentin. Îl privea cum îl aduceau în sala de judecată, în lanţuri şi în salopetă portocalie. Era încălţat cu pantofi uşori de pânză, de la închisoare, pentru că bocancii îi fuseseră luaţi pentru probe la laboratorul de criminalistică, ca să se analizeze noroiul de pe ei.

Alexa îl privi traversând sala de judecată. Era un bărbat înalt, puternic, dar graţios. În momentul când îl văzu, o izbi aroganţa cu care se mişca. Şi fără să ştie de ce, se gândi că inspira o uşoară atracţie sexuală. Înţelegea de ce fetele erau atrase de el sau cum de reuşea să le momească într-un loc izolat. Nu inspira teamă, arăta sexy, era frumos şi atrăgător până când îl priveai în ochi şi vedeai cât erau de reci. Erau ochii unui bărbat pe care nimic nu l-ar fi oprit. Ca avocat al acuzării, Alexa mai văzuse de multe ori astfel de ochi. Luke discuta în şoaptă cu avocatul din oficiu care îi fusese repartizat, o femeie. Şi Alexa îl văzu râzând. Nu părea să-l deranjeze deloc că se afla acolo, cu patru capete de acuzare, fiecare pentru viol şi crimă. Crimă de gradul unu, cu premeditate. Aveau de gând să-i dea pedeapsa maximă şi, când se va da sentinţa, dacă era condamnat, Alexa intenţiona să-i ceară judecătorului să-l condamne pentru fiecare crimă în parte. Dacă depindea de ea – şi spera să aibă un rol în asta – avea să-şi petreacă următoarea sută de ani în închisoare. Dacă el nu pleda „vinovat”, procesul avea să fie unul lung şi greu de judecat, dar, de obicei, indivizi ca el n-o făceau. Sfidau şi nu aveau nimic de pierdut. În afară de timp şi de banii contribuabililor nu aveau nimic de pierdut. În unele cazuri, beneficiau de circul făcut de presă. Luke Quentin nu părea câtuşi de puţin agitat şi, în timp ce judecătorul era aşteptat să iasă din cabinet, se întoarse încet în scaun şi o privi pe Alexa drept în ochi. Avea mâinile încătuşate şi picioarele în lanţuri, poliţistul era lângă el, şi ochii

săi o sfredeleau pe Alexa, ca nişte raze X. Alexa simţi un fior rece pe şira spinării.

Când te uiţi în astfel de ochi, te cuprinde groaza. După un moment, renunţă să-i mai susţină privirea şi-i spuse ceva lui Jack, care dădu din cap. Dintr-odată, nu mai era imposibil de crezut că Luke Quentin omorâse nouăsprezece femei sau poate chiar mai multe. Charlie McAvoy era şi el în sala de judecată, holbându-se la Luke, dornic să-l omoare. Văzuse cadavrul surorii lui şi ce-i făcuse criminalul. Nu mai voia decât să se facă dreptate. Lui Charlie nicio pedeapsă nu i se părea destul.

După ce judecătorul veni din cabinet, Alexa luă cuvântul în numele statului New York şi prezentă acuzaţiile. În timp ce le înşira, judecătorul aproba din cap. Avocata din oficiu vorbi în numele pârâtului şi spuse că pleda „nevinovat" pentru fiecare cap de acuzare, aşa cum era procedura standard. Asta însemna că Luke nu avea de gând să se recunoască vinovat şi să pledeze pentru reducerea pedepsei. Era prea devreme. Nu se făcuse nicio încercare de stabilire a cauţiunii pentru vreunul dintre cele patru capete de acuzare de viol şi de crimă, şi Alexa declară că va cere marelui juriu să-l acuze. Câteva minute mai târziu, Quentin era condus înapoi spre uşa pe care intrau prizonierii şi dus în arest. Chiar înainte de a părăsi încăperea, se întoarse şi o privi din nou pe Alexa. Rânji la ea şi apoi păşi pe uşa deschisă de un alt poliţist. Părea că o studiază. Era mai în vârstă decât el şi de două ori mai în vârstă decât victimele lui, dar privirea lui spunea că putea s-o aibă oricând voia. Senzaţia Alexei era că, în prezenţa unui astfel de bărbat, nicio femeie nu era în siguranţă. Era definiţia noţiunii de „pericol social" şi revoltător de plin de el. Nimic nu amintea de remuşcare, de teamă sau măcar de îngrijorare. Părea un tip înalt, frumos, care avea lumea la picioare şi care putea face tot ce voia.

Pentru că încă nu se făcuse nicio declaraţie, în sala de judecată nu existau ziarişti, dar Alexa ştia că, aproape imediat, presa se va năpusti asupra cazului. Când părăsi instanţa, nu era în apele ei. Încă mai avea senzaţia că el o pipăia şi că voia să-l lovească. Sentimentul nu o părăsi nici atunci când, peste o oră, în biroul ei, îşi puse haina, ca să plece spre o altă sală de judecată. Curtea era încă în sesiune, iar judecătoarea tocmai admonesta un bărbat care se făcea vinovat de neplata pensiei alimentare pentru copil, în ultimele şase luni. Îl amenința că-l bagă la închisoare, iar el promitea că va plăti imediat.

Aşteptă până ce Curtea declară şedinţa amânată şi o urmă pe judecătoare în cabinet. Bătu şi deschise uşa în timp ce judecătoarea îşi scotea roba. Era îmbrăcată într-o fustă neagră şi un pulover roşu, şi, la cei şaizeci de ani ai ei, încă era o femeie atrăgătoare. Îi zâmbi imediat Alexei şi veni s-o îmbrăţişeze.

— Bună, iubito. Ce cauţi aici?

Alexa nu ştia, dar simţea nevoia să vină aici după acea după-amiază neliniştitoare în care îl întâlnise pe Quentin în sala de judecată.

— Am primit un caz important şi am fost la şedinţa de prezentare a acuzaţiilor. Tipul este atât de monstruos, încât m-a băgat în sperieţi.

— Ce fel de caz? o întrebă judecătoarea cu interes.

— Un criminal în serie şi violator. Se pare că vânează femei tinere, între optsprezece şi douăzeci şi cinci de ani. Avem nouăsprezece crime pe care încercăm să demonstrăm că le-a făptuit şi patru aproape sigure, în New York. Sper să fim în stare să-l acuzăm şi pentru celelalte, dar încă nu ştim.

Ascultând-o, judecătoarea tresări. Era mama Alexei şi judecătoare la tribunalul pentru familie.

— Doamne, mă bucur că nu am astfel de cazuri. M-ar îmbolnăvi. E şi aşa destul de rău să ai de-a face cu indivizi care, în loc să-şi întreţină copiii, îşi

cumpără Porsche. Pe unul dintre ei l-am obligat să-l vândă ca să plătească pensia alimentară fostei soţii. Uneori, bărbaţii sunt nişte nemernici. Dar ce-mi spui sună îngrozitor.

Lui Muriel nu-i plăcea ce auzea. Deloc.

— Numai uitându-mă la el, ştiind ce ştiu despre el, şi tipul m-a speriat de moarte, recunoscu Alexa.

În afară de mama ei, n-ar fi spus nimănui aşa ceva. De obicei, nu avea astfel de reacţii, dar aroganţa lui Quentin şi privirile agresive pe care i le aruncase chiar o speriaseră.

— Fii atentă, o avertiză Muriel.

— N-am de gând să rămân singură cu el, mami.

Alexa îi zâmbi. Îi plăcea faptul că, printre altele, puteau sta de vorbă despre munca ei. Când se întorsese de la Charleston, mama ei îi salvase viaţa. A ei fusese ideea ca Alexa să se ducă la Drept şi, ca de obicei, avusese dreptate.

— L-au adus în sală cu cătuşe şi în lanţuri, o linişti ea, dar Muriel încă părea îngrijorată.

— Uneori, astfel de indivizi au prieteni. Dacă îl pui sub acuzare şi îl trimiţi în judecată, toată furia o să şi-o concentreze asupra ta, avocatul acuzării. Dacă o faci, din punctul lui de vedere, tu eşti cauza pentru care este el în închisoare. Şi presa o să te mănânce de vie într-un caz ca ăsta.

Amândouă ştiau că avea dreptate.

— Nu pare să-i pese că e în arest. Iar tipului care a pierdut maşina Porsche probabil că puţin i-a păsat de tine.

O dată sau de două ori, în timpul unor cazuri complicate, Muriel fusese nevoită să aibă acasă un poliţist care să-i ofere protecţie. Auzind-o, Muriel râse. Apoi, Alexei îi veni o idee.

— Nu vrei să vii la cină mâine-seară?

Muriel păru încurcată.

— Nu pot. Am o întâlnire.

— Tu şi Savannah. Nu mai pot să ţin pasul cu niciuna dintre voi.

— Nu, dar nici nu încerci. Când ai avut ultima oară o întâlnire?

— În Epoca de Piatră. Când oamenii purtau măciuci şi se acopereau cu blănuri.

Alexa o privi pe Muriel cu tristeţe. Mereu aducea vorba despre asta.

— Asta nu e deloc bine. Trebuie să ieşi mai mult sau măcar să iei masa cu prietenii.

Tot ce făcea Alexa era să muncească, şi apoi să-şi petreacă timpul cu Savannah. Asta o îngrijora pe Muriel.

— O perioadă n-o să am timp de ieşiri în oraş. Trebuie să pregătesc cazul.

— Întotdeauna găseşti o scuză, o certă Muriel. Detest să ai astfel de cazuri. De ce nu-ţi iei o slujbă decentă? o tachina maică-sa. Legislaţie fiscală, legislaţia proprietăţii, drepturile animalelor. Nu-mi place ideea că trimiţi în judecată criminali în serie.

— N-o să mi se întâmple nimic, o asigură Alexa.

Nu era nevoie s-o întrebe pe Muriel cu cine avea întâlnire. Ştia. Ea şi judecătorul Schwartzman se vedeau de ani de zile, de când Alexa era la facultate. Înainte de asta, mama ei nu ieşise prea des. Era prea ocupată cu munca şi să-şi crească fiica. Acum, ea şi Stanley Schwartzman ieşeau în oraş, la restaurant şi la film, şi, din când în când, evadau în weekend. Alexa ştia că, de obicei, Stanley îşi petrecea la ea noaptea de sâmbătă. Niciunul dintre ei nu voia să se căsătorească, şi relaţia funcţiona de ani de zile. Era un bărbat drăguţ, cu cinci ani mai mare decât Muriel, se apropia de pensie, dar era plin de viaţă şi în formă. Avea două fete şi un băiat mai mare decât Alexa şi, uneori, plecau împreună în vacanţe.

Muriel îşi puse haina şi părăsiră amândouă tribunalul. Tocmai începuse să ningă, aşa că luară un taxi spre centru. Alexa îşi lăsă mama acasă şi-şi continuă drumul până la propria-i locuinţă. La capătul unei zile lungi, abia aştepta s-o întâlnească

pe Savannah, şi faptul că n-o găsi o făcu să se simtă dezamăgită. Gândindu-se la bărbaţi ca Luke Quentin, de care era plină lumea, şi la cât de inocentă era Savannah pentru vârsta ei, un fior rece îi trecu o clipă pe şira spinării. Un gând înspăimântător. Dar aprinse lumina şi-l alungă din minte. Privi prin cameră de jur împrejur şi realiză că, la toamnă, când va veni acasă, va fi la fel, o casă goală şi tristă. Nu voia să se gândească acum la cum o să fie, nici să vorbească despre asta. În timp ce Alexa stătea gânditoare şi tristă, Savannah sună şi o anunţă că venea acasă devreme. Nu voia ca mama ei să fie îngrijorată, aşa că prietenii o aduceau acasă. Convorbirea fu pentru Alexa un semn că totul era neschimbat. Luke Quentin se afla în arest, acolo unde îi era locul. Şi Savannah încă făcea parte din viaţa ei de fiecare zi. Cu un mic oftat de uşurare, Alexa se aşeză pe canapea şi deschise televizorul. La ştirile de seară se vorbea despre povestea lui Luke Quentin. Şi se difuza o imagine cu Alexa părăsind sala de şedinţe după prezentarea acuzaţiilor. Nici măcar nu-l văzuse pe fotograful care luase imaginea. În reportaj asistenta procurorului districtual era prezentată ca având la activ condamnări în cazuri importante. Când îşi văzu imaginea de la televizor, singurul lucru la care se gândi a fost că părul îi arăta îngrozitor. Nu era de mirare că nu mai avusese o întâlnire de ani de zile şi, când schimbă canalul şi văzu din nou aceeaşi imagine, izbucni în râs. Circul mass-media începuse.

capitolul 3

În timp ce Alexa stătea singură în camera întunecoasă, privind prin oglinda falsă fixată în perete, Luke Quentin era condus în camera spaţioasă, aflată de cealaltă parte. Jack Jones şi Charlie McAvoy îl aşteptau instalaţi la o masă lungă. Celălalt ofiţer care îl arestase, Bill Neeley, era şi el acolo, alături de alţi doi poliţişti, pe care Alexa îi mai văzuse, dar nu ştia cum îi cheamă. Era prezentă întreaga echipă de investigatori, precum şi câteva persoane din grupul operativ care ar fi trebuit să lucreze cu ei mai târziu, dar, pentru moment, erau implicaţi poliţiştii principali. Era luni dimineaţă şi toată lumea părea odihnită după weekend.

Aşa cum se întâmplase şi la prezentarea acuzaţiilor, Quentin era în lanţuri şi cu cătuşe, şi părea calm şi stăpân pe sine. Poliţistul îi scoase cătuşele imediat ce se aşeză, şi Luke îi privi pe bărbaţii aflaţi la celălalt capăt al mesei.

— Are cineva o ţigară? întrebă el, cu un zâmbet indolent.

Fumatul în camera de interogatoriu nu mai era permis, dar Jack se gândi că putea fi un instrument util ca să-l facă pe Quentin să se simtă în largul lui. Aprobă din cap şi-i dădu un pachet de ţigări şi o cutie de chibrituri. Quentin scoase un chibrit şi-şi aprinse o ţigară. Alexa auzea cu greu ce se vorbea, aşa că stătea în întuneric, atentă şi încordată. Voia ca interogatoriul să meargă bine. Quentin trase lung din ţigară, slobozi un vălătuc de fum, apoi se întoarse exact spre locul unde stătea Alexa, ca şi cum era conştient de prezenţa ei, o putea simţi şi ştia exact unde se afla ea, fără să întrebe. De după oglinda neagră prin care nu se vedea decât într-o direcţie, ochii lui ca de gheaţă îi întâlniră pe-ai ei, după care îi trimise un mic zâmbet răutăcios, numai pentru ea. Ştia aproape sigur că era acolo.

Cuvântul care-i veni în minte Alexei era „insolent”. Nu era sigură dacă privirea lui însemna o mângâiere sau o palmă, dar le simţea pe amândouă. Se îndreptă în scaun şi, fără să-şi dea seama, întinse mâna după o ţigară. Nu era nimeni acolo care s-o vadă. Trăgea din când în când câte un fum şi-l privea cu atenţie pe Quentin.

— Spune-ne unde-ai fost în ultimii doi ani, îi ceru Jack, pe un ton egal. În ce oraşe, în ce state?

Ştiau exact unde fusese în ultimele şase luni, dar Jack voia să vadă dacă suspectul le spunea adevărul. Iar el le spuse adevărul. Se apucă să le turuie numele orăşelelor, oraşelor şi tuturor statelor pe care le ştiau şi ei.

— Ce-ai făcut acolo?

— Am lucrat. Mi-am vizitat amicii pe care-i ştiam din închisoare. Nu sunt eliberat condiţionat. Pot să fac orice doresc, spuse sigur pe el.

Jack îl aprobă dând din cap.

Ştiau că lucrase ca muncitor, că descărcase marfă şi că muncise la una dintre fermele de stat unde strânsese recolta timp de câteva săptămâni. Faptul că era voinic îl avantaja să-şi găsească mereu de lucru. Pe victime nu le avantajase, ba chiar le costase viaţa. Ştiau asta foarte bine. Quentin era arogant, dar nu exista nicio urmă de violenţă în comportamentul lui, şi, după câte ştiau ei, nici în închisoare, nici înainte nu avusese un istoric legat de violenţă. Luke era considerat un tip paşnic, dar, dacă era atacat, răspundea provocării. Odată, în timp ce încerca să despartă două bande rivale, fusese înjunghiat, dar nu făcea parte din nicio bandă cunoscută şi rămăsese independent.

În închisoare se ştia despre Quentin că făcea jogging. Alerga atât pe stadion, cât şi în curte. Şi continuase să alerge şi după ce îl eliberaseră. Adesea îl urmăriseră prin parcuri şi, de cele mai multe ori, în locurile unde găsiseră victimele, dar încă nu puteau să-l aresteze pentru asta. Nu existau martori ai crimelor. Faptul că alerga în acelaşi parc

cu victimele nu însemna că acestea muriseră de mâna lui. Nu se găsise nicio picătură de spermă în cazul nici uneia dintre femei, ceea ce însemna că folosea prezervativ sau că avea vreun soi de infirmitate care, poate, îl determina să violeze. Dacă el era criminalul, o făcea perfect.

Quentin era arogant, dar nu fanfaron. Le răspundea la întrebări şi nu adăuga nimic în plus. Le susţinea privirea şi, din când în când, se uita spre oglinda prin care Alexa îl privea cu o expresie serioasă. Fără să-şi dea seama, până în acel moment fumase o jumătate de duzină de ţigări.

— Ştiţi că n-am făcut-o eu, spuse Quentin după un timp, privindu-l fix pe Jack, râzând la el.

Îşi întoarse ochii spre Charlie, desfiinţându-l dintr-o privire.

— Băieţi, voi nu aveţi nevoie decât de cineva pe care să daţi vina, ca să vă faceţi o imagine. Jucaţi teatru pentru presă.

Întâlnindu-i privirea, Jack decise să renunţe la întrebările de rutină. În ochii lui nu se citea nici vinovăţie, nici frică, nici măcar îngrijorare. Singurul lucru care se vedea era dispreţul. Luke râdea de ei, ca de nişte proşti. Nici măcar nu-l năpădise sudoarea, aşa cum se întâmpla adesea cu suspecţii. Luminile făceau ca aerul din cameră să se încingă. Toţi poliţiştii transpirau din greu, în timp ce Quentin arăta grozav. Dar ei erau îmbrăcaţi în haine de stradă şi aveau veste antiglonţ, în timp ce el purta o salopetă subţire şi se simţea în largul lui.

— În noroiul de pe bocancii tăi s-a găsit sânge, îi zise Jack, calm.

— Şi ce-i cu asta? Quentin părea total indiferent. Am alergat în fiecare zi. Nu mă uit pe jos când alerg. Alerg în fiecare zi prin noroi, rahat de câine, excremente umane. Puteam să alerg şi prin sânge. Nu mi-aţi găsit sânge pe mâini.

Şi nu-i găsiseră nici pe haine. Verificaseră deja tot ce-i aparţinea. Era sânge numai în noroiul de pe

pantofi. Şi era posibil să spună adevărul, deşi destul de improbabil.

— Niciodată n-o să mă prindeţi. Şi, dacă asta e tot ce aveţi, acuzaţiile nu ţin. Ştiţi asta la fel de bine ca mine. Trebuie să vă străduiţi mai mult. Sunteţi în rahat, o ştiţi. Arestarea nu e legală.

— O să vedem. Nu poţi conta pe asta, continuă Jack cu o încredere pe care de fapt n-o simţea.

Aveau nevoie de probe mai solide pe care să le folosească în acest caz. Dovezile erau suficiente ca să-l aresteze, dar nu şi ca să-l condamne. Dacă mai apăreau câteva piste, sperau să capete şi alte probe. Poate se va prezenta un alt informator, deşi Quentin nu părea genul care să se confeseze. Era mult, mult prea deştept pentru asta. Şi mai erau probele de la laboratorul de criminalistică, pe care le aşteptau ca să-l înhaţe.

Interogatoriul continuă câteva ore – îl întrebară despre locurile pe unde fusese, despre ce făcuse, pe cine cunoştea, pe cine întâlnise, despre femeile cu care ieşise, despre hotelurile unde stătuse. Asta dovedea că se aflase în oraşele în care fuseseră omorâte femeile, dar mai departe nu exista nimic concludent, care să facă legătura între el şi victime. Firul pe care-l aveau era subţire, dar până acum era destul de bun şi sperau ca laboratorul criminalistic să le ofere mai multe date cu ajutorului ADN-ului.

— Trebuie să dovediţi al dracului de multe, nu doar că am alergat în acelaşi parc.

Dar, pentru moment, dovezile erau sângele şi părul. Până şi Luke ştia.

Cât dură interogatoriul, nu se pomeni niciun cuvânt despre pasiunea lui pentru filmele porno sado. Încă nu voiau să dezvăluie informaţia. Îi propuseră să-i cheme avocatul din oficiu, dar Quentin spuse că nu-l interesează. Nu-i era frică de poliţişti şi considera că avocaţii din oficiu erau o prostie, întotdeauna prea tineri şi prea naivi, şi cea mai mare parte dintre tipii pe care îi apărau erau, oricum, condamnaţi. Faptul că astfel de indivizi

erau vinovaţi nu era relevant pentru el. Şi nici avocata pe care i-o repartizaseră nu era mai bună. Lucrase în biroul avocaţilor din oficiu doar un an. Îi era indiferent. Îşi imagina că nu va exista niciodată un proces şi, din lipsă de dovezi, aveau să-i dea drumul. Nu puteau dovedi nici cea mai neînsemnată faptă, iar sângele de pe bocanci nu era o probă suficientă.

Sângele tuturor celor patru victime provenea de la zgârieturile căpătate în contact cu pământul, când fuseseră violate sau târâte, şi de la una dintre tăieturile de pe braţul unei victime. Rana care produsese sângerarea nu fusese cauza morţii. Toate erau goale când le violase şi le omorâse, dar şi când le găsiseră poliţiştii. Întotdeauna criminalul le scotea hainele şi nu se străduia să le îmbrace din nou după ce le omora. Primele două fete fuseseră găsite acoperite de pietrişul din parc, şi fuseseră dezgropate de un câine. Celelalte două fuseseră aruncate în râu şi nu fusese uşor să le târască până acolo, dar criminalul găsise o metodă, fără să fie observat. Cadavrele din celelalte state fuseseră găsite aruncate ca de obicei – unele fete încă nu fuseseră descoperite, însă erau aproape sigur moarte. Dispăruseră – adesea în timp ce făceau jogging în parcuri, dimineaţa, foarte devreme, sau noaptea – nu se mai întorseseră niciodată. Criminalul părea că preferă zonele de câmpie pentru întâlniri. O fată din Midwest dispăruse de la o fermă, avea doar optsprezece ani, şi părinţii spuneau că avea obiceiul să facă autostopul spre oraş, dar cunoştea pe toată lumea pe câteva mile în jur. De data asta, era clar, o luase un străin. Aşteptaseră luni întregi, sperând să primească veşti de la ea sau să afle că fugise cu vreun tânăr frumos; era puţin cam sălbatică, dar era o fată frumoasă. Nu mai auziseră nimic de ea, iar cadavrul fusese găsit pe un câmp după câteva luni, când un buldozer săpase în zonă. Murise la fel ca toate celelalte – violată şi strangulată.

Îl interogară trei ore bune şi apoi îl trimiseră din nou în celulă. Quentin ieşi din încăpere fără să se grăbească, fără să se uite înapoi. În drumul lui nu se uită nici în direcţia Alexei. Când se adunară cu toţii în biroul ei ca să discute despre cele auzite, Alexa era la fel de obosită ca detectivii şi poliţiştii. Nu le oferise nimic, cu excepţia confirmării locurilor pe unde umblase, pe care oricum le ştiau, şi o grămadă de nume, dintre care cele mai multe nu le foloseau la nimic, doar indivizi pe care îi întâlnise pe drum, cu care luase cina, lucrase sau umblase prin baruri. Ştia cum să se ferească de necazuri, cel puţin aparent. Nu fusese niciodată arestat după ce fusese eliberat din închisoare. Nu avea un trecut legat de droguri, cu excepţia marijuanei pe care o consumase în închisoare. Îi plăceau tequila şi vinul ieftin, dar aşa cum îi place fiecărui puşti de liceu, iar ei nu violează şi nu strangulează femei. Nu era o crimă să bei tării ieftine, iar cei care-l cunoşteau spuneau că-şi putea bea liniştit licoarea, pentru că nu era un beţiv recalcitrant, care să se bată în baruri. Era rece şi calculat, îşi respecta regulile şi îşi controla fiecare mişcare pe care o făcea. Tot aşa se comportase şi în timpul interogatoriului.

— Nu i-au scăpat prea multe, spuse descurajat unul dintre tinerii poliţişti.

— Nici nu mă aşteptam, zise calm Jack. E mai deştept de-atât. N-are de gând să ne acorde încredere sau să ne conducă unde vrem. Trebuie să construim cazul precum cei trei purceluşi când şi-au ridicat casa: pai cu pai, crenguţă cu crenguţă, cărămidă peste cărămidă. N-o să ne fie uşor. Ca să-l înhăţăm va trebui să ne descurcăm singuri şi să ne punem osul la treabă.

Alexei îi plăcu imaginea şi, când ceilalţi părăsiră biroul, zâmbi.

— Deci, tu ce crezi? îl întrebă deschis pe Jack, când rămaseră singuri.

Amândoi erau conştienţi de faptul că, până atunci, Quentin nu avusese un trecut marcat de crime violente. Dar după ultima perioadă petrecută în închisoare, îşi schimbase modul de operare, şi Alexa era convinsă că el era făptaşul – echipa operativă îl urmărise şi-l studiase luni întregi.

— Cinstit? Cred că e vinovat. Băieţii mei susţin că el le-a omorât pe toate, poate chiar mai multe decât ştim. Dar cred că va trebui să muncim din greu ca să-l prindem. E vinovat. Tot ce avem noi de făcut este să adunăm dovezi, şi apoi tu poţi să-ţi faci meseria.

Alexa aprobă din cap, căci era de acord cu el. Nu era floare la ureche, dar, dacă era vinovat, ea nu-şi dorea nimic mai mult decât să pună mâna pe el – şi credea că era vinovat. Avea aceleaşi presimţiri ca Jack, dar Quentin era alunecos ca un şarpe şi avea să le fie greu să-l prindă. Dovedea toate semnele caracteristice unui sociopat, ale unui bărbat care putea comite crime odioase şi care rămânea indiferent şi senin. Evident, nu era speriat şi nu avea remuşcări. Poate va avea mai târziu.

— Vrei să luăm masa împreună, pentru o indigestie garantată? se oferi Jack. Putem să vorbim despre caz sau nu, cum vrei. Eu mai trebuie să rumeg ce ni s-a spus de dimineaţă. Uneori mai descopăr câte ceva ulterior, când mai reflectez la ce-am aflat. Pare lipsit de importanţă, dar, în esenţă, se dovedeşte un fir care poate duce la altceva.

De-asta era atât de bun în ce făcea, se concentra pe cel mai mic amănunt şi, până la urmă, merita. Aşa se întâmplase cu fiecare caz la care lucraseră împreună. Era cel mai bun investigator pe care îl aveau, iar ea era cea mai bună asistentă de procuror districtual.

— Sigur. Trebuie să mă întorc la ora două pentru o întâlnire. Mă pregătesc pentru şedinţa cu marele juriu.

Asta urma să aibă loc peste două zile, şi Jack avea s-o însoţească. Voia să fie bine pregătită. În lipsa unor probe solide, zdrobitoare, argumentele ei de a-l trimite pe Quentin la proces trebuiau să fie cât mai documentate, mai bune şi mai convingătoare. Arma crimelor încă nu exista. Dar era la fel de pricepută în ce făcea cum era şi Jack.

O porniră împreună de-a lungul străzii spre fast-foodul pe care amândoi îl detestau, dar unde mergeau în fiecare zi. Alexa încerca să-şi ia mâncare de-acasă, dar de obicei pleca mult prea în grabă ca s-o facă, aşa că fie răbda de foame toată ziua, fie mânca porcării de la automate. Ori îşi sacrifica stomacul la fast-food. Era îngrozitor, dar era cel mai apropiat loc cu mâncare de clădirea în care lucrau. Toţi erau de acord că trebuie să fii mort de foame sau sinucigaş ca să mănânci acolo. Mâncarea era grea, grasă şi fie prăjită peste măsură, fie periculos de nefăcută. De obicei, Alexa încerca să se descurce cu o salată, care părea să presupună un risc minim. Lui Jack îi plăcea un meniu mai bărbătesc şi lua specialitatea zilei, care era mortală.

Comandară ruladă de carne şi piure de cartofi cu salată Cezar, care părea fleşcăită şi plină de zeamă.

— Doamne, cât urăsc mâncarea de-aici! mormăi ea când începu să mănânce, iar el se strâmbă.

— Da, şi eu la fel. De-asta mănânc aici cel mult o dată la două şi, uneori, la trei zile. Nu am niciodată timp să mă duc în altă parte.

După ce divorţase, cu ani în urmă, începuse să-şi petreacă cel mai mult timp la muncă, uneori şi în weekend. Nu avea nimic altceva de făcut şi spunea că munca îl fereşte de neplăceri. Alexa avea aceeaşi teorie în ceea ce o privea.

— Amândoi muncim prea mult, comentă ea, strâmbându-se la salata fleşcăită care părea veche de săptămâni şi, probabil, aşa şi era.

— Ei, ce mai e nou? Cum stai cu viaţa amoroasă? o întrebă el dezinvolt.

O plăcea, dintotdeauna o plăcuse. Era deşteaptă, muncea mult, era dură când trebuia să fie, chiar nemiloasă, dar era şi onestă, şi bună, şi realmente o persoană plăcută şi frumoasă. Era greu să găsească ceva care să nu-i placă la ea, în afară de faptul că era puţin cam slabă pentru gustul lui şi nu se prea ocupa de păr. Îl purta întotdeauna strâns la spate, în coc, cu toate că bănuia că în pat trebuia să fie lung şi lucios. Încerca să nu se gândească la asta şi să-şi aducă aminte că şi ea era unul dintre „băieţii" cu care lucra. Ea se purta ca atare şi părea că nu vrea – nici de la el, nici de la oricine altcineva – decât relaţii de prietenie. Suferise prea tare din pricina căsătoriei şi a trădării bărbatului ei. Îi spusese cândva povestea. Era chiar mai urâtă decât a lui.

— Presupun că glumeşti, nu? Zâmbi când îi răspunse la întrebare. Cine are timp de viaţă amoroasă? Am un copil şi un serviciu cu normă întreagă. E destul.

— Unii oameni par să se descurce cu mai mult de-atât. Chiar se duc la întâlniri, se îndrăgostesc şi se căsătoresc sau aşa cred.

— Probabil că sunt drogaţi, răspunse Alexa, dând deoparte salata. Îi era de-ajuns. Deci ce crezi despre cazul nostru? Crezi că-l prindem pe vinovat?

— Aşa sper. Sunt al dracului de sigur că trebuie să încercăm. E la fel de rece ca victimele. Cred c-ar omorî aproape orice femeie pe care ar pune ochii, dacă ar putea ieşi cu ea şi dacă ar avea ocazia.

— Ce te face să gândeşti aşa?

Alexa era fascinată de comentariile lui, avea încredere în judecata lui – dintotdeauna avusese. Rareori dădea greş. Probabil că aşa era şi de data asta.

— Din câte ştim, nu are un trecut marcat de crime şi de violenţe, şi înainte de nebunia asta n-a omorât niciodată pe nimeni.

Făcea pe avocatul diavolului pentru amândoi.

— Asta nu înseamnă decât că a fost bun până a făcut-o. Nu ştiu de ce cred aşa. Dar am mai văzut indivizi ca el, şi ai văzut şi tu. Reci ca gheaţa şi morţi pe dinăuntru. Sunt ca nişte automate, nu fiinţe umane. Este sociopatul clasic – de obicei toţi sunt deştepţi, exact ca el. Cei mai periculoşi tipi dintre toţi. Te omoară la fel de repede cum îţi dau mâna. Poate n-a ucis pe nimeni când era tânăr, dar sunt convins că ar face-o acum. Poate că ceva în el s-a scurtcircuitat în ultimul timp, cât a fost în închisoare. Cred că este bolnav, un pui de căţea cu minte bolnavă, şi o să ne facă să ne dăm sufletul pentru banii pe care-i câştigăm. Şi-a acoperit foarte bine urmele. Nu ştiu dacă avem noroc cu sângele de pe bocancii lui. Sociopaţii nu fac de obicei astfel de greşeli. Poate s-a crezut prea grozav şi, sigur, n-a ştiut că-l urmărim.

Asta reieşise clar din interogatoriu, dar nu-i spuseseră. Îl lăsaseră doar să vorbească, să vadă ce spune.

— La dracu', sper să-l prindem, zise Alexa incitată.

Nu dorea nimic mai mult. Voia să-l bage la închisoare.

— Şi eu la fel, o aprobă el.

— Mi se face rău când văd chipurile fetelor. Sunt toate atât de tinere şi de frumoase! Seamănă cu fiica mea.

În timp ce spunea asta, îi trecu un fior pe şira spinării. Nu se mai gândise la asta, dar semănau. Savannah era exact genul lui. Dar, din fericire, el era în siguranţă în arest şi nu hoinărea prin lume. Pentru moment.

— Apropo, ea ce mai face? o întrebă Jack, schimbând subiectul.

O ştia din fotografiile de pe biroul Alexei şi o întâlnise o dată sau de două ori la sediu. Era o fată frumoasă, exact ca mama ei.

— Se pregăteşte pentru facultate. Aş vrea să se ducă la Princeton, măcar e în New Jersey. Mă tem foarte tare să nu intre la Stanford. Nu vreau să plece prea departe. Când o să plece, viaţa mea o să fie pustie.

O aprobă şi citi tristeţea pe faţa Alexei. Era prea tânără ca să renunţe la viaţa ei pentru un copil.

— Poate ar trebui să te mai gândeşti. Încă ai timp să faci ceva pentru tine.

— Poftim? Aud asta tocmai de la un tip care munceşte la fel de mult ca mine? Oi fi avut eu ultima întâlnire în Epoca de Piatră, dar ceva îmi spune că a ta a fost cu milenii mai înainte.

La răspunsul ei, el izbucni în râs.

— Greşeşti, lasă-mă pe mine! Pentru mine e prea târziu. La vârsta mea pot să mai ies fie cu femei tinere care vor un copil, şi eu nu vreau, fie cu femei de vârsta mea care sunt furioase, caustice şi urăsc bărbaţii.

— Şi nu există cale de mijloc?

Alexa se întreba dacă urmărea ceva. Ştia că şi ea era caustică din cauza lui Tom şi a bărbaţilor, în general. Îşi jurase să nu mai aibă încredere în niciun bărbat, şi nu avea, nici măcar în aceia cu care ieşea, chiar şi rar. Ridicase în jurul ei ziduri înalte.

— Nu, recunoscu Jack. Târfe. Dar sunt prea econom ca să cheltui banii pe sex.

Râseră amândoi, el plăti masa, şi Alexa îi mulţumi.

— Nu spune că nu te-am dus în cel mai bun local. Dacă e valabilă teoria că pentru o cină bună trebuie să ţi-o tragi, probabil că tu ar trebui să-mi dai un şut în fund pentru masa de prânz. Cum reacţionează stomacul tău după salata aia? Te simţi rău?

— Nu încă. De obicei, mi se face rău după jumătate de oră.

Circulau nenumărate glume despre fast-food, dar era exact atât de rău pe cât se spunea. Toţi

poliţiştii jurau că mâncarea de la închisoare era mai bună, şi probabil că aşa şi era.

Se întoarseră pe jos spre clădire, şi Jack îi promise s-o ţină la curent cu ultimele noutăţi legate de Quentin. Presa dovedea un interes maxim pentru el şi toţi erau nevoiţi să fie foarte atenţi cu declaraţiile. Reporterii încercaseră deja să-i ia un interviu Alexei, dar ea refuzase. Lăsa asta în seama procurorului districtual.

Alexa îşi petrecu restul după-amiezii în întâlniri, lucrând la dosarele pentru juriu şi termină treaba mai devreme ca de obicei, la ora şase. Mama ei şi judecătorul Schwartzman veneau la cină şi, când ajunse acasă, Savannah tocmai băgase un pui la cuptor. Era frumoasă şi proaspătă, iar după-amiază jucase volei. Era în culmea fericirii că învinseseră echipa şcolii rivale. De câte ori putea, Alexa încerca să se ducă la meciurile ei, dar nu reuşea atât de des pe cât i-ar fi plăcut. Se simţi din nou surprinsă de asemănarea dintre fiica ei şi victimele lui Luke Quentin. Asta făcea ca moartea tuturor acelor tinere să i se pară mult mai dureroasă.

— Cum merge cazul cu criminalul în serie? o întrebă Savannah, în timp ce-şi făceau de lucru în bucătărie.

Alexa pregătea o salată, după ce pusese cartofii în cuptorul cu microunde. Muriel şi Stanley Schwartzman trebuiau să apară într-o jumătate de oră. Până era gata cina, puteau sta de vorbă, aşa cum făceau de obicei.

— Merge bine, îi răspunse Alexa. Peste două zile am audierea cu marele juriu. Tu cum te descurci cu eseurile? Ai mai terminat vreunul? Vreau să le văd înainte să le trimiţi, îi aminti, cu toate că Savannah scria eseuri excelente, iar notele şi rezultatele ei erau pe măsură. Putea să intre oriunde. Alexa se ocupase de ea, şi Savannah era o fată strălucită.

— Am terminat pentru Princeton şi Brown. Mai am pentru Stanford şi Harvard. Nu cred că reuşesc

la niciuna dintre ele, e prea greu. Ar fi bine să intru la George Washington. Sau la Duke.

Plecarea la facultate încă i se părea ceva ireal, ca un vis, era foarte emoţionată. Avea de gând să vorbească despre asta cu tatăl ei când plecau la schi.

În timp ce Alexa şi Savannah stăteau de vorbă la masa din bucătărie, pregătind cina, se auzi soneria. Sosiseră Muriel şi Stanley. Acesta din urmă era un bărbat frumos, distins, dinamic, în pofida vârstei, şi exact cum ar trebui să arate un judecător. Era serios, conservator, dar avea un ascuţit simţ al umorului şi ochi strălucitori.

Puiul era delicios şi se prefăcură cu toţii că nu observă cartofii prea făcuţi. Conversaţia era animată – cele trei generaţii de femei se simţeau întotdeauna bine împreună, iar lui Stanley îi făcea plăcere să fie în compania lor. Alexa îi amintea de cele două fiice ale lui, iar Savannah, de nepoata favorită, care avea aceeaşi vârstă şi locuia la Boulder, unde se distra foarte bine. Discutară despre candidaturile lui Savannah şi despre un caz hazliu de care Stanley auzise de curând, un proces intentat de un bărbat care-şi dăduse în judecată colegul de serviciu pentru că strănuta constant spre el şi îl îmbolnăvise. Cazul fusese respins din lipsă de premeditare sau de daune evidente şi nici nu se acordaseră despăgubiri.

— Din când în când merită să te întrebi dacă n-a înnebunit toată lumea, concluzionă el, în timp ce termina îngheţata din farfurie. La ce-ai lucrat zilele astea, Alexa?

— La un caz important, un criminal în serie, răspunse Muriel în locul ei, impresionată.

— Astfel de cazuri sunt întotdeauna dificile. Produc multă tulburare emoţională. Luni de zile m-au chinuit.

Alexa a aprobat din cap. Aşa începea să i se întâmple şi ei. Cunoştea în cel mai mic amănunt faţa fiecărei fete moarte. Ştia totul despre vieţile

lor. Mult mai puţin ştia însă despre acuzat, despre modul cum operase, când şi unde, ce-l făcea să acţioneze, dar avea să ajungă ea şi acolo. Întotdeauna ajungea.

— Urăsc situaţiile când fata mea are astfel de cazuri, se văită Muriel în timp ce ducea farfuriile la chiuvetă şi ajuta să fie puse în maşina de spălat.

Îi plăcea să vină la Alexa la cină, întotdeauna se simţea bine şi se relaxa. Iar lui Stanley îi făcea plăcere s-o însoţească. Aveau o relaţie agreabilă şi gusturi comune. Dar, în acest moment al vieţii lor, nu era destul ca să vrea să se căsătorească. Era însă suficient ca să-şi petreacă mult timp împreună şi să vorbească la telefon în fiecare zi. Uneori, luau masa la el sau la ea.

— Întotdeauna mă tem ca acuzaţii să nu fie prea periculoşi şi să aibă prieteni la fel de periculoşi afară.

— E vreun semn în privinţa asta? întrebă Stanley preocupat, dar Alexa negă dând din cap.

— Nu. E-n regulă.

Nu peste mult timp, vizita luă sfârşit. Alexa şi Savannah se duseră în camerele lor. Savannah îşi petrecu restul serii vorbind cu prietenii la telefon, iar Alexa, cercetând dosarele până când adormi pe pat, îmbrăcată. Savannah veni să-i spună noapte bună, îi luă uşor hârtiile din mână, o acoperi cu o pătură şi stinse lumina. Nu era ceva neobişnuit. În multe nopţi, mai ales în plin proces, Alexa adormea aşa. Savannah o sărută, dar Alexa nu se mişcă. Torcea încetişor, în timp ce Savannah zâmbea şi închidea uşa.

capitolul 4

A doua zi, după cina cu mama ei, Alexa primi veşti bune despre caz. Ultimul raport – cel mai amănunţit – legat de ADN, stabilea definitiv că probele de sânge uscat de pe bocancii lui Luke se potriveau cu probele prelevate de la două dintre femei, iar firele de păr proveneau de la celelalte două victime – o potrivire perfectă. Alexa primi vestea ca pe un adevărat dar, pentru că, acum, investigatorii puteau face legătura dintre criminal şi cele patru femei. Cum ajunseseră acolo sângele şi firele de păr era treaba lor să dovedească. Dar era o probă solidă, venită chiar la timp ca s-o prezinte juriului a doua zi. Vestea i-o dădu Jack la telefon şi, când auzi noutăţile, Alexa se lumină. Mai erau multe teste de făcut, şi mai concludente, dar informaţia pe care o aveau acum era sigură. Luke Quentin era în mare încurcătură. Aşa cum era corect, Alexa o sună pe avocata apărării şi o puse la curent cu noutăţile, ceea ce n-o încântă deloc pe aceasta din urmă.

— Chiar crezi că poţi face proba credibilă? o întrebă.

Alexa o cunoştea şi o plăcea, cu toate că era încă foarte tânără.

— Da, cred, zise ferm Alexa.

— Nu ai prea multe dovezi cu care să mergi mai departe.

Asta era foarte adevărat.

— Am patru femei moarte şi un ucigaş care are deja condamnări la activ, un criminal în serie, am sânge şi fire de păr ale victimelor pe bocancii lui. Nu i s-au lipit pe tălpi când lua masa la McDonald. Susţine că i s-au lipit de tălpi în timp ce făcea jogging în parc. Dar n-a alergat prin locul unde s-au petrecut patru crime diferite. Aşa că o să merg mai departe cu aceste argumente. Spune-mi dacă vrea să pledeze „vinovat”.

— Nu cred că vrea, răspunse avocata apărării, tristă.

Nu se aştepta la nimic bun în acest caz. Uciderea a patru femei ar fi întors opinia publică împotriva lui şi, din câte observase până acum, clientul ei nu avea remuşcări şi era extrem de sigur pe el. Juriul avea să-l urască din clipa în care va păşi în sală. Avea să facă tot ce-i stătea în putere, dar amândouă ştiau că avea mari şanse să piardă. Şi, oricum, lui Quentin nici prin cap nu-i trecea să pledeze „vinovat”. Avea de partea lui timpul, dar şi foarte multe de pierdut. Dacă era condamnat, urma să-şi petreacă restul vieţii în închisoare. Nu se punea problema să le dea o mână de ajutor. Ca să-l condamne, vor fi nevoiţi să muncească din greu.

— Mulţumesc că m-ai pus la curent, îi spuse Alexei, apoi închise şi se întoarse la treabă.

Pentru întâlnirea de a doua zi cu juriul, Alexa era pregătită impecabil, ca întotdeauna. Audierea se ţinea la tribunalul din Manhattan, unde îşi avea biroul. În acea dimineaţă, Jack o luă de-acasă şi o conduse în centru într-o maşină de poliţie fără însemne. Audierea se făcea fără public şi tot ce se ştia era că se ţinea în cel mai mare secret. Erau prezenţi în sală Alexa, ca reprezentantă a cabinetului procurorului districtual, Jack, în calitate de anchetator-şef, acuzatul, avocata lui şi juraţii. În cadrul audierii se stabilea dacă existau suficiente dovezi pentru o acuzare destul de solidă încât acuzatul să fie ţinut în arest preventiv înainte de proces. Alexa ştia că ar trebui să fie prezenţi optsprezece dintre cei douăzeci şi trei de membri ai marelui juriu – cu doi mai mult decât era nevoie pentru a-l condamna. Cel puţin doisprezece ar trebui să voteze pentru acuzare şi, evident, spera că o vor face. În drumul spre centru nu vorbiră prea mult; era devreme. Quentin va fi însoţit la tribunal de patru gardieni, pentru cazul în care încerca să scape. Avocata din oficiu se va întâlni cu el acolo. Avea dreptul să depună o moţiune ca să împiedice

convocarea juriului, dar nu o făcuse. Existau prea multe dovezi împotriva clientului ei pentru ca moţiunea să fie plauzibilă.

Jack şi Alexa urcau în grabă treptele tribunalului, mergând spre încăperea unde se afla marele juriu, exact în momentul în care Quentin era escortat în tribunal pe la o intrare separată. Atât ea, cât şi Jack mai fuseseră acolo de multe ori şi, de fiecare dată, cu rezultate bune. Se întâmpla rar ca acuzaţiile Alexei să fie respinse. Toate documentele şi moţiunile erau în ordine. Era un caz în care nu voia nicio eroare de procedură.

Se aşezară amândoi la masa de consiliu alocată biroului procurorului districtual, în timp ce avocata din oficiu se aşeză la masa aflată de cealaltă parte, şi Luke Quentin fu introdus în încăpere. Văzându-l îmbrăcat în costum, Alexa se miră. Habar n-avea unde i-l găsise avocata din oficiu, dar arăta bine. Se întreba dacă nu era chiar al lui. Destul de improbabil. Tipul îi aruncă Alexei o privire, dar de data asta fără să-i zâmbească. Ochii lui o sfredeleau ca un burghiu de lumină intensă, care îi străpungea inima. După ce o privi cu ostilitate, îşi întoarse privirea. Alexei nu-i era greu să-şi imagineze că exact aceeaşi privire avusese şi când le violase şi le omorâse pe fete. Acum nu mai avea nicio îndoială în privinţa cazului.

Marele juriu se adună repede şi ascultă dovezile expuse de Alexa. Nu era niciun martor care să le respingă. În încăpere nu erau decât ei. Jack le furniza şi el suficiente dovezi care să susţină acuzaţia, fără să dezvăluie niciun secret important. Spuse apoi că investigaţiile continuau în alte state în legătură cu alte cincisprezece potenţiale victime, ancheta era în plină desfăşurare, dar existenţa celor patru victime găsite până acum era certă. Juraţii discutară un timp cu acuzatul, îi puseră câteva întrebări despre locurile unde fusese şi-i aduseră la cunoştinţă dovezile medico-legale găsite împotriva lui, le mulţumiră tuturor pentru participare,

declarând că-şi vor face cunoscută decizia mai târziu, în timpul zilei, după ce votau. Dar, aşa cum putea vedea oricine se afla în sală, Alexa îşi dădu seama după chipurile lor că vor vota pentru acuzare. Cu patru femei moarte şi sângele lor găsit pe încălţările lui Luke Quentin, opţiunea nu putea fi alta.

— Atâta tevatură pentru un nimic, îi zise Jack, în timp ce se întorceau în birourile lor de la etaj. Acum, la muncă.

Alexa îl aprobă şi se despărţiră în tăcere, gândindu-se fiecare la ce avea de făcut. Povara era acum pe umerii anchetatorilor, care trebuiau să-i ofere dovezile de care avea nevoie ca să câştige cazul. Avea totală încredere în ei.

După-amiază târziu, Alexa primi un telefon din partea juriului. În cazul Quentin, acuzaţia era de patru violuri şi o crimă de gradul unu. Era un început bun. Alexa ştia că luna care va veni va fi din ce în ce mai stresantă, pe măsură ce vor demonstra cazul. Îi dădu telefon avocatei apărării şi o întrebă dacă accepta un proces rapid, aşa cum propunea ea. Joe McCarthy era de acord cu Alexa că interesul public era cel mai bine servit dacă acuzatul era judecat cât mai repede şi trimis în arest. Avocata apărării recunoscu faptul că nu avea în vedere o astfel de situaţie. Deci, stabili un termen pentru luna mai, ceea ce le lăsa un răgaz de patru luni. Vineri seara, după ce-şi aranjă toate dosarele, îşi făcu ordine pe birou şi puse rotiţele justiţiei în mişcare, Alexa plecă.

Pentru cină, ea şi Savannah comandară pizza; apoi Savannah ieşi cu prietenii, iar Alexa îşi scoase dosarele din servietă şi se apucă de lucru. Acum, când cazul Quentin era programat în mai, ştia că, pentru ea, nu va mai exista viaţă socială în lunile care urmau, dar, oricum, nu avea una.

Cum Savannah avea planuri cu prietenii tot weekendul, Alexa se simţea liberă să lucreze fără vreo urmă de vinovăţie. În sfârşit, duminică după-

amiază îşi găsiră timp să verifice împreună eseurile scrise de Savannah pentru facultate. Era gata şi ultimul.

— Sună bine, îi zise Alexa, zâmbindu-i mândră.

Ca de obicei, Savannah terminase la timp.

— Pune-le în plicuri şi trimite-le.

Savannah încuviinţă şi luară plicuri, timbre şi scriseră adresele birourilor de admitere. Alexa se oferi să le pună chiar ea în cutia de scrisori, pentru că simţea nevoia să ia puţin aer. Nu mai ieşise din casă de vineri după-amiază şi lucrase din greu tot weekendul.

Tocmai se pregătea să iasă din apartament când zări un plic care fusese strecurat pe sub uşă. Îl ridică şi observă că scrisul de mână, ascuţit şi stângaci, părea al unui copil.

— Ce-i asta? întrebă mai mult pentru sine.

Îi era adresat lui Savannah şi fusese adus personal. Intră în camera lui Savannah şi i-l dădu.

— Se pare că ai primit o scrisorică de amor de la un copil, o tachină, gata să iasă din cameră, dar Savannah îl deschise şi-l citi, confuză.

Epistola propriu-zisă era scrisă pe computer şi tipărită. Dacă fusese scrisă de un copil, era unul care avea computer, dar, în ziua de azi, mulţi copii aveau.

Când îi dădu scrisoarea mamei sale, fără un cuvânt, Savannah părea oarecum enervată. Scria: „Te iubesc şi îţi doresc trupul.”

— Bine, lucrurile par destul de clare. Ai idee de la cine este?

Biletul nu era semnat, şi Savannah negă dând din cap.

— E ciudat, mami. E înfricoşător. Pare un obsedat sexual.

— Sau un admirator secret. Câtă vreme n-a venit prin poştă, mă întreb dacă nu e cineva din clădire. Fii doar atentă când intri şi când ieşi, şi nu intra singură în lift cu vreun tip pe care nu-l cunoşti.

Era un sfat bun.

— De ce mi-ar scrie cineva un astfel de bilet?

— Pentru că pe lume există o grămadă de nebuni, iar tu eşti o fată foarte frumoasă. Trebuie doar să fii atentă şi isteaţă şi totul o să fie bine.

Alexa încerca să ia lucrurile uşor şi coborî să pună la poştă plicurile pentru facultate. Nu voia să recunoască de faţă cu fiica ei că era la fel de îngrijorată. Se gândi la faptul că mama ei o avertizase că trebuia să fie deosebit de atentă în timpul procesului lui Quentin şi-i amintise că oameni ca el aveau prieteni afară, chiar dacă ei erau ţinuţi la loc sigur, în închisoare. Deocamdată, Quentin nu dădea semne că avea prea mulţi prieteni sau că avea vreunul în New York. Unii dintre amicii lui din închisoare le spuseseră anchetatorilor că era un lup singuratic.

Întrebat de Alexa, portarul negă faptul că le-ar fi lăsat cineva o scrisoare, ceea ce o făcu să se întrebe cum procedase cel care trimisese biletul, ca să-l facă să ajungă la Savannah. Dar mult mai important era cine scrisese scrisoarea şi de ce. Când se întoarse, încercă să se arate mai puţin supărată decât era, dar recunoscu faptul că era preocupată. Calmă, puse scrisoarea într-o pungă de plastic. În timp ce împărţeau mâncarea chinezească pe care o comandaseră, Savannah aduse din nou vorba de scrisoare.

— M-am mai gândit la scrisoare, mami. Chiar cred că e ciudat şi nu pare genul de lucruri care ar putea fi scrise de un copil, deşi, după plic, aşa pare. Copiii nu scriu astfel de lucruri.

— Probabil că un copil foarte inhibat ar putea. Vreun băiat care te admiră în secret, de la distanţă, şi-a schimbat scrisul pe plic ca să nu bănuieşti cine e. Nu cred că e mare lucru. Oricum, nu e niciun pericol, dar trebuie să fii atentă.

Alexa încerca să facă pe grozava.

— Aşa cred şi eu, răspunse Savannah, terminând un rulou de primăvară. Dar încă mă

sperie.

— Da, şi pe mine. De fapt, e jignitor. Şi eu locuiesc tot aici, dar nimeni nu e îndrăgostit de mine şi nici nu-mi spune că-mi doreşte trupul.

Savannah râse, dar, în realitate, Alexei nu-i plăcea deloc că un necunoscut îi trimisese o astfel de scrisoare fiicei ei. Era mult mai tulburată decât lăsa să se vadă.

Fără să-i spună nimic fetei, Alexa ascunse în geantă punga de plastic cu scrisoarea şi, a doua zi, o duse la laboratorul criminalistic. Tehnicianul ei preferat, un tânăr asiatic, care de obicei îi dădea repede rezultatele în cele mai mici amănunte, era acolo.

— Cine a scris-o? îl întrebă direct, întinzându-i punga de plastic cu plicul în ea, ceea ce îl făcu să râdă.

— Vrei să-ţi spun culoarea părului şi numărul de la pantofi? Sau ce marcă de jeanşi poartă?

— Vreau să ştiu dacă e bărbat, femeie sau copil.

Temerea ei era că nu fusese scrisă nici de un băiat bolnav de dragoste şi, poate, nici de un bătrân obscen. Sentimentul ei era că fusese scrisă ca s-o enerveze pe ea, şi reuşise.

Când scoase plicul din punga de plastic, cu mănuşi de cauciuc, îl privi făcând ochii mici, apoi îi zâmbi.

— Lasă-mă câteva minute. Dacă nu termin ce am de făcut, băieţii de la narcotice mă omoară. Te caut într-o oră. Presupun că vrei să verific şi amprentele.

Ea aprobă dând din cap.

— Mulţumesc.

Îi întoarse zâmbetul şi apoi o porni pe scări, către birou. Aşa cum promisese, el o sună după o oră.

— OK, e gata.

Aşa cum făcea întotdeauna, Jason Yu rezolvase problema.

— Bărbat adult, mână sigură, aşa că are, probabil, între douăzeci şi treizeci de ani. American. Probabil educat la o şcoală catolică, aşa că poate e preot, chicoti el.

— Foarte nostim.

— Scrisul cu mâna dreaptă a fost modificat, cu stângăcie, ca să pară scrisul unui copil, dar nu e. Şi nu sunt amprente pe hârtie. Probabil că a folosit mănuşi de cauciuc. Ameninţare cu moartea? întrebă preocupat.

Nu era ceva neobişnuit ca poliţiştii şi adjuncţii procurorului districtual sau chiar apărătorii din oficiu să primească astfel de ameninţaţi. Indivizii care ajungeau în închisoare erau furioşi atât pe avocaţi, cât şi pe judecători, iar poliţiştii care îi arestau erau pe primul loc. Făcea parte din meserie.

— Nu, nimic din toate astea. Un fel de scrisoare de dragoste adresată fiicei mele, nu mie.

— Şi vrei să afli cine e iubitul?

— Nu are un iubit. E o scrisoare anonimă scrisă de un individ care spune că-i vrea trupul. Lucrând la cazul Quentin, sunt un pic cam neliniştită în legătură cu tipii care umblă după fete. Probabil sunt doar paranoică, dar există un astfel de puşti în blocul nostru.

— Nu strică niciodată să verifici, o linişti el. M-am apucat chiar acum să cercetez probele ADN trimise de tine. Cum am ceva nou, îţi trimit.

— Mulţumesc, Jason, spuse încă o dată şi închise.

Misterul admiratorului secret al lui Savannah nu era rezolvat, dar cel puţin ştiau acum că era un bărbat, şi nu un copil. Aşa cum spunea Savannah, o scotea din sărite. Convingerea Alexei era că în spatele afacerii nu putea fi decât Luke Quentin, dar el nu avea de unde să ştie că ea avea o fată. Totuşi, cineva scrisese biletul. Şi dacă Luke făcuse cumva să fie urmărită sau dacă intrase pe Google pe computerul din închisoare şi descoperise că ea

avea o fiică, obţinuse informaţia de care avea nevoie şi putea pune un cunoscut să-i scrie lui Savannah o scrisoare care să o sperie; sau poate că o urmărise şi văzuse că avea o fată. Nu ştia cum putuse aranja aşa ceva, dar ştia că el era convins că juriul n-o să-l condamne, cu toate că o făcuse. Inevitabil, pe ea o acuza pentru asta, şi privirile pe care i le aruncase cu cele câteva ocazii când îl văzuse avuseseră rolul s-o tulbure, ca să-i arate cine era şeful şi că pentru el nu era altceva decât un obiect de plăceri sexuale ca oricare alta. Aroganţa lui, care nu trecea neobservată, se împletea cu o sexualitate pregnantă. Şi Alexei nu-i plăcea asta. Nu-i plăcea deloc. Şi mai ales nu-i plăcea ca aceste lucruri să fie orientate spre fiica ei. Iar dacă trimisese biletul, fusese ca s-o sperie pe Alexa şi nimic altceva, să-i arate cât de lung era braţul lui şi că putea s-o aibă chiar şi din închisoare.

— Ce s-a întâmplat?

Jack intră în birou şi rămase uimit de expresia întipărită pe faţa ei.

— De ce?

— Îţi citesc în ochi dorinţa de-a ucide pe cineva.

— Nu, nu în ai mei. Poate în ochii acuzatului nostru. Eu sunt doar îngrijorată.

— De ce?

Se aşeză pe scaunul de lângă biroul ei.

— Savannah. La sfârşitul săptămânii am primit o nenorocită de scrisoare anonimă de la un tip care spune că îi doreşte trupul. Probabil că sunt paranoică, dar mă întreb dacă nu cumva Luke Quentin e cel care a trimis pe cineva s-o aducă. Verifică registrul, vezi dacă a venit cineva să-l viziteze şi pune să-l cerceteze.

— Sigur, o linişti Jack. Dar probabil că nu e el. Nu e atât de prost. Am petrecut de curând încă două ore cu el şi e un tip deştept. Ce sens ar avea să poftească la fata ta? Sau să trimită scrisori anonime care să te sperie? Este în arest, şi ultimul

lucru pe care vrea să-l facă acum este să dea cu ochii de tine şi să te calce pe nervi. Eşti un adversar prea puternic şi eşti în avantaj. Nu cred că e omul tău. Pare mai mult o întâmplare. E o fată frumoasă. Oricine putea scrie scrisoarea.

— Cred că ai dreptate. Sunt doar enervată. Şi nu-mi place ca cineva să-mi urmărească fata.

Văzând-o atât de înverşunată, ca o leoaică apărându-şi puiul, Jack zâmbi.

— E speriată?

— Nu chiar. Dar ne-a enervat pe-amândouă.

— Probabil e doar un puşti care o place. La vârsta asta, băieţii fac chestii prosteşti. De fapt, la orice vârstă.

— Jason Yu a spus că tipul are între douăzeci şi treizeci de ani.

— L-ai întrebat?

Jack părea mirat. Analiza scrisului de mână la laboratorul criminalistic i se părea o măsură extremă.

— Eşti îngrijorată, spuse el, în timp ce Alexa aproba din cap.

— Am vrut să fiu sigură, să ştiu cu cine avem de-a face. Aşa că e un bărbat, nu un copil. Dar probabil că asta tot nu înseamnă nimic.

— O să verific înregistrarea vizitelor lui Quentin. Dar, dacă se mai întâmplă, anunţă-mă.

Ea aprobă din cap şi el o puse la curent cu interogatoriul de dimineaţă. Nimic nou. Dar li se trimiseseră primele rezultate ale ADN-ului lui Quentin din celelalte state ca să verifice dacă exista vreo potrivire. Mai târziu, după-amiază, îi zise Alexei că acuzatul nu primise niciun vizitator, aşa că era puţin probabil ca scrisoarea trimisă lui Savannah să fie ideea lui. Alexa nu-şi dădea seama dacă se simţea uşurată sau nu. Dacă nu era Quentin, atunci cine era?

Două zile mai târziu, Jack o vizită din nou la birou. Alexa avea o zi proastă. Nimic nu mergea,

tocmai vărsase cafeaua pe birou, udase hârtiile şi fusta cea nouă era o nenorocire.

— La naiba! bombăni pentru sine, în clipa când el intră, radiind.

— Necazuri?

— Nu, doar că am vărsat cafeaua pe mine.

Încerca să salveze hârtiile de pe birou. Fusta era distrusă.

— Ce s-a întâmplat?

El trânti un dosar pe porţiunea uscată a biroului.

— Bingo!

— Bingo? Despre ce e vorba?

Fusese o dimineaţă încărcată şi se gândise la o mie de lucruri în acelaşi timp.

— Probele s-au potrivit în Iowa şi Illinois. Trei victime aveau sub unghii păr de la Quentin. Deci acum avem şapte. Cred că e un început. Au comparat probele obţinute în urma violurilor, care au fost strânse de legişti în fiecare caz şi păstrate cu grijă.

— Sfinte Sisoe!

Era în culmea fericirii şi supărată în acelaşi timp. Supărată pentru familiile victimelor, dar încântată că-l aveau pe criminal în spatele gratiilor.

— Ni le vor trimite să le includem în procesul de aici sau îl extrădăm ca să fie judecat acolo, după procesul nostru?

Temerea lor cea mai mare era că FBI-ul le va lua cazul, pentru că Luke trecuse graniţa dintre state. Alexa voia să păstreze cazul, aşa cum doreau şi Jack, şi procurorul districtual.

— Nu am ajuns atât de departe cu discuţia.

Până acum îl prinseseră cu crime în trei state. Dar lucrurile aveau să se complice. Erau implicate mecanisme şi tehnici legale. Apoi faţa lui Jack se întunecă.

— Una dintre victime este sora lui Charlie şi în primul rând asta l-a făcut să se implice în caz. Dar o să-i fie greu acum, ştiind cu certitudine.

— I-ai spus?

— Nu încă, dar o s-o fac. Tocmai m-am gândit să-l scot din caz. E mult prea implicat personal. I-a pus zgarda, e destul.

În vocabularul poliţiştilor, „zgardă” însemna arest.

— Cred că ar trebui să-l scoţi. Nu vreau să clacheze la tribunal şi să ne arunce cazul în aer. Ori să-şi piardă minţile şi să-l împuşte pe individ. Avem destulă bătaie de cap şi fără asta.

— E un poliţist bun. N-o să-şi piardă minţile. Doar că nu vreau să-l supăr mai mult decât este deja.

Alexa îl aprobă şi, pentru o clipă, se bucurară că erau gata să răzbune încă trei victime la proces. Era tot ce mai puteau face acum pentru fete şi pentru familiile lor.

Dar mai târziu, după-amiază, când Jack îi vorbi lui Charlie despre caz, acesta se arătă hotărât să nu renunţe şi-l imploră pe Jack să nu-l elimine din echipă. Fusese implicat în investigaţie încă de la început, şi contribuţia lui la strângerea informaţiilor pentru echipă fusese decisivă. Faptul că Jack şi asistenta procurorului districtual credeau că se putea pierde la tribunal îi rănea sentimentele. Se alăturase de bunăvoie echipei de la început şi făcuse dezvăluiri complete în legătură cu sora lui. Fusese observat de aproape şi, până acum, nu făcuse nicio gafă.

— Ce fel de poliţist crezi că sunt? Un nebun? N-am de gând să trag în nenorocit, cu toate că mi-ar plăcea. M-am spetit muncind ca să-l aduc pe tip în faţa justiţiei şi l-am adus. Am fost unul dintre primii care l-au suspectat. Şi, printr-un noroc neaşteptat, l-am prins aici, ceea ce l-a adus în jurisdicţia noastră. Jack, nu poţi să mă scoţi din caz.

Lacrimi de dezamăgire îi luceau în ochi. Voia s-o facă pentru sora lui. Până când n-a citit data naşterii fetei pe formularele trimise de poliţia din Iowa, Jack nu şi-a dat seama că erau gemeni.

Charlie venea din Iowa, cu toate că se mutase de ani de zile la New York.

— În regulă. Dar dacă lucrurile devin prea complicate pentru tine, te eliberez. Sau, dacă ţi se pare prea stresant, pleci singur.

— Nu sunt stresat, zise Charlie calm. N-am urât niciodată atât de mult pe cineva în viaţa mea. E altfel.

Jack îl aprobă, dar, amintindu-şi cum îl izbise Charlie pe Quentin cu faţa de asfalt de-i spărsese nasul, în seara când îl arestaseră, spera că era bine ce făcea.

— Am de gând să te las în echipă, dar nu vreau să rămâi singur cu el la interogatoriu şi nici nu vreau să vă aflaţi faţă în faţă. E clar?

Charlie îl aprobă.

— E prea mult şi pentru nervii tăi, şi pentru ai mei. De acord?

— De acord.

Apoi Charlie părăsi biroul, rumegând informaţia pe care o bănuia de luni de zile, dar de care nu fusese sigur până acum. Luke Quentin o violase şi o strangulase pe sora lui geamănă. Aşteptă să ajungă acasă, după care se întinse în pat şi izbucni în lacrimi. Nu erau decât la început, drumul era lung. Erau încă primele zile şi aveau mult de tras, dar, într-un fel sau altul, cazul îi afectase pe toţi şi avea să fie mult mai rău.

capitolul 5

Ultimele zile din ianuarie zburau, şi Alexa era ocupată până peste cap. Primiseră dovada legăturii dintre Quentin şi cinci victime din Pennsylvania şi încă una din Kentucky, despre care încă nu ştiuseră nimic. Cu femeile din Iowa şi Illinois, aveau acum treisprezece victime violate şi ucise. Acuzaţiile erau incluse în cazul lor, prin înţelegere cu celelalte state, fapt publicat de presa din întreaga ţară.

Alexa făcu o scurtă declaraţie pentru media, dar refuză orice comentariu. Nu voia să facă sau să spună ceva greşit. Cazul era mult prea important. Şi, în diferite state pe unde călătorise Luke, se discuta de încă douăsprezece victime. Povestea căpăta caracter naţional, iar Alexa avea permanent întâlniri cu detectivi din alte state. Jack adunase informaţiile, iar ea se ocupa deja de pregătirea procesului. În sfârşit, la începutul lui februarie, Alexa îşi găsi timp să ia cina cu mama ei, după program.

— Pari obosită, observă Muriel, privind-o îngrijorată.

— Până se pune totul pe roate e tot mai greu. Mai am doar trei luni până la proces.

Stătea până la trei dimineaţa în fiecare noapte, citind legea precedentului judiciar şi luând notiţe.

— Mă rog, măcar nu te epuiza. Ce face Savannah? Are vreo veste de la facultate?

— Nu până în martie sau aprilie, răspunse Alexa cu un oftat. Săptămâna viitoare pleacă la schi cu tatăl ei. Asta, dacă el apare. De cele mai multe ori îi trage clapa. Probabil că o s-o facă din nou, zise Alexa iritată.

Îl detesta pentru că o dezamăgea pe Savannah, care îl ierta întotdeauna. Faptul că o rănise pe ea i se părea destul.

— Poate că de data asta n-o păcăleşte, comentă Muriel, calmă. Sper să n-o facă.

— De ce? întrebă Alexa, privind-o exasperată.

Îşi ura fostul soţ, ura tot ce reprezenta el şi tot ce le făcuse. Le alungase din viaţa lui din slăbiciune. Îi fusese mai uşor să cedeze în faţa mamei şi a fostei soţii decât să rămână cu ele. Iar ea detesta viermele în care se transformase.

— De ce speri că n-o păcăleşte? insistă Alexa, dintr-odată furioasă pe mama ei.

— Pentru că e bine pentru ea să-şi vadă tatăl, cel puţin din când în când. Îl iubeşte. Tu poţi să-l urăşti, şi te înţeleg, nici eu nu-l plac pentru ce ţi-a făcut. Dar este tatăl ei, Allie. Realitatea, cu toate imperfecţiunile şi slăbiciunile ei, e mai bună decât o plăsmuire.

Auzind-o, Alexa zâmbi. Nu-i mai spusese „Allie” de ani de zile. Dar, pentru Muriel, Alexa încă era un copil, aşa cum era acum Savannah pentru ea şi va fi întotdeauna.

— Poate ai dreptate, zise Alexa, dându-se bătută. Dar eu am crescut fără tată. Asta nu m-a ucis. Iar Tom nu e decât un nenorocit.

— O să-şi dea seama şi singură. Dă-i timp.

— Cred că ştie deja totul, dar îl iubeşte oricum.

— Lasă lucrurile aşa cum sunt. Are nevoie să-l iubească. Cel puţin, pentru moment.

— Întotdeauna o supără faptul că nu vreau să-l văd. Nu l-am văzut de zece ani şi sper să nu se mai întâmple niciodată.

— Vine la absolvire, în iunie?

— Am rugat-o să nu-l invite, zise Alexa vinovată. Spune că m-a avertizat de patru ani şi că îşi doreşte ca el să vină la absolvirea liceului, continuă ea, zâmbind trist. Cred că nu am de ales. Ia lucrurile astea în glumă, iar eu încerc să nu comentez prea mult, dar ştie ce simt în legătură cu el. Între noi nu există secrete.

— Trebuie să renunţi, concluzionă Muriel calmă, iar Alexa o privi mirată.

— De ce? Ce importanţă are dacă-l urăsc?

— Te otrăveşte. Şi, dacă nu renunţi şi nu încetezi să-l urăşti, nu vei avea niciodată o relaţie decentă cu un alt bărbat.

Alexa strânse din dinţi.

— Mai vezi cum stau lucrurile după treizeci, patruzeci de ani. Poate până atunci fac Alzheimer.

Muriel nu mai comentă, şi Alexa se întoarse acasă la Savannah, care stătea întinsă în pat şi se uita la televizor.

— Ce mai face bunica? întrebă fata, aproape adormită.

Îşi terminase lecţiile şi toată seara şi-o petrecuse singură, în linişte.

— Bine. Îţi transmite dragostea ei.

Alexa se duse să-şi pună haina în dulap şi văzu plicul strecurat pe sub uşă. Nu-l observase când intrase. Cu grijă, îl apucă de un colţ. Acelaşi scris de mână, de copil, ca prima dată. Nu-i spuse nimic lui Savannah şi, după ce-şi puse o pereche de mănuşi de cauciuc din sertar, îl deschise. Scria: „Ştiu unde eşti în fiecare moment al zilei. Priveşte în jur. Poţi să mă vezi. Eşti o fată frumoasă.” Nu exista nicio ameninţare, dar indiferent cine era cel care scrisese biletul, voia ca ea să ştie că era urmărită, şi anume de un bărbat care o dorea. Speriată, îngrozită de fapt, Alexa puse scrisoarea într-o pungă de plastic, exact cum făcuse şi cu prima.

Nu suflă niciun cuvânt, se duse în camera ei şi închise uşa. Îl sună pe Jack pe mobil, el îi răspunse imediat, iar ea îi povesti despre scrisoare. Alexa o păstra cu grijă în punga de plastic.

— Nici măcar nu ştiu dacă e adevărat. Poate că e numai cineva care încearcă să fie drăguţ sau doar s-o sperie. Dar dacă o urmăreşte vreun individ, asta nu-mi place deloc.

A urmat o tăcere lungă la capătul firului, dar, în cele din urmă, Jack a recunoscut că şi pe el îl deranja.

— Să-ţi dau un poliţist care s-o însoţească? O poate duce la şcoală.

Alexa detesta s-o sperie pe Savannah, dar ştia că nu avea de ales, conştientă fiind că, acceptând cazul Quentin, va avea parte de ameninţări. Dar nu se aştepta ca cineva s-o terorizeze pe Savannah. Nu erau nişte ameninţări directe, dar oricum, reprezentau un pericol. Şi dacă erau puse la cale de Luke Quentin, faptul că exista un fost condamnat, un criminal, care o urmărea pe Savannah era şi mai înspăimântător. Nu putea dovedi, dar chiar şi cea mai vagă posibilitate îi făcea rău.

— Încă nu i-am spus despre scrisoare, dar presupun că o să-i spun. Mulţumesc, Jack. Vreau un poliţist s-o însoţească.

Era speriată pentru Savannah, nu pentru ea.

— Nicio problemă. Nu mai fi îngrijorată. Probabil că nu are nicio legătură cu Quentin, dar paza bună trece primejdia rea. Cine ştie cu ce nenorociţi are el legături!

Indiferent pe cine cunoştea sau cu cine avea legături, individul fusese în închisoare.

Alexa se hotărî să n-o sperie pe Savannah înainte de culcare şi-i spuse de bilet de-abia la micul dejun. Savannah se strâmbă.

— E îngrozitor. Tipul e bolnav.

— Da, este. Aseară l-am sunat pe Jack Jones şi i-am povestit. Este gata să-ţi dea un poliţist în civil ca să te ducă la şcoală, să fii în siguranţă în caz că cineva chiar te urmăreşte. Prefer să fiu prudentă în privinţa asta. Poate fi o farsă, dar nu vreau să-mi asum riscul.

Cazul la care lucra nu făcea altceva decât să-i aducă aminte cât de periculoşi erau unii bărbaţi.

Savannah se întristă instantaneu.

— E foarte plictisitor, mami. Câtă vreme voi fi nevoită să am un poliţist cu mine?

— Să vedem dacă îţi scrie din nou. Ar putea dura până după proces.

Până când afla dacă scrisorile erau opera lui Quentin sau nu, voia ca Savannah să fie supravegheată şi în afara oricărui pericol.

— Asta înseamnă trei luni! ţipă Savannah. Poate chiar patru!

Ştia destul de multe despre munca mamei sale ca să-şi dea seama că procesul putea dura o lună şi că avea să fie un proces greu, cu treisprezece victime, dacă nu chiar mai multe.

— Mai bine nu mă mai duc la şcoală decât să arăt ca o proastă cu un poliţist după mine în fiecare zi.

— Nu poţi să nu te duci la şcoală. Aşa că las-o baltă, îi spuse Alexa, bucuroasă că pe Savannah o supăra mai tare prezenţa poliţistului decât eventualul pericol.

Încă argumenta când, cinci minute mai târziu, se auzi soneria şi din uşă le zâmbi un băiat frumos, cu păr negru şi ochi mari, căprui, cu o şapcă de baseball şi jachetă. Se prezentă ca fiind ofiţerul Lewicki, dar le ceru să-i spună simplu, Thad. Îi zâmbi lui Savannah care se holbă la el, în timp ce Alexa făcea eforturi să nu zâmbească. Era uşor de observat că Savannah îl considera drăguţ. Cine nu l-ar fi considerat? Părea să aibă vreo şaisprezece ani, dar probabil că avea cu câţiva ani mai mult şi era apropiat de vârsta lui Savannah. Ea îşi imaginase un bătrân în uniformă. Thad Lewicki era orice, numai un bătrân nu.

— Gata de şcoală? o întrebă Alexa dulce, în timp ce Savannah îşi punea haina.

— Da, aşa cred, răspunse fata, iar Thad îi luă geanta cu cărţi.

— Mă gândeam să spunem că sunt vărul tău din California şi stau aici câteva luni. O să mă vadă în fiecare zi, îi sugeră el, cu un zâmbet tineresc.

— Da… bine… răspunse Savannah, în timp ce deschideau uşa apartamentului.

— Poate c-ar trebui să te avertizez, sunt slab la istorie şi la mate. Cred că e un fel de incapacitate

de învăţare sau cam aşa ceva. Dar, dacă ai nevoie de ajutor, sunt bun la spaniolă.

— Mulţumesc, zise Savannah, zâmbind uşor.

Prudentă, îi aruncă o privire Alexei, care aprobă din cap.

— O zi plăcută, le ură ea, în timp ce ei închideau uşa.

Sună apoi la şcoală ca să le explice situaţia, după care îi telefonă lui Jack. Thad era exact ce trebuia.

— OK, cum se face că mie nu mi-ai trimis niciodată astfel de tipi? Ultima oară când am avut nevoie de protecţie mi-ai trimis un veteran bătrân, de-o sută de kilograme. Băiatul ăsta e cât se poate de drăguţ.

Jack râse.

— M-am gândit eu că o să-ţi placă. Savannah ce zice?

— N-a avut timp să-mi spună, dat când a plecat aproape că uitase de mine. El s-a oferit să-i facă lecţia la spaniolă şi i-a cărat geanta. E vărul ei din California. Pare de vreo paisprezece ani.

— Are douăzeci şi unu şi e realmente un copil bun. E cel mai mare din cei nouă copii ai familiei lui, iar tatăl lui, bunicul şi fratele lui sunt tot poliţişti. O familie drăguţă de polonezi din New Jersey. La naiba, poate se căsătoresc, ar putea nimeri mai rău.

La celălalt capăt al firului, Alexa râse:

— Te-ai gândit la toate. Protecţie şi ginere la pachet. Speli şi ferestre şi duşumele?

— Oricând, doamnă, dacă trebuie.

O tachina, dar de câte ori vorbea cu ea despre altceva decât despre muncă, întotdeauna i se simţea în voce un uşor flirt plăcut. Dar ştia că era mai bine să nu încerce. Ea avea să fugă de el ca de dracu', iar el ar fi pierdut o prietenă.

— Oricum, problema e rezolvată.

Era fericit s-o scape pe Alexa de-un necaz. Avea destule.

Când plecă la serviciu, Alexa se simţea liniştită ştiind că Savannah era bine apărată. Şi, la sfârşitul săptămânii, înainte să plece amândoi la şcoală, Thad luă micul dejun cu ele. Savannah spunea că era într-adevăr un băiat drăguţ. Avea o prietenă cu care ieşea de când terminase liceul şi erau împreună de şapte ani. Era un băiat serios, sociabil, despre care Jack susţinea că era un bun poliţist. Alexa avea sentimentul că el şi Savannah aveau să devină prieteni, cu toate că Thad rămânea foarte respectuos cu ea. Şi, pentru moment, scrisorile nu au mai apărut. Totul era sub control. Indiferent cine le scria, speranţa Alexei era ca scrisorile să înceteze. Avea destule pe cap şi fără asta. Când a dus scrisoarea la laborator, Jason Yu a verificat amprentele, dar şi de data asta s-a dovedit că cel care trimisese plicul şi umblase cu hârtia tipărită purtase mănuşi. Nu exista nicio amprentă.

La sfârşitul următoarei săptămâni, Alexa aranjă un alt interogatoriu cu Luke Quentin, de data asta în cameră cu el. Nu i-a pus nicio întrebare, l-a observat numai, dar el n-a scăpat-o din ochi. Avea sentimentul că, la fiecare mişcare, o dezbrăca din priviri. Nimic nu se putea citi pe faţa ei. Părea de gheaţă, o profesionistă, dar în momentul când părăsi încăperea, tremura şi era iritată.

— Eşti bine? o întrebă Jack pe hol. Arăta palidă.

— Sunt bine. Îl urăsc pe nenorocitul ăsta bolnav, spuse, încercând să se calmeze. I-au mai pus în cârcă două crime.

Castelul de cărţi de joc se prăbuşea. Numărul victimelor ajunsese la cincisprezece.

— Nu-ţi face probleme, şi el te urăşte. Privirile pe care ţi le aruncă au scopul să te intimideze. Nu-l lăsa s-o facă, pentru că asta urmăreşte. Nu va ieşi din închisoare câte zile mai are. Nu-ţi poate face nimic.

— Se comportă de parcă ar putea avea orice femeie doreşte.

— E un tip care arată bine. Cred că-i merge.

O privise drept în ochi, şi chiar îşi linsese uşor buzele. Era destul să se uite la el şi se simţea bolnavă.

— Nu la fel de bine le-a mers victimelor, zise Alexa sec, şi se întoarse în birou.

Avea de lucru. A doua zi, Savannah trebuia să plece pentru o săptămână în Vermont, ca să schieze cu tatăl ei. El o lua după şcoală, în timp ce Alexa era la serviciu. Aşa că nu avea să-l întâlnească, ceea ce-i convenea.

Seara, Alexa şi Savannah s-au simţit foarte bine la cină, iar a doua zi dimineaţă şi-au luat rămas-bun de faţă cu Thad, care îi ducea cărţile. Bagajul pentru Vermont era făcut şi aştepta în hol. Alexa o ajutase să împacheteze cu o seară înainte.

— Distracţie plăcută cu tata, îi ură Alexa, drăguţă.

Săptămâna care urma, Thad era liber să se întoarcă la munca lui obişnuită. Alexa nu avea nevoie de el. Niciuna dintre scrisori nu fusese pentru ea, îi fuseseră adresate numai lui Savannah.

— Te sun din Vermont, promise Savannah în timp ce-şi îmbrăţişa mama, iar Thad ieşea pe uşă.

Faptul că pleca o întrista şi fata avea să-i lipsească, dar ştia că se va distra bine la schi cu tatăl ei. Era un schior extraordinar, şi în tinereţe câştigase concursuri. O învăţase pe Savannah să schieze de la trei ani, şi schiatul era sportul ei favorit, probabil din cauza amintirilor care o legau de el.

Alexa rămase la birou până târziu şi ajunse acasă după şapte, pregătită să găsească apartamentul gol, dar nu mică i-a fost mirarea când a văzut-o pe Savannah tot acasă, deprimată. Imediat, s-a enervat. Era clar, Tom o păcălise şi de data asta.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl tău? o întrebă încet, ca să n-o supere şi mai tare.

— Întârzie. A pierdut avionul la Charleston. Nu ajunge până la nouă. Zicea că plecăm, totuşi, în

seara asta.

Oftă şi-i zâmbi Alexei, care se întreba dacă, într-adevăr, avea să vină. Şi, în timp ce se pregătea să facă ceva de mâncare, şi-a dat seama că va fi acasă când el va sosi. Aşa că hotărî să-i spună lui Savannah că după cină se va retrage în camera ei. Nu avea de gând să strice un record perfect şi să-l vadă pentru prima oară după zece ani. Nu era pregătită. Şi, indiferent ce spunea mama ei, nu va fi nici în următoarea sută de ani. La dracu' cu toate astea! Şi cu el.

— Haide, mami, fii drăguţă!

Savannah nu spuse nimic, dar spera că, dacă se vedeau acum şi lucrurile nu mergeau chiar atât de rău, poate că Alexa va accepta ca tatăl ei să vină în iunie, la absolvire. Nu voia să lase impresia că-şi trădează mama, mai ales după tot ce făcuse pentru ea, dar, în secret, Savannah îşi dorea ca tatăl ei să fie prezent. El îi spusese deja că va veni dacă mama ei va fi de acord, dar nu în alte condiţii. Respecta sentimentele fostei soţii faţă de el şi ştia toate motivele pentru care ea simţea aşa. Nu putea spune că greşea. Fusese total iresponsabil.

— Sunt drăguţă, îi răspunse Alexa acră, punând farfuriile în maşina de spălat vase. Asta nu înseamnă că am de gând să-l văd pe tatăl tău. Nu în seara asta.

Sau prea curând. Şi poate nici în viaţa asta.

— Tot ce trebuie să spui este „bună" şi „pa".

Alexa nu-i spuse fiicei sale, dar încă se gândea mai degrabă la cuvinte ca „du-te la dracu'!".

— Nu prea cred, iubito. Vreau să te simţi bine cu el. Te iubim amândoi. Dar noi n-o să mai fim prieteni.

— Nu, dar ai putea cel puţin să fii politicoasă. Nici măcar nu vorbiţi la telefon. El zice c-ar vorbi, dar înţelege de ce nu vrei să discuţi cu el.

— Bravo lui! Cel puţin, ştim că are o memorie foarte bună, zise Alexa, ieşind din cameră.

Savannah ştia că, după ce o părăsise pe mama ei, tatăl ei se întorsese la fosta nevastă şi că aveau un alt copil, pe care Savannah nu-l văzuse niciodată. N-o întâlnise niciodată nici pe fosta nevastă şi nici nu-şi mai văzuse fraţii vitregi de zece ani, cu toate că încă îşi mai amintea câte ceva despre ei. Nu ştia niciun amănunt despre divorţ sau despre cele întâmplate, iar mama ei refuza să discute cu ea despre asta. Alexa nu considera că era corect să-i explice. Chiar dacă-l ura, până la urmă Tom era tatăl lui Savannah. Fata îşi amintea vag de bunica după tată, şi că se temea puţin de ea. În toţi aceşti ani, nu mai primise niciodată nimic de la ea, nici măcar o felicitare de ziua ei. Între cele două ramuri ale familiei exista o prăpastie uriaşă şi nu-şi întâlnea tatăl decât când venea el s-o vadă. O suna rar şi, cu mulţi ani înainte, îi spusese să nu-l caute niciodată acasă, numai la birou, dar n-o făcuse. A înţeles exact că el o putea vizita, dar că ea nu se putea apropia în niciun fel de viaţa lui din Charleston. Între ei exista o înţelegere tacită şi era un lucru pe care un copil îl ştie fără să i se explice vreodată.

Alexa şi Savannah s-au uitat la televizor împreună, iar la nouă şi jumătate cineva a sunat la uşă. Când auzi soneria, Alexa sări în picioare şi se îndreptă spre dormitor, rugând-o pe Savannah să vină să-şi ia rămas-bun la plecare, dar când Savannah deschise larg uşa, el era acolo şi, în timp ce se uitau unul la altul fără să spună nimic, Alexa s-a simţit ca o căprioară orbită de faruri. Zece ani s-au topit instantaneu, ca un fulg de nea pe limbă. Nici ea, nici el nu ştiau ce să spună. Nu se aştepta s-o găsească acasă. Nu era niciodată acasă. Iar el era neschimbat. Purta jeanşi, un hanorac negru de schi, bocanci de munte, şi era la fel de frumos ca întotdeauna. Avea părul o idee prea lung, ochii erau la fel de albaştri, părul cărunt nu se vedea printre firele blonde, avea acelaşi trup atletic şi

aceeaşi gropiţă în bărbie. Tom Beaumont nu se schimbase deloc.

— Bună, Alexa, spuse el calm, ca şi cum îi era frică să se apropie de ea.

Părea cuprinsă de panică, gata să fugă de el în camera ei. Când vorbise, el avea aceeaşi voce profundă şi răguşită şi tărăgăna cuvintele după obiceiul celor din Sud. Singura schimbare consta în faptul că ea nu mai era soţia lui – nu mai era soţia lui de ani de zile.

— Bună, Tom, răspunse politicoasă, dar rigidă.

Era încă îmbrăcată în hainele de serviciu, un costum bleumarin, fără pantofi, în ciorapi bleumarin şi o bluză albă de avocat, cu părul strâns în coc. Spre deosebire de el, era o altă persoană faţă de femeia lipsită de griji, fericită, care fusese cu zece ani înainte. Acum părea serioasă, profesionistă şi extrem de stânjenită să dea ochii cu el. Dar Savannah îi era recunoscătoare că cel puţin îi vorbise. Era un început. Era atât de bucuroasă că a întârziat avionul! În schimb, Alexa nu era.

— Bine, vă las să vă pregătiţi. Dacă n-ai mâncat, Savannah poate să-ţi dea ceva.

— Am ciugulit puţin pe drum, zise el amabil.

Ceea ce observase şi îl uimea cel mai tare era mâhnirea din ochii ei. Totul exista încă acolo, tot ce făcuse el. I se strânse stomacul şi-i veni să plângă. Dar era mult, mult prea târziu pentru asta.

— Plecăm imediat, îi zise Alexei, ca şi cum voia s-o asigure că va dispărea curând din ochii şi din spaţiul ei.

Ea aprobă din cap, tristă, şi ieşi din cameră. Se duse în dormitor şi închise uşa. El se uită la Savannah şi nu spuse nimic. Fata părea fericită. Ca şi cum ceva minunat se întâmplase. El se întreba dacă ea era obişnuită cu expresia pustiită din ochii mamei sale. Ar fi putut fi şi mai rău. Alexa arăta bine, dar preţul trădării lui era adânc întipărit în ochii ei.

După câteva minute, erau gata de plecare. Savannah era îmbrăcată cu pantalonii negri de schi şi un hanorac alb şi, când se duse să-şi sărute mama de rămas-bun, arăta grozav. Alexei îi va fi dor de ea, dar avea o grămadă de treabă. Va profita de singurătate fără să se simtă vinovată pentru timpul pe care nu-l putea petrece cu Savannah. Şi ştia cât de mult aşteptase călătoria cu Tom.

— Te iubesc, îi zise Alexa, îmbrăţişând-o. Distracţie plăcută!

— Şi eu te iubesc, mami. Nu munci prea mult! Apoi, ezitând câteva clipe în uşă: Vrei să vii să-ţi iei la revedere?

Se referea la tatăl ei. Alexa scutură din cap fără să scoată un sunet, dar Savannah o linişti.

— E-n regulă. Mulţumesc că ai fost drăguţă când a venit.

Alexa zâmbi, şi Savannah închise uşa.

O clipă mai târziu, îi auzi plecând şi se întinse pe pat. Nu se aştepta să-l vadă şi nici să fie impresionată. Ceea ce o şocase era faptul că nu se schimbase niciun pic. Arăta exact ca atunci când era bărbatul ei şi, pentru o clipă, şi-l aminti aşa cum nu mai era de mult. Avea senzaţia că inima şi trupul atârnau încă de acele amintiri pe care încercase să le ucidă. Îşi amintea sufletul, îşi amintea carnea, îşi amintea inima, îşi amintea cât de mult îl iubise şi cât de dureros fusese totul. Aşa cum stătea întinsă acolo, se întreba dacă întotdeauna exista cineva pentru care să simţi la fel, care să trezească aceleaşi sentimente şi aceleaşi amintiri. Indiferent cât de mult ai ajuns să urăşti sau cât de multe lucruri s-au schimbat, există mereu o părticică din tine care îşi aminteşte cât a fost de plăcut. Partea cea mai rea era că ştia că, dacă l-ar fi întâlnit pentru prima oară în seara aceea, ar fi fost la fel de atrasă de el, tulburată de el, de cât de incredibil de bine arăta. Şi apoi, treptat, aşa cum stătea acolo, îşi aminti cât de îngrozitor fusese totul, cât de rău o rănise el şi cât

de slab şi de vrednic de dispreţ se purtase. Dar, pentru o fracţiune de secundă, îşi aminti de vremurile bune şi retrăi aceleaşi sentimente pentru el. Regreta că-l revăzuse, dar în cele din urmă hotărî că nu fusese ceva tocmai rău. În fond, întâlnirea o ajutase să-şi aducă aminte cât de mult îl ura şi de ce.

capitolul 6

Pe la mijlocul săptămânii, Alexa se simţi uşurată că Savannah era cu tatăl ei. Zilele se scurgeau nebuneşte. Găsiseră altă victimă pe care i-o puteau atribui lui Luke Quentin. De data asta era o fată de nouăsprezece ani. Tipul avea la activ şaisprezece victime pe care le ştiau ei, şi laboratorul criminalistic continua să verifice ADN-ul. Echipa operativă fusese lărgită sub supervizarea FBI-ului, pentru că acum erau implicate mai multe state. Jack avea doisprezece anchetatori care lucrau la caz cu normă întreagă. Până la proces mai erau trei luni.

Joi, Alexa se întâlni cu Judy Dunning, avocata din oficiu, ca să discute cu ea ultima noutate. Îi prezentă toate dovezile de care dispunea şi toate erau cât se poate de incriminatorii. Încercă s-o convingă pe Judy să-l determine să pledeze „vinovat”, dar Judy îi explică faptul că începuse să creadă că cineva îi înscenase totul, probabil cineva cu care avusese legături în închisoare şi care jurase să se răzbune pe el. Susţinea chiar că se convinsese că nu putea el face aşa ceva. Erau prea multe victime şi, dintr-odată, i se punea în cârcă orice fată care era ucisă în şase state. Îi spuse Alexei că era un bărbat foarte sensibil şi, bineînţeles, pentru că nu el comisese crimele, nu voia să pledeze „vinovat”. Alexa făcu ochii mari, privind-o ca pe-o nebună. Dar îi era clar ce se întâmplase. Luke Quentin o fixase cu privirea lui provocator de sexuală, îşi pusese în aplicare jocul de sociopat, iar ea se trezise îndrăgostită de el, într-un mod înspăimântător de inocent. Asta se întâmplase, şi probabil că aşa îşi seducea şi victimele, făcând-o pe fiecare să se simtă deosebită şi unică – timp de câteva minute, până o omora. Pe Judy Dunning nu avea s-o omoare, dar o orbise, să nu vadă adevărul.

Poate de-asta simţea nevoia să-l apere, iar Alexa plecă tulburată de la întâlnire.

— Unde-ai fost? o întrebă Jack, alergând după ea pe hol.

— Într-un OZN, să mănânc prăjiturele Twinkies, îi răspunse, strâmbându-se la el.

— Iar te-ai drogat, doamnă avocat?

— Nu, dar avocata din oficiu e drogată. Tocmai şi-a petrecut o jumătate de oră încercând să mă convingă de nevinovăţia lui Luke Quentin. Mai grav este că ea însăşi e convinsă de asta. Tipul şi-a exercitat sigur farmecul asupra ei.

— Mda. Poate să-l viziteze la închisoare. Aşa se întâmplă, ştii. Indiferent de cât de îngrozitoare sunt crimele, femeile se îndrăgostesc de ei şi-i vizitează la mititica ani de zile. Tocmai avem a şaptesprezecea crimă.

Numărul victimelor creştea aproape în fiecare zi.

— Mă simt ca şi cum aş urmări alegerile prezidenţiale, zise ea, în timp ce se opreau la automatul de cafea. Băuse deja prea multe căni. Câte state avem acum?

— Nouă, îi răspunse el, strâmbându-se. Tipul e uimitor, şi nu cred că s-a terminat.

— Oare nu-l supraestimăm?

Nu voia să greşească şi să-i pună în seamă crime pe care nu le făptuise el şi, în felul ăsta, să compromită cazul. Dacă ea avea „îndoieli întemeiate”, putea şi juriul să considere la fel.

— Mă gândesc că poate îl subestimăm. Până acum toate se potrivesc. ADN-ul lui se potriveşte cu cel de la fiecare victimă.

Dădu din cap şi se întoarse în biroul ei. Rămase acolo până la ora nouă seara, şi tot acolo îşi petrecuse toată săptămâna. Vineri rămase la birou până la zece jumătate seara, trecând în revistă toate rapoartele legiştilor din fiecare stat. Toate păreau solide. Cu excepţia faptului că nu voia să pledeze „vinovat”, nimic n-o mai mira. Încă se declara

nevinovat, dar, şi mai incredibil, avocata lui credea în el. Nimeni altcineva de pe planetă n-ar fi crezut şi, cu siguranţă, nici juriul. Alexa avea un caz solid.

Când ajunse acasă în seara aceea, târându-şi servieta grea, era extenuată. Se făcuse aproape unsprezece noaptea. Vorbise cu Savannah la ora şase. Petrecuse o săptămână minunată în Vermont cu Tom şi venea acasă a doua zi.

Alexa cercetă corespondenţa şi era aproape gata să lase scrisorile nedeschise pe masa din hol, când un plic cunoscut îi atrase privirea. Îl rupse şi-l deschise, apucă foaia de hârtie cu mână tremurândă. Cu aceleaşi caractere aldine, scrise pe computer şi tipărite, se înşirau cuvintele: „Acum vin să te iau, şi apoi vei fi a mea. Spune-i adio mamei tale.” Alexa rămase în hol, cu haina pe ea, tremurând din cap până-n picioare, citind şi recitind. Ce ştia despre ele? De ce-i scrisese ei? Era o farsă sau Luke Quentin era cel care le tortura? Nu avea nicio posibilitate să afle, nicio posibilitate să urmărească scrisorile. Sună pe portar, care-i comunică faptul că nu-i lăsase nimeni nimic. Oricine era, intrase în clădire şi strecurase plicul pe sub uşa ei. Era mai mult decât înspăimântător. Dacă faptul că o trimitea pe Savannah la şcoală cu Thad nu era o protecţie suficientă? Dacă până la urmă punea cineva mâna pe ea?

Îşi luă rapid mobilul din geantă, se aşeză pe canapea şi o sună pe Muriel. Nu-i plăcea s-o îngrijoreze, dar Muriel gândea limpede. Alexa îi citi ultima scrisoare şi-i ceru părerea. Cât de speriată ar trebui să fie? Acum era prea înspăimântată ca să ia o decizie.

— Cred că trebuie să iei lucrurile foarte în serios, o îndemnă Muriel pe un ton grav. Dacă în spatele afacerii se află Quentin, nu are nimic de pierdut. Şi vrea să ajungă la tine. Nu poţi să-ţi asumi riscul.

— Ce trebuie să fac? o întrebă Alexa, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Ar trebui să renunţ la caz? Nu vreau decât s-o ştiu pe Savannah în siguranţă.

Acum, nu mai era vorba doar de un caz; dacă îi punea copilul în pericol era un coşmar.

— E prea târziu pentru asta. Nu se schimbă nimic dacă dai cazul altcuiva. Tu eşti cea care ai făcut să-i cadă tavanul în cap. Dacă îl condamnă, e terminat pentru o sută de ani. E pe urmele tale şi vrea răzbunare. Şi chiar dacă el este cel care pune totul la cale, indiferent cine lasă scrisorile, nu-i poate face nimic lui Savannah, doar să te sperie pe tine, dar nu-ţi poţi asuma riscul.

— Deci ce trebuie să fac?

Alexa se simţea depăşită, îngrozită şi confuză. Era mai mult decât se aşteptase. Încercase să facă dreptate pentru familiile fetelor, dar în felul ăsta se pusese singură în pericol.

— Trimite-o departe de New York.

— Vorbeşti serios?

Alexa părea şocată.

— N-am fost în viaţa mea mai serioasă. Şi cere şi pentru tine un ofiţer. Cel puţin, până după proces. Pe urmă, eventual, lucrurile se vor calma. Întotdeauna se întâmplă aşa după proces. O să se obişnuiască. Dar acum, amândouă sunteţi în pericol. Dacă vrei, tu poţi rămâne aici şi poţi păstra cazul, dar scoate-o pe Savannah din oraş.

Muriel părea la fel de speriată.

— Unde?

Nu se aveau decât una pe alta. Şi nu intenţiona s-o bage singură pe Savannah în programul de protecţie a martorilor, ca să stea Dumnezeu ştie unde, cu oameni pe care nu-i cunoştea. Şi, dacă era posibil, voia să urmărească personal procesul, fără s-o pună pe Savannah în pericol. Nu era atât de îngrijorată pentru ea. Pe ea n-o ameninţase nimeni.

— Trimite-o la Charleston, cu Tom, spuse calmă mama ei, în timp ce la celălalt capăt al firului nu se

auzea decât respiraţia şuierată a fiicei sale.

— Nu pot face asta, zise Alexa cu voce răguşită, ştergându-şi lacrimile de pe obraji.

Problema devenise serioasă, şi trebuia să facă efortul să gândească.

— Luisa n-ar primi-o niciodată, zise Alexa calmă. Şi nici el n-ar avea curaj. Ne-a alungat din viaţa lui acum zece ani. N-o vrea înapoi.

— Nu ai de ales, insistă Muriel pe un ton dur. Şi nici el. Ar putea fi în joc viaţa fiicei voastre. Poate este numai o farsă prin care să te tortureze sau să te facă să renunţi la caz. Dar niciunul dintre voi nu-şi poate asuma riscul. Trebuie s-o trimiţi cât mai departe. Aici nu va mai fi viaţă pentru ea, este prea stresant. Şi pentru tine la fel, câtă vreme eşti îngrijorată pentru ea. Personal, eu mi-aş dori să renunţi la caz, dar, ca să fiu cinstită, cred că e prea târziu. Savannah însă nu trebuie să se afle în centrul acestui vârtej. Dacă rămâne aici, vei fi îngrijorată de moarte.

Era adevărat. Deja era foarte îngrijorată. Cuvintele din scrisoare îi sfredeleau mintea. *Spune-i adio mamei tale.*

— Este tot în Vermont, cu Tom?

— Da. O aduce înapoi mâine-seară.

— Spune-i să n-o aducă înapoi, s-o ia cu el acasă. Sau poate are rude în Sud la care ar putea sta. Dar cel mai bine e să fie cu el, oricât de mult detest să spun asta. Singurul lucru pe care-l ştiu sigur este că nu trebuie să se întoarcă aici. Nu acum. Nu până după proces, şi să sperăm că pe urmă lucrurile se vor calma. Sună-l pe Tom. Nu ai de ales.

— La dracu'!

Era ultimul lucru din lume pe care dorea să-l facă. Nu voia s-o trimită pe Savannah de-acasă şi, cu siguranţă, nu cu el. Dar, dacă mama ei avea dreptate şi i se întâmpla ceva, nu şi-ar fi iertat-o niciodată.

— E prea târziu să-l sun în seara asta, zise Alexa practică, şi nu vreau să discut cu el de faţă cu Savannah.

— Atunci sună-l dimineaţă, dar spune-i să n-o aducă acasă.

La capătul firului, Alexa oftă adânc. Ca să trimită la închisoare un criminal în serie trebuia plătit un preţ mare. Dar mama ei avea dreptate, n-o putea pune pe Savannah în pericol. Ea făcuse propria alegere prin cariera pentru care optase şi îşi asumase întreaga responsabilitate. Îl voia în închisoare pe Luke Quentin. Dar mai mult decât asta, o voia pe Savannah în siguranţă.

— O să-l sun dimineaţă, spuse tristă şi resemnată.

Avea să-i fie dor de ea, dar încă nu era sigură dacă Tom o putea lua. Era foarte posibil să spună că nu putea. Trebuia să-i dea socoteală Luisei.

— Bun. Şi sună-l în seara asta pe Jack Jones. Spune-i să pună un poliţist la uşa apartamentului.

— Sunt bine, mami. Am pus lanţul şi nu mă duc nicăieri.

Dar, după ce închise, îl sună pe Jack şi-i povesti ce se întâmplase. O ascultă şi-i dădu dreptate lui Muriel.

— Dacă în spatele scrisorilor se află el – şi am început să cred că aşa este – nu cred că va îndrăzni, şi nici nu sunt sigur că are atâta putere, să pună pe cineva s-o înhaţe şi s-o rănească. Nu are telefon mobil. Este un fost puşcăriaş şi un sociopat. Este afacerea lui, nu a altcuiva. Probabil a contactat pe cineva pe care îl cunoaşte indirect şi face asta ca să te înnebunească, fără un scop ascuns. N-a avut niciun vizitator, dar poate trimite vorbă din arest prin altcineva. Joacă, probabil, un joc bolnav. Dar e prea mult să-ţi laşi copilul să treacă prin asta. Cred că ai putea s-o trimiţi undeva – dacă ai pe cineva la care s-o trimiţi – şi o să-ţi repartizez doi poliţişti. Îmi pare rău, Alexa, ştiu că ţi-e greu.

Aprobă dând din cap, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Savannah era viaţa ei şi nu voia să i se întâmple nimic. Spera că Jack avea dreptate şi, dacă o făcuse Quentin, doar încercase s-o sperie, dar nu-şi putea asuma riscul; iar dacă nu era Quentin, oricum era înspăimântător. Jack îi spuse că într-o jumătate de oră avea să-i trimită la uşă un poliţist în civil. Fusese de acord cu mama ei şi în privinţa asta, cu toate că Alexa nu era chiar atât de speriată pentru ea. Ar fi fost nevoie de mult tupeu ca să omoare un procuror, şi nu era modul lui de operare. Dacă ar fi putut s-o facă el, personal, Savannah era genul lui. Probabil că Jack avea dreptate şi în legătură cu asta. Oricine lăsase scrisorile nu va avea niciodată curajul s-o înhaţe pe fată. Dar cine ştie? Şi ar fi fost foarte greu pentru amândouă să trăiască zi şi noapte cu grija asta. Era mai bine oriunde în altă parte, cu toate că ştia că Savannah nu va fi încântată. N-ar fi vrut să-şi părăsească prietenii, mama sau şcoala, în special în ultimele luni din ultimul an. Chiar nu era cinstit.

Alexa rămase trează până în zori. Adormi pe furate câteva ore, apoi se trezi şi, la şapte, îl sună pe Tom. Avea vocea profundă pe care o avea întotdeauna dimineaţa, şi, când îl întrebă de Savannah, el îi spuse că era în cealaltă cameră. Aveau să ia micul dejun într-o jumătate de oră şi sperau să mai facă alte câteva ture înainte să se întoarcă în oraş, la prânz. O aducea acasă la şapte. Zborul lui spre Charleston era la nouă.

— De-asta te-am sunat, îi spuse Alexa, părând extenuată. Nu poţi s-o aduci acasă.

Îi povesti ce se întâmplase, şi el se arătă la fel de îngrijorat ca ea. Încercă să-l liniştească, dar nu era o situaţie bună şi era imposibil de prevăzut ce avea să urmeze.

— Şi tu ce faci, Lexie? O să te descurci?

Nu-i mai spusese aşa de când plecase, nici măcar în corespondenţă.

— Nu vreau decât să-l condamn pe nenorocit. Le datorez tuturor acelor familii să-l trimit în închisoare pentru următoarea sută de ani. Dar nu pot să risc viaţa copilului meu.

— Nu, nu poţi, spuse el solemn. Eşti sigură că nu vrei să renunţi la caz?

— O să mă descurc. Se termină curând. Procesul este programat pentru mai. Până atunci trebuie să stea cu tine.

O spuse pe un ton deprimat, nefericit.

— Înţeleg. Dacă e mai sigur pentru ea să stea mai mult, e-n regulă.

Era singura lor conversaţie din ultimii zece ani, dar era mai uman decât se aşteptase ea, părea preocupat de ele şi supărat.

— Chiar poţi să faci asta?

Nu voia să-l întrebe despre Luisa, dar ştiau amândoi ce voia să spună.

— Lasă totul în seama mea, o asigură el. Cum vrei să procedez cu Savannah? Vrei să-i spui tu sau pot să-i spun eu? Poate fi mai uşor pentru ea să afle direct, nu la telefon.

Alexei îi era greu să accepte, dar el avea dreptate.

— Atunci, cred că ar trebui să plecăm acasă. Avem un zbor la ora nouă, dar nu ajungem până la miezul nopţii. Prefer să conduc în dimineaţa asta şi să luăm un zbor mai devreme.

Ar fi fost o situaţie dificilă pentru Luisa ca el să apară la ora unu noaptea cu fiica lui. Ca să o poată duce acolo pe Savannah, prefera să plece acasă mai devreme. Clădirea în care locuiau era uriaşă, asemănătoare cu aceea în care trăise cu Alexa, şi înainte de asta cu Luisa, prima oară când fusese căsătorit cu ea. Existau nenumărate camere de oaspeţi unde Savannah putea să stea. Gândindu-se la asta, Alexei i se făcu rău de la stomac. Nu-şi dorea ca fata ei să locuiască acolo, dar nici nu voia ca ea să se întoarcă în apartamentul din New York. Era cel mai bun lucru pe care-l puteau face.

— Crezi că poţi s-o duci la şcoală? îl întrebă Alexa.

— O să mă ocup de asta săptămâna viitoare. O să te sun şi o să-ţi spun la ce oră avem zborul.

— Ne întâlnim la aeroport şi-i aduc lucrurile. Pot să-mi iau rămas-bun de la ea acolo.

Avea să fie greu pentru amândouă şi, când închise telefonul, ochii i se umplură de lacrimi. Erau lacrimi de uşurare pentru că Tom accepta s-o ajute şi să-şi protejeze fiica, lacrimi pentru Savannah care trebuia să treacă prin aşa ceva, lacrimi pentru singurătatea ei fără copil.

O jumătate de oră mai târziu, o sună Savannah, care se puse pe plâns.

— Nu pot să mă duc, mami. Nu pot. Vreau să termin ultimul an acasă… şi nu vreau să te părăsesc.

Hohotea şi, auzind-o, Alexei i se făcu rău.

— Trebuie, iubito. Nu ai cum să trăieşti aici, aşa, tremurând de frica unui nebun care-ţi trimite scrisori de groază. Ştiu că e greu pentru amândouă, dar prefer să te ştiu în siguranţă.

— Nu vreau să mă duc la Charleston.

Spuse asta în şoaptă. Nu voia să rănească sentimentele tatălui ei – fusese cu adevărat drăguţ şi încercase s-o facă să se simtă bine. Dar era neplăcut pentru toţi.

— O să vin să te văd. Promit, îi spuse Alexa, încercând să se poarte matur. Dar se simţea ca un copil trist, speriat, şi îi părea atât de rău pentru Savannah! Cel mai neplăcut era pentru ea, care urma să fie dezrădăcinată aşa, pe neaşteptate, şi să plece într-un loc pe care nu-l ştia, cu un tată pe care abia dacă-l cunoştea.

— N-o să vii să mă vezi, zise Savannah, suspinând. Urăşti locul ăla. Spuneai că nu te mai întorci acolo niciodată.

— Sigur că o să vin, prostuţo, dacă eşti tu acolo. N-ai mai fost în Charleston de foarte, foarte multă

vreme şi ar putea fi chiar drăguţ. Poţi să te duci la şcoală acolo.

— Nu vreau să pierd ce-a mai rămas din ultimul an.

Dar îşi dădu seama repede că nu era loc de discuţii. Părinţii ei, amândoi, pentru prima oară în zece ani, erau de acord şi luaseră o decizie comună. Savannah părăsea New Yorkul până după proces, şi cu asta basta. Alexa încercă s-o consoleze şi-i promise să vină la aeroport să-şi ia rămas-bun.

— Ce vrei să-ţi pun în bagaj? o întrebă ea, şi Savannah îi dădu instrucţiuni. Încă plângea, dar nu la fel de disperată ca înainte.

— Îţi dau amândouă puloverele mele roz, spuse Alexa, zâmbind printre lacrimi.

— Şi pantofii noi cu tocuri înalte?

Savannah aproape zâmbea. Mai mult decât orice, era şocată. Toţi erau. Lucrurile se mişcau foarte repede.

— Bine, bine, acceptă Alexa în legătură cu pantofii, dacă asta folosea la ceva. Poţi să-i iei şi pe ei. Negociezi dur.

— Dacă nevasta lui mă urăşte? N-am întâlnit-o niciodată. Probabil că nu-i face nicio plăcere să fiu acolo, continuă speriată Savannah. Semăna cu una dintre afirmaţiile mamei ei. Luisa era o scorpie, şi Savannah o auzise spunând asta ani de zile.

— Tata o să aibă grijă. Nu stai o veşnicie. E vorba doar de trei luni. O să încerc să vin acolo săptămâna viitoare.

— Ai face bine, altfel fug şi vin acasă.

— Să nu îndrăzneşti! zise Alexa pe un ton sever, dar ştia că Savannah n-ar fi făcut aşa ceva. Fusese întotdeauna înţelegătoare. Chiar dacă era o situaţie dificilă pentru ea, se purta la fel de rezonabil şi acum.

— Mai bine mă duc să împachetez. Ne vedem mai târziu, iubito.

Tom o sună după zece minute şi-i comunică faptul că aveau un zbor la ora şase şi aterizau la Charleston la opt treizeci; plecau din Vermont în acel moment. Spera să fie la JFK la patru sau la cinci.

— Voi fi acolo la patru, cu bagajele. Sună-mă pe mobil când ajungi la aeroport.

Îi spuse numărul, pe care nu i-l mai dăduse niciodată. Tot ce avea era adresa ei de e-mail, dar acum erau nevoiţi să colaboreze.

— Voi fi la terminalul pentru United.

— Voi încerca să ajung acolo cât mai repede, aşa că o să aveţi puţin timp împreună. E foarte supărată.

Simţea şi supărarea din glasul Alexei. Dar niciuna dintre ele nu era măcar pe jumătate la fel de supărată ca Luisa, când el o sună să-i dea vestea.

— Eşti nebun? O aduci *aici!* Nu poţi face una ca asta! Daisy nu trebuie să ştie că există.

Daisy era fiica de zece ani cu care îl convinsese să se despartă de Alexa şi îl adusese înapoi. Se folosise de copil ca să-l prindă, iar el îi căzuse, ca un prost, în capcană. De atunci, regretase amarnic de-a lungul anilor. Dar era prea târziu să mai facă ceva în privinţa asta. Tot ce putea face era să încerce s-o împace pe Alexa având grijă de Savannah. Până la urmă, i-o datora – Savannah era şi fiica lui.

— Atunci, mai bine i-ai spune, îi răspunse el Luisei cu răceală.

Se referea la faptul că Daisy nu ştia că are o soră şi că tatăl ei mai fusese însurat cu altcineva.

— Diseară ajungem acasă şi nu am de gând să pretind că Savannah e altcineva decât este. Îi e destul de greu şi-aşa.

— *Ei* îi e greu? Dar mie şi lui Daisy? La asta te-ai gândit? Sau te-ai culcat cu maică-sa? Despre asta e vorba?

— E prima oară când o văd pe Alexa după zece ani. Acum, viaţa fiicei noastre este în pericol. O aduc acasă, Luisa, fie că-ţi place, fie că nu.

— Ticălosule! Întotdeauna am ştiut că într-o zi o să te întorci la Alexa.

Ştia că Tom n-o iubea. Dar Luisei nu-i păsa. Nu-şi voia decât fosta viaţă înapoi, şi pe el, când îi convenea ei. Aşa fusese mereu, nu conta decât ea.

— N-ar vrea să se apropie de mine cu niciun preţ şi are absolută dreptate, îi zise el despre Alexa. Singurul motiv pentru care mi-a vorbit este pentru că are nevoie de un loc unde s-o trimită pe Savannah. Cineva ne ameninţă fiica. Motivul este, probabil, cazul la care lucrează mama ei. O aduc pe Savannah acasă. Viaţa ei e în pericol.

Îi făcea rău că trebuia să dea explicaţii. Luisa nu arăta pic de omenie sau de compasiune. N-ar fi făcut niciodată ce făcuse Alexa pentru băieţii ei. Faptul că, acum, Luisa se afla în situaţia de a avea grijă de copilul Alexei era o ironie a sorţii. Alexa o făcuse pentru Luisa timp de şapte ani.

— Bine, să nu te aştepţi de la mine să fac ceva pentru ea, îi spuse Luisa furioasă.

— Mă aştept să fii civilizată cu ea şi s-o facem să se simtă cât mai confortabil.

— Mama ei vine s-o vadă? întrebă suspicioasă Luisa.

— Probabil. Încă n-am vorbit cu ea despre asta. Nu e decât o jumătate de oră de când am aflat. Seara trecută a primit o altă ameninţare legată de Savannah.

— Ţine-o departe de mine, Tom. Şi vorbesc serios. Să n-o văd.

Detesta tot ce era şi reprezenta Luisa. Traiul lui prezent era pedeapsa pentru ce-i făcuse Alexei. Fuseseră zece ani lungi şi grei. Dar nu avea energia sau curajul să mai divorţeze încă o dată. Aşa că se împăcase cu situaţia. Dar cu un preţ foarte, foarte mare.

El şi Savannah părăsiră hotelul din Vermont câteva minute mai târziu, şi tot drumul spre casă Savannah rămase tăcută, privind tristă pe fereastră. Încercă să-i vorbească despre cât de mult o să-i placă în Charleston şi cât era de fericit că va fi acolo cu el, dar după un timp renunţă şi o lăsă cu gândurile ei. Îi era deja dor de New York, de mama şi de prietenii ei.

Alexa îşi petrecu cea mai mare parte din zi împachetând. Strânse toate hainele care-i plăceau mai mult lui Savannah, tot ce-i trebuia pentru şcoală şi în weekend. Îi dădu tot ce râvnea Savannah din dulapul ei. Îi împachetă cărţile de şcoală, CD-urile preferate şi doi ursuleţi la care nu se mai uitase de când era copil, dar se gândi că acum îi vor face bine. Şi, dacă ar fi putut, Alexa s-ar fi împachetat şi pe ea în valiză. Ura s-o vadă plecând, dar nu aveau de ales.

Alexa o sună pe mama ei, îi povesti ce se întâmplase şi-i spuse cât de bine se purtase Tom. Orice gândea despre el, acum avea să-i acorde încredere.

Abia avu timp să se îmbrace şi să plece la aeroport. Ducea trei valize mari şi ajunse la ora patru. După o jumătate de oră, Tom o sună pe mobil. Erau la zece minute de aeroport şi, imediat ce ajunseră, Savannah sări din maşină şi zbură în braţele mamei ei. Suspina, şi Alexa îşi petrecu cea mai mare parte din timp liniştind-o. O mângâie blând pe părul care semăna atât de mult cu al ei, o îmbrăţişă şi o consolă, îi promise să vină curând în Charleston şi că, înainte să-şi dea seama, va fi acasă. Alexa abia dacă avu timp să discute cu Tom. Le privea pe amândouă nefericit, rămas discret deoparte, ca să le lase singure. Apoi veni vremea să plece. Îi luă bilet lui Savannah, Alexa insistă să plătească pentru surplusul de bagaje, iar când au fost gata de plecare, plânseră amândouă. Pentru că nu avea bilet, Alexa nu-i putea conduce până la poarta de îmbarcare.

— Te iubesc, îi spunea iar şi iar, şi Savannah se agăţa de ea ca un copil.

În cele din urmă, Tom îşi cuprinse fiica cu braţul şi o desprinse încetişor de Alexa, în timp ce amândouă plângeau.

— Ai grijă de tine, îi zise el Alexei, peste creştetul lui Savannah. De ea mă ocup eu, promit. Ai grijă să fii în siguranţă.

Alexa aprobă din cap şi-i mulţumi, apoi ei plecară, îndreptându-se spre poartă, şi Alexa nu-i mai văzu.

Când strigă după un taxi care s-o ducă înapoi în oraş, încă plângea. Ajunse acasă extenuată şi-şi sună mama. Poliţistul în civil promis de Jack era postat la uşă.

— Cum te simţi? o întrebă Muriel. Era îngrijorată şi se gândise la ele toată după-amiaza.

— A fost îngrozitor. Dar Tom a fost foarte drăguţ. Am de gând să mă duc acolo săptămâna viitoare, zise Alexa tristă.

Nici măcar nu-şi putea imagina viaţa fără Savannah în următoarele câteva luni. Şi, în toamnă, pleca la facultate. Viaţa cu care erau obişnuite se încheia sau aproape.

— O s-o sun diseară, spuse Muriel tristă.

Nu-i plăcea deloc ce li se întâmpla şi nici implicaţiile procesului în viaţa lor.

— Vrei să vii la cină? o întrebă blând mama ei, dar Alexa nu se simţea în stare.

Fusese mult prea greu s-o vadă pe Savannah plângând la aeroport.

— Nu. Nu vreau decât să mă bag în pat şi să plâng.

— Îmi pare foarte rău. Poate am greşit spunându-ţi s-o trimiţi la Charleston. Dar am crezut că e mai bine să fie în siguranţă. Vino la cină oricând vrei.

Ştia cât de singură va fi Alexa fără fiica ei.

— Mulţumesc, mami, spuse Alexa sfârşită.

Şi, după ce închise telefonul, făcu exact cum spusese. Se urcă în pat, trase pătura pe ea şi plânse.

capitolul 7

Zborul spre Charleston dura puţin peste două ore. Savannah stătea tăcută pe scaun, privind pe fereastră, cu lacrimile curgându-i pe obraji; dar, în ultimele minute, o fură somnul. Şocul plecării neaşteptate de-acasă o epuizase, şi emoţia despărţirii de mama ei o copleşise. Niciuna dintre ele nu se gândise că instrumentarea procesului de către Alexa va avea o asemenea consecinţă. Tom o privi cum doarme şi o înveli delicat cu o pătură. Era conştient că prezenţa lui modestă în viaţa ei şi dezertarea din ultimii zece ani o legaseră de mama ei excesiv de mult. Alexa era tot ce avea Savannah şi acum, brusc, fata era aruncată într-o lume şi într-o viaţă unde nu era bine-venită şi era considerată ca o trădare. Era îngrijorat în privinţa Luisei, pe bună dreptate. Nu era recunoscută pentru bunătate, căldură şi înţelegere şi ştia că aducerea lui Savannah acasă avea să pornească o bătălie încrâncenată. Luisa îi declarase război în acea dimineaţă, şi vorbea serios. Cunoscând-o, ce era mai rău abia începea.

Aterizară la Charleston cu o zdruncinătură puternică şi asta o trezi pe Savannah, care-şi privi mirată tatăl. Pentru o clipă, uitase cu cine era şi unde se ducea. Îşi reveni imediat ce-i zări chipul.

— Am ajuns, draga mea. Îmi pare bine că ai dormit puţin. Aveai nevoie.

Ea aprobă din cap, îşi deschise telefonul şi găsi un mesaj de la mama ei care spunea doar: „Te iubesc. Ne vedem curând.” Şi, dintr-odată, Tom păru că aparţinea şi mai mult Sudului decât până atunci. El era acasă. Savannah era departe, foarte departe de casa ei, şi se simţi ca un suflet pierdut.

Coborî din avion împreună cu Tom şi-şi luară bagajele, cele trei valize ale ei, valijoara tatălui ei şi schiurile. Alexa luase schiurile ei acasă. În urma lor venea hamalul cu bagajele pe un căruţ, şi Tom

strigă după un taxi. Se aşeză alături de el şi, în drum spre casă, privi în jur. Îşi auzi tatăl spunând adresa din Mount Pleasant, locul unde trăia în Charleston.

— Îţi aduci aminte ceva din Charleston, de pe vremea când locuiai aici? o întrebă Tom, şi Savannah scutură din cap că nu, făcând ochii mari.

Era frumoasă aşa cum stătea acolo, îmbrăcată încă în pantalonii de schi, cu pulover gros şi cu hanorac. Părul îi atârna pe spate ca un fuior de aur şi ochii aveau culoarea albăstrelelor, un albastru intens, strălucitor. Semăna perfect cu mama ei, atunci când o întâlnise Tom, şi ştia că Luisa va observa şi ea. Savannah era doar cu patru ani mai mică decât fusese Alexa când se îndrăgostise de ea, după ce Luisa îi părăsise pe el şi pe băieţi pentru altcineva. Apoi fusese devastat şi găsise alături de Alexa o fericire la care nu sperase niciodată. Şapte ani mai târziu, când Luisa se întorsese şi-l prinsese în plasă, îşi pierduse cu totul minţile. Când se gândea la asta acum – şi o făcea adesea – ştia că primise ceea ce meritase. Dar, văzând-o din nou pe Alexa, îşi dădu seama că ea încă plătea preţul. Se simţea îngrozitor de vinovat din cauza asta – sperase că Alexa reuşise să lase totul în urmă. Dar nu, încă citea în ochii ei durerea. Se gândea că acum o putea ajuta având grijă de fiica lor şi făcând pentru ea tot ce-i stătea în puteri. De data asta, nu avea de gând s-o lase pe Luisa să-l oprească, aşa cum de prea multe ori o făcuse înainte. Intenţiona să facă tot ce putea pentru Savannah. Era şi copilul lui.

— Cred că-mi amintesc şcoala, spuse încet Savannah, şi poate casa şi grădina… şi pe Henry şi pe Travis.

Fraţii ei vitregi. Zece ani nu mai avusese nicio legătură cu ei.

Afară adia un vânt uşor. Se simţea mai mult primăvara decât iarna din New York şi, în scurta călătorie, se încălzise în puloverul gros. În

cincisprezece minute ajunseră în Charleston şi văzură turlele zvelte ale bisericii înălţându-se spre cer. Admiră curioasă şi interesată casele pe lângă care treceau, vopsite în culori ca de îngheţată, cu porţi de fier forjat şi balcoane. O arhitectură complicată şi demodată, poduri vechi, frumoase, care se întindeau până la insuliţe. Mai era şi un port spectaculos, plin de vase, majoritatea bărci cu pânze. Tom îi arătă în port Fort Sumter, locul în care începuse oficial Războiul Civil. Era un oraş frumos, învăluit de aura istoriei şi de eleganţa pe care o conferă aceasta. Înainte de a începe să-l urască, Alexa recunoscuse întotdeauna că era cel mai uimitor oraş din Sud, poate din lume. Cu toate că era februarie, peste tot erau copaci înalţi, acoperiţi de muşchi încă verde. Când se apropiară de Mount Pleasant, Tom îi spuse că erau stejari.

— Mâine o să te duc să vizitezi cele mai importante locuri, îi promise el, luându-i mâna într-a lui, iar ea îi zâmbi curajoasă şi aprobă din cap.

Totul era atât de diferit şi de nou, încât i se părea că era pe o altă planetă.

Simţea că totul era altfel aici, o altă cultură, un alt fel de viaţă, exista respect pentru istorie şi avea senzaţia că se află într-o altă lume. Parcă plutea în spaţiu, era foarte frumos. Oraşul părea plin de istorie şi de farmec. Ştia că cei din Sud erau foarte mândri de istoria lor şi, cu ani în urmă, când îşi întrebase tatăl despre Războiul Civil, atunci când învăţase despre asta la şcoală, el o corectase şi îl numise „Războiul dintre State”, spunându-i că nu avusese nimic în comun cu un război civil. Tatăl lui era sudist până-n măduva oaselor, atât prin strămoşi, cât şi prin naştere, şi era foarte mândru de asta. Era un gentleman sudist desăvârşit, cu toate că mama ei nu scosese niciun cuvânt când Savannah îi vorbise despre asta cu ani în urmă. Evident, nu se purtase ca un „gentleman” cu ea, dar avea maniere extrem de alese. Oricum, asta nu

schimba ceea ce-i făcuse ei dar era plăcut să fii în preajma lui.

Şi bătrânul negru care conducea taxiul avea un accent puternic, cald. Lui Savannah îi plăcea să-l audă. De câte ori întâlnea pe cineva din Sud, întotdeauna îşi amintea de tatăl ei şi le spunea tuturor că era din Carolina de Sud. Şi ea era mândră de asta, cu toate că în comportament, în obiceiuri şi-n cultură era o adevărată newyorkeză, la fel ca mama ei. Un adevărat yankeu.

Tom îi arătă în oraş case care existau dinaintea Războiului Civil, de-a lungul mai multor străzi pietruite. Îi povesti că era vorba despre fostul Cartier francez şi că avea s-o ducă şi acolo. Îi vorbi despre cele două râuri, Cooper şi Ashley. Şi despre minunatele plaje de pe ostrovul Palms şi de pe insula Sullivan. Se putea duce acolo când se făcea foarte cald. Era un oraş mic, dar nu se va plictisi. Existau câteva colegii, cafenele unde mergeau elevii şi magazine minunate, unde putea face cumpărături. Apoi se întoarse spre ea şi o întrebă dacă ştia să şofeze. Se simţea stânjenit că n-o cunoştea, dar ăsta era adevărul. Erau atât de multe lucruri pe care nu le ştia despre ea – dar avea să le înveţe acum. Se întreba dacă, într-un fel, zborul lui la New York nu se va transforma într-o binecuvântare pentru amândoi. Altfel ea n-ar fi venit niciodată la Charleston să stea cu el. Luisa nu l-ar fi lăsat s-o facă, aşa cum nu-l lăsase în ultimii zece ani. Savannah fusese alungată. Gândindu-se la asta, se simţea foarte ruşinat şi ştia că tot aşa ar fi trebuit să se simtă şi înainte. Nu i-a fost bine, dar niciodată nu fusese destul de curajos ca să facă ceva şi să-şi provoace nevasta.

— Am carnet, zise precaută Savannah. Am dat examenul acum un an şi am luat carnetul de ziua mea, dar nu l-am folosit. Mama nu vrea să avem maşină – când plecăm în weekend, închiriază una. E prea multă agitaţie în oraş. Şi ca să conduci o

maşină închiriată trebuie să ai douăzeci de ani, aşa că nu am prea multă experienţă.

Era ca şi cum se scuza.

— Odată ce cunoşti drumurile, Charleston este un oraş în care se conduce uşor. Poţi să exersezi aici. O să-ţi dau una dintre maşinile noastre. Avem câteva maşini vechi.

Nu adăugă „pentru servitori”, dar Savannah bănuia. Era drăguţ din partea lui să-i ofere o maşină.

— Poţi să mergi la şcoală cu maşina.

Gândindu-se la asta, i se făcu din nou frică, îngrijorată de şcoala plină de chipuri noi şi de faptul că era atât de diferită de toţi. Preocupată, rămase din nou tăcută. Trecură peste un pod frumos şi intrară în Mount Pleasant, cartierul elegant în care locuiau, la est de râul Cooper. Zeci şi zeci de kilometri de case impresionante, fiecare pe mai mulţi acri de pământ, proprietăţi înconjurate de stejari înalţi care se înşiruiau şi pe alei. Tom îi aminti din nou că erau la zece minute de plajă.

Arhitectura era colonială, cu coloane albe, înalte, cu intrări maiestuoase, în unele cazuri cu uşi împodobite şi cu alei lungi care duceau direct la casă. Era evident că se aflau în partea elegantă a oraşului, ceea ce n-o mira. Privind pe fereastră, nimic nu i se păru cunoscut până când şoferul nu încetini brusc şi n-o coti pe drumul pentru maşini. Distanţa era uriaşă, iar şi aleea părea fără sfârşit. Făcând ochii mari, se întoarse spre tatăl ei. În sfârşit, recunoştea ceva.

— Drumul ăsta mi-l amintesc.

Auzind-o, zâmbi încântat. De fiecare parte a intrării, pe stâlpii de cărămidă se afla câte o plăcuţă de alamă pe care scria „O mie de stejari”. Demult, înainte de război, îi explică el, se spunea că proprietatea era împrejmuită de o mie de stejari. Nu-i numărase niciodată şi se îndoia că acum mai erau la fel de mulţi; suprafaţa de pământ se

redusese la zece acri, ceea ce însemna o proprietate generoasă de jur împrejur, care se întindea până departe în spatele casei. Îşi amintea acum că în spate existau un teren de tenis şi o piscină în care obişnuia să înoate cu mama şi cu fraţii ei. Printre multe alte locuri de distracţie, Tom făcuse pentru ei şi piscina, iar lui Savannah îi plăcea. Înota ca un peşte şi acum. Făcea parte şi din echipa de înot a şcolii, şi din cea de volei. Acum toate astea aveau să-i lipsească. Cum înaintau pe alee, casa se vedea tot mai bine. Era uriaşă şi absolut spectaculoasă. Semăna cu o casă din filme. Acum şi-o amintea, numai că era *mult* mai mare decât se aştepta. Grădinile din jur erau minunate şi, în primăvară, vor fi şi mai frumoase. Văzând-o atât de uimită, Tom îi zâmbi, încântat. Poate că o să-i placă aici, şi asta îi va alina dorul de Alexa. Aşa spera.

Casa era albă, cu coloane înalte, iar uşa de la intrare era de un negru strălucitor, având în mijloc un ciocănel antic de alamă. Casa fusese construită în secolul al optsprezecelea şi făcuse parte din plantaţia iniţială. În afară de casă şi de cei zece acri pe care era aşezată, nu mai rămăsese nimic din plantaţie. Încăperile sărăcăcioase ale sclavilor se aflau în spatele proprietăţii şi erau folosite ca şoproane pentru uneltele şi instrumentele de grădinărit. Era greu de crezut că în asemenea cămăruţe locuiseră oameni, câte doisprezece sau cincisprezece într-o încăpere. Mamei ei îi plăcea să spună că familia Beaumont fusese extrem de bună cu sclavii, dar nu era ceva de care Tom să fie mândru. Cu ani în urmă, de câte ori îl întreba despre asta, Tom schimba întotdeauna subiectul. Nu considera că sclavia era chiar un subiect de conversaţie.

Şoferul le scoase bagajele din maşină şi, ca prin minune, apărură doi afro-americani care-l salutară călduros pe Tom. Unul era student şi lucra pentru el cu jumătate de normă, iar celălalt era un bărbat

în vârstă, care părea cumsecade şi vorbea corect. Jed lucrase pentru familia lui Tom ani de zile. Existase şi pe vremea Alexei şi acum nu-i era deloc greu să-şi imagineze cine era frumoasa tânără blondă, cu toate că nu se aştepta s-o vadă venind. Semăna perfect cu mama ei şi, când o zări, îi zâmbi larg.

— Bună seara, domnişoară Savannah. Îmi pare bine să vă văd din nou, spuse Jed, ca şi cum vizita ei era de mult prevăzută şi aşteptată cu nerăbdare.

Nu şi-l mai amintea, dar era impresionată că-i ştia numele, iar Tom părea să-i fie recunoscător. Familia lui Jed lucra de generaţii pentru familia Beaumont, încă din perioada sclaviei. Cu toate că fuseseră eliberaţi, rămăseseră aici. Jed era foarte ataşat de familia Beaumont şi de casa lor şi, când se născuse Tom, lucra pentru mama lui. Acum era paznic, îngrijitor şi, din când în când, chelner şi şofer, şi era aproape ca un tată pentru Tom.

Tom i-l prezentă, aşa că Savannah află că se numeşte Jed; apoi i-l prezentă şi pe Forest, tânărul student. În timp ce Tom plătea taxiul şi Savannah stătea lipită de el, temătoare, cei doi bărbaţi cărară bagajele în casă. Tom îi rugă să-i ducă bagajele în camera albastră pentru oaspeţi. Era cea mai mare şi mai elegantă dintre cele patru pe care le aveau şi urma să fie un cămin plăcut pentru ea în următoarele luni, pe durata şederii acolo. Erau nenumărate carnete unde se putea distra cu prietenii după ce avea să cunoască oameni noi la şcoală.

Savannah îl urmă pe Tom în casă. Tavanul holului era foarte înalt, cu un candelabru uriaş din cristal, pe care proprietarii iniţiali îl cumpăraseră din Franţa. Şi mai era o scară largă, aşa cum vedeai numai în filme. Acum, Savannah îşi amintea şi scara, şi cum o cobora în goană cu mama ei, când se grăbeau. Camera ei era aproape de cea a părinţilor şi ceva mai departe, pe hol, de cea a fraţilor. Avusese o cameră frumoasă, roz,

însorită, plină de animale de pluş şi de alte jucării, îmbrăcată în creton înflorat. Era complet în contrast cu felul în care mama ei îi decorase camera din New York, care era simplă, modernă şi complet albă. Într-un fel, camera reprezenta răceala mamei ei, stătea de spirit pe care o avea când se mutaseră în apartamentul din New York. Viaţa ei era o pagină albă şi, într-un fel, Savannah considera că apartamentul continua să arate la fel. Mama ei era caldă, dar căminul lor, nu. Casa de la „O mie de stejari" era plină de sentimentul tradiţiei, de antichităţi spectaculoase, de moşteniri de familie şi de măreţie. Alexa dusese aici o viaţă minunată – timp de şapte ani fusese căminul ei. Şi fusese fericită.

Tatăl ei o conduse în living, care era la fel de opulent şi de plin de antichităţi. Candelabrul era frumos şi mobila era capitonată cu brocart fin. Peste tot se aflau portretele şi statuile membrilor familiei şi vase pline de flori. Camera avea un parfum delicat, şi Savannah observă că abajururile şi draperiile erau împodobite cu ciucuri de mătase. Îi amintea de Franţa. Totul era impecabil şi în perfectă ordine, dar nu era nimeni prin jur. Nu exista nici urmă de Luisa sau de fiica lor, iar în casă domnea o linişte mormântală.

Trecură prin sufrageria imensă, unde pe fiecare perete era etalat câte un portret al generalului Confederaţiei, strămoşul lor. Apoi Tom o conduse pe Savannah în bucătăria spaţioasă, luminoasă şi modernă, sfătuind-o să-şi ia singură tot ce dorea. Mesele erau pregătite de o bucătăreasă şi de două ajutoare, dar nici ele nu se zăreau nicăieri. Casa era goală.

Apoi o conduse pe scări, spre camera ei, care-i tăie respiraţia. Era o cameră pentru o prinţesă sau o regină, şi valizele erau deja puse pe suporturi, gata să fie despachetate. Dar Luisa nu se zărea nicăieri.

Tom o lăsă pe Savannah şi ieşi pe hol, îndreptându-se spre camera lui, unde o găsi pe

Luisa întinsă sub baldachinul uriaşului lor pat cu patru coloane, cu o compresă pe cap şi cu ochii închişi. Îl auzi intrând în cameră, dar nu scoase niciun cuvânt.

— Am ajuns, zise el simplu, fără să se apropie de ea.

Uneori, când Luisa avea „o zi proastă", el dormea în biroul lui, ceea ce însemna că nu-şi vorbeau. Migrenele mamei erau explicaţia pe care i-o dădeau lui Daisy pentru faptul că dormeau separat, şi asta ca să n-o „tulbure". Încercau să ascundă faptul că menajul lor scârţâia. Era prea mică să înţeleagă. Sau aşa credeau ei.

— Luisa? zise mai tare, când văzu că ea nu-i răspunde.

Ştia că nu doarme. Avea maxilarele încleştate şi era complet îmbrăcată. Purta un taior Chanel roz, cu o bluză roz, şifonată, iar pantofii Chanel, roz cu negru, păreau abandonaţi în grabă lângă pat. O suspecta că înotase până atunci şi îşi scosese hainele ude când îi auzise venind. Nu avea intenţia s-o întâmpine pe Savannah. În ceea ce o privea pe Luisa, Savannah nu aparţinea acestui loc şi putea fi oricum, dar nu bine-venită.

— Am o migrenă, spuse cu o voce care nu corespundea slăbiciunii pe care voia s-o arate, cu un puternic accent de Carolina de Sud, la fel ca al lui.

Se împlineau o sută de ani de când familia ei trăia aici, deşi la început ai ei se stabiliseră în New Orleans, de unde veniseră apoi în Charleston, înainte de Războiul Civil. Istoria, rădăcinile şi tradiţiile lor erau strâns legate de Sud. Nici unuia dintre ei nu i se întâmplase să trăiască în altă parte decât aici. Cei şapte ani petrecuţi în Dallas, după ce îl părăsise, însemnaseră pentru ea o agonie. Considera Texasul necivilizat şi vulgar, dar îi plăcea faptul că cei mai mulţi dintre ei erau bogaţi, cel puţin cei pe care îi întâlnea când era cu soţul ei. Dar, cum îi plăcea ei să spună, aveau bani, dar nu

şi maniere. Luisa era mândră de tot ce avea legătură cu Sudul şi, în ceea ce o privea, Texasul nu era Sud, ci doar noua burghezie. Nu avea nimic din istoria şi din demnitatea Charlestonului.

— Mi-ar plăcea să vii şi s-o saluţi pe Savannah, îi spuse el ferm, fără nicio înţelegere pentru durerea ei de cap, în care nu credea nicio clipă. Este în camera albastră.

— Dă-o imediat afară de-acolo! îi ceru Luisa, cu ochii închişi. Camera aia este pentru oameni importanţi care vin să ne viziteze, nu pentru un copil. Cazeaz-o într-una din camerele de sus. Acolo vreau să stea.

Rosti totul cu ochii închişi, imobilă, mişcând doar din buze. Camerele despre care vorbea erau pentru bone, la mansardă. În sinea lui, Tom nu dădea doi bani pe ce spunea ea, dar nu era surprins. Luisa le declarase război atât lui, cât şi lui Savannah, la telefon, de dimineaţă.

— O să stea în camera albastră, hotărî el. Unde e Daisy?

— Doarme.

Tom se uită la ceas. Era nouă treizeci.

— La ora asta? Ai drogat-o? Nu se urcă în pat înainte de zece.

— Era obosită, zise Luisa şi, în cele din urmă, deschise ochii, se uită la el, dar nu făcu nicio mişcare să se ridice.

— Ce i-ai spus? o întrebă, strângând din dinţi.

Şi ştia că era numai începutul. Era foarte conştient de ce era în stare Luisa. De câte ori îşi punea în minte, se comporta îngrozitor. Îi părea rău pentru Savannah. El era obişnuit cu răzbunările Luisei şi cu firea ei otrăvită. Dar Savannah sigur nu era şi nici nu-i trecea prin cap de ce era capabilă. O adusese cu el fără să ţină cont de asta, o voia aici, voia s-o apere de pericolul care o pândea în New York. Avea să facă orice îi stătea în putere ca s-o protejeze. Dar Luisa era un potenţial pericol, şi el ştia asta.

— Despre ce?

Ca răspuns la întrebarea lui, Luisa îl fixă fără nicio expresie.

— Ştii ce te-am întrebat. Ce i-ai spus lui Daisy despre Savannah?

Îşi privi cercetător soţia. Era blondă la fel ca Savannah şi ca Alexa, dar în cazul ei blondul nu era adevărat, era de la cutie. Îşi purta părul lăsat liber pe umeri, la fel ca atunci când avea şaisprezece ani, şi se ducea la coafor de trei ori pe săptămână ca să-l menţină aşa, cu o uimitoare cantitate de fixativ. Era impecabil de dichisită, pretenţios îmbrăcată, îşi dădea cu prea mult fard pentru gustul lui şi purta o grămadă de bijuterii, unele dintre ele moştenite de la mama ei, iar altele cumpărate de fostul soţ.

— I-am spus că ai făcut o greşeală în tinereţe, din care a rezultat Savannah, şi că n-am vrut să-i mărturisim niciodată.

Dacă într-adevăr asta îi spusese lui Daisy, ideea că Savannah nu era decât o fiică nelegitimă care se întotsese pe neaşteptate i se păru îngrozitoare.

— I-ai spus că am fost însurat cu mama ei?

— I-am spus că nu trebuie să discutăm despre asta, şi e de preferat să nu discutăm, iar Savannah va sta cu noi cât mai puţin timp posibil, pentru că mama ei are probleme.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Luisa, o spui ca şi cum mama ei e la reabilitare sau la închisoare.

Era îngrozit, dar nu mirat.

— Daisy e prea mică să ştie că un criminal i-a ameninţat viaţa lui Savannah. Ar traumatiza-o pentru totdeauna.

La fel cum o traumatizau şi minciunile pe care i le spunea mama ei – Tom ştia foarte bine. Dar era greu să împiedici minciunile sau felul în care întorcea orice poveste în favoarea ei. Luisa întrupa cele mai rele lucruri care se spuneau despre femeile din Sud, considerate ipocrite şi

mincinoase, dar ştiind să ascundă totul sub o falsă dulceaţă şi mult farmec. Sigur că existau şi o mulţime de oameni altfel în Sud, bărbaţi şi femei, care nu ascundeau sub bunele maniere minciuni, ci erau sinceri. Luisa nu era unul dintre ei şi întotdeauna avusese un motiv ascuns, pusese la cale un complot sau un plan. O viaţă cât mai mizerabilă pentru Savannah şi pentru Tom era ceea ce plănuia ea acum.

— Vreau să vii şi s-o saluţi pe Savannah, repetă el, pe un ton dur, neobişnuit.

Luisei nu-i plăcea deloc. Se ridică din pat, îşi lăsă picioarele în jos şi-l privi cu ochi mijiţi.

— Nu încerca să mă târăşti în povestea asta. N-o vreau aici.

— Mi-e clar. Dar e aici, dintr-un motiv extrem de important. Tot ce vreau e să fii politicoasă.

— O să fiu civilizată cu ea când o s-o văd. Nu spera la mai mult de-atât de la mine.

El clătină din cap şi ieşi din cameră. Era limpede că Luisa nu se va întâlni cu Savannah în seara aceea. Acceptă provocarea şi se întoarse singur în camera fetei. În drum, voia să treacă s-o vadă pe Daisy, dar mai întâi se duse la Savannah.

— Luisa nu se simte bine, e în pat, zise simplu, şi Savannah înţelese, dar nu comentă. Se simţea destul de uşurată că n-o întâlnea în acea seară.

— Vrei ceva de mâncare?

— Nu, mă simt bine, tată. Mulţumesc. Nu mi-e foame, doar o să despachetez.

El încuviinţă şi se îndreptă spre birou ca să-şi citească e-mailurile. Era atât de plictisit de Luisa, încât până la urmă hotărî să nu se mai ducă la Daisy. Nu era într-o dispoziţie bună şi decise să doarmă în birou în noaptea aceea. Oricum, nu intenţiona să-şi petreacă noaptea certându-se cu nevastă-sa. Era timp destul pentru asta a doua zi şi în următoarele trei luni până când se termina procesul. Închise uşa încet şi, în camera ei, Savannah făcu la fel.

Se aşeză în scaunul mare şi confortabil şi îşi roti privirea prin cameră. Totul era îmbrăcat în mătase şi în satin albastru-deschis. Draperiile grele erau prinse cu ciucuri albaştri, toaleta era frumoasă, veche, şi în cameră se mai aflau o oglindă, un spaţiu mic pentru odihnă, cu o bibliotecă şi două sofale mici. Camera era cald luminată şi elegant decorată. Era mult mai luxoasă decât tot ce văzuse până atunci şi mai avea şi un pat mare, cu patru coloane, acoperit tot cu o cuvertură de mătase. Cu siguranţă, era o cameră frumoasă, chiar dacă ea nu se simţea aici ca acasă. Ştia că tatăl ei trăia bine, dar nu credea că avea parte de un asemenea lux. Fusese surprinsă încă de când intraseră şi tot se mai simţea intimidată. Era un loc unde nu te simţeai ca acasă, unde nu te puteai învârti în jeanşi şi în picioarele goale sau într-o cămaşă de noapte veche, găurită. Era o casă unde trebuia să fii tot timpul bine îmbrăcat şi să stai drept în scaunele de mătase, să nu te relaxezi niciodată sau să laşi să-ţi cadă vreo firimitură. Era greu să se vadă trăind aici simţindu-se în largul ei. Şi mai greu era să-şi imagineze un copil trăind aici, dar oricum nu se vedea niciun semn că exista vreunul. La fel ca pe mama ei, nici pe sora vitregă de zece ani n-o zărise nicăieri când sosiseră şi, în timp ce Savannah se holba la bagaje încercând să-şi găsească un dram de curaj ca să despacheteze, casa era stăpânită de o linişte mormântală. Până la urmă, luă telefonul şi o sună pe mama ei. Era ora zece şi nu exista nicio diferenţă de fus orar faţă de New York. Credea că mama ei era încă trează, aşa că se miră foarte tare să constate că dormea. După ce plânsese ore întregi, Alexa căzuse într-un somn adânc, dar se feri să-i spună ceva lui Savannah.

— Ce e, iubito? o întrebă Alexa repede.

— Ciudat. Casa este uimitoare, şi tata a fost foarte drăguţ. Sunt într-o cameră elegantă de musafiri, toată în albastru.

Alexa o ştia foarte bine, tot camera albastră se numea şi pe vremea ei şi, înainte să se căsătorească, stătuse întotdeauna acolo când venise în vizită. Acum locuia acolo Savannah. Alexa o vizualiza perfect.

— E la fel de elegantă şi de înţepenită ca un muzeu.

Deşi trăise acolo când era copil, se simţea foarte departe de casă.

— Casa aia e plină de istorie. Tatăl tău e foarte mândru de ea. Bunica ta locuieşte într-o casă şi mai mare, din apropiere, sau cel puţin acolo locuia. Este o veche plantaţie pe care bunicul ei a cumpărat-o când s-a însurat.

Erau prea multe noutăţi pe care Savannah trebuia să le asimileze. Îi lipseau mama ei, camera cu care era obişnuită şi viaţa ei în oraş. Era singurul lucru de care îi păsa, nu de eleganţa şi de istoria Sudului.

— Mi-e dor de tine, mami, îi mărturisi Savannah tristă. Mult.

Se străduia să nu plângă, aşa cum făcea şi Alexa.

— Şi mie, dulceaţă. N-o să stai mult acolo. Şi voi veni cât pot de curând.

Nu era foarte nerăbdătoare să se ducă acolo, dar ca să-şi vadă fiica ar fi făcut drumul până în iad şi înapoi. În ceea ce o privea, Charlestonul – cu tot ce trăise acolo – însemna iadul.

— Ce face Luisa?

Când puse întrebarea aceasta, nici nu respiră. Ştia de ce era în stare şi ura faptul că Savannah era expusă în linia întâi.

— N-am văzut-o. Tata mi-a zis că o doare capul şi că s-a dus la culcare.

Alexa se stăpâni şi nu comentă.

— N-am văzut-o nici pe Daisy. S-a dus şi ea la culcare. Se pare că aici toate se fac mai devreme. Făcea comparaţia cu New Yorkul, unde oraşul era

viu toată noaptea. Tata spune că o să-mi dea o maşină s-o conduc.

— Fii atentă, o avertiză Alexa. Încă nu ai prea multă experienţă.

Dar oraşul era mic şi traficul uşor. Era drăguţ din partea lui Tom să-i ofere o maşină. Asta i-ar fi dat puţină libertate, în special când începea şcoala.

— Abia aştept să te văd, spuse tristă, dorindu-şi să fie acolo, cu ea.

— Şi eu. Mai bine nu despachetez. Mâine ne ducem să vizităm oraşul.

— Acolo e o altă lume. O să vezi. Confederaţia este încă vie. Pentru ei, Războiul dintre State nu s-a terminat, încă ne urăsc şi se agaţă de fiecare moment al istoriei lor. Nu au încredere în nimeni decât în cei din Sud. Dar există o mulţime de lucruri minunate în legătură cu asta, şi Charleston este un loc încântător. L-am iubit cât am locuit acolo şi aş fi rămas pentru totdeauna dacă… bine, restul îl ştii. Cred c-o să-ţi placă. Are de toate, farmec, istorie, arhitectură minunată, plaje frumoase, vreme bună, oameni prietenoşi. Greu să fie întrecut.

Era uşor să spună toate astea, căci îl iubise cândva şi nu conta ce simţea acum în legătură cu el.

— Nu vreau decât să fiu acasă cu tine, spuse Savannah tristă.

Pitorescul şi aspectele istorice ale Charlestonului n-o interesau deloc, nici măcar şcoala. Voia să fie cu ea şi cu vechii prieteni din New York ca să termine ultimul an, ceea ce acum nu se mai putea, din cauza câtorva scrisori idioate scrise de un ciudat. Nu era drept.

— Cred că mai bine îmi pun la punct lucrurile. Mi-ai împachetat şi CD-urile?

— Bineînţeles.

Alexa era bucuroasă că se gândise s-o facă.

În cameră nu se vedea niciun aparat audio, dar mama ei îi spuse că-i împachetase CD-playerul şi

iPodul. I le pusese pe toate. Şi nu va deranja pe nimeni, ceea ce părea un lucru bun.

Terminară convorbirea, iar apoi Savannah trase încet fermoarul valizei şi începu să-şi aranjeze hainele. Era totul acolo, toate hainele ei preferate şi ale mamei ei. Când văzu cele două pulovere roz, pantofii negri de firmă, noi, ai mamei, şi puloverul leopard, tot nou, pe care nu i-l ceruse, dar care-i plăcea, ochii i se umplură de lacrimi. Apoi observă cei doi ursuleţi şi-i puse pe pat zâmbind, fericită să-i vadă după ani de zile. Păreau nişte prieteni vechi, singurii ei prieteni de-aici până acum. Puse teancul de CD-uri pe toaletă, alături de CD-player şi de iPod, şi, în timp ce se întorcea spre valiză după alte lucruri, simţi pe cineva în cameră şi aproape că sări în picioare când văzu o fetiţă în cămaşă de noapte, stând lângă pat şi uitându-se la ea. Avea părul lung, blond, şi ochi verzi, foarte mari.

— Bună, fu tot ce auzi de la ea.

Avea o expresie gravă, şi cămaşa de noapte era plină de ursuleţi. Părea o păpuşică.

— Ştiu cine eşti, îi zise serioasă.

— Bună, o salută Savannah încet, încă holbându-se la ea, dar nedorind s-o sperie. Suntem surori.

Cât de ciudat suna!

— N-am ştiut de tine până astăzi. Mama mi-a spus. Zicea că tata a fost însurat cu mama ta, cu multă vreme în urmă, câteva luni, sau cam aşa ceva, când te-ai născut tu.

— Mai mult de şapte ani, sări Savannah, apărându-şi istoria şi teritoriul şi simţindu-se ca o fată de zece ani, nu una de şaptesprezece.

— Mama spune minciuni, zise Daisy simplu.

Era destul de grav pentru o fetiţă de zece ani să spună asemenea lucruri despre mama ei, dar era adevărat.

— Minte o grămadă. Nu mi-a mai vorbit despre tine. A spus că tatei i-a fost ruşine să vorbească

despre tine, aşa că n-a făcut-o niciodată. Şi acum eşti aici pentru că mama ta are probleme cu legea.

Era exact ce-i spusese Luisa, dar Savannah râse. Era un lucru jignitor şi o avertizare în legătură cu mama ei vitregă.

— E la închisoare?

— Nu.

Savannah încă râdea când se îndreptă spre pat, se aşeză şi bătu cu palma pe locul de lângă ea, făcându-i semn lui Daisy să i se alăture, ceea ce ea şi făcu.

— Mama e procuror şi încearcă să trimită pe cineva la închisoare, o persoană foarte rea.

— Procuror e un cuvânt urât? o privi Daisy îngrijorată, şi Savannah râse din nou. Ştia că Daisy aşa credea, dar acum n-ar fi mirat-o dacă tot Luisa i-ar fi spus şi asta.

— Nu, înseamnă avocat. Este asistenta procurorului districtual. Îi bagă pe criminali la închisoare. Are să fie avocat într-un proces şi o să trimită la închisoare un om foarte rău, care a făcut foarte multe fapte urâte.

Ştia că nu trebuia s-o sperie pe Daisy povestindu-i că acesta ucisese probabil şaptesprezece femei, dacă nu mai multe.

— Cineva, probabil că unul dintre prietenii lui, îmi scrie nişte scrisori îngrozitoare, aşa că mama a vrut să plec de-acasă până după proces, ca să nu-mi mai scrie şi altele, şi am venit aici.

— El ştie că eşti aici?

Daisy privea îngrijorată, şi Savannah scutură din cap.

— Nu şi nu trebuie să afle. De-asta tatăl nostru m-a adus aici, aşa că nimeni nu ştie unde sunt.

— Mama ta ştie că eşti aici?

Daisy era interesată de tot ce-i spunea în legătură cu povestea ei. O credea. Ştia că era mai bine decât să-şi creadă mama, chiar dacă era trist că se întâmpla aşa. O mai minţise şi altă dată în legătură cu oameni care nu-i plăceau sau ca să pară

ea mai bună. O concediase pe dădaca iubită a lui Daisy numai pentru că bănuia că o iubea mai mult şi era prea legată de ea. Îi spusese lui Daisy că femeia o părăsise, că plecase fără să-i pese de ea. Dar bucătăreasa îi spusese adevărul. De-atunci, Daisy nu mai auzise de dădacă.

— Mama mea şi tatăl nostru au căzut de acord că trebuie să vin aici.

— Nu cred că mama e prea fericită de asta, o avertiză Daisy, făcând ochii mari, iar Savannah o aprobă din cap.

— Cred că ai dreptate.

— Am auzit-o ţipând la tata. Ţipă mult. Se ceartă.

Îi făcuse această mărturisire ca şi cum era vorba despre un sport, ca şi cum jucau golf. În primele cinci minute, îi făcu noii ei surori o prezentare generală a situaţiei. Dar nimic din toate astea n-o mira pe Savannah. Ştia prea bine la ce să se aştepte. Şi, până acum, totul se întâmpla ca la venire, când Luisa nu apăruse s-o salute.

— Poate fi foarte rea când o enervează ceva, aşa că ai grijă. Îmi plac ursuleţii tăi, zise când se întoarse şi-i zări. Am şi eu unul. Dorm cu el.

Îi zâmbi timid lui Savannah.

— Vrei să asculţi muzica mea cât timp despachetez? se oferi Savannah, şi Daisy îi răspunse cu un surâs.

Savannah aduse iPodul, i-l fixă şi îl deschise, iar Daisy zâmbi larg şi începu să cânte, apoi fredonă mai încet, în aşa fel încât să nu le audă nimeni. Nu voia ca mama ei să ştie că venise în camera lui Savannah. Îi plăcea aici şi o plăcea şi pe ea. Încă asculta la iPod când Savannah termină de aranjat lucrurile. Era o cameră imensă, mult mai mare decât avea nevoie. Avea şi un dressing enorm, cu rafturi pentru pantofi.

Daisy, care stătea tot pe pat, îşi scoase iPodul ca să poată vorbi din nou cu Savannah.

— Îmi place muzica ta. E cool.

Avea acelaşi accent din Sud, moale, ca al tatălui ei, care suna foarte plăcut. Era deja ora unsprezece.

— Îţi place că mama ta e avocat? A mea nu face nimic. Joacă bridge, se duce la restaurant şi face multe cumpărături.

— Şi mie îmi place să merg la cumpărături, recunoscu Savannah. Şi mamei îi place, dar munceşte foarte mult. Are o muncă foarte interesantă, cu excepţia momentelor când se întâmplă ceva stupid, ca acum cu scrisorile pe care le-am primit. Asta nu s-a mai întâmplat niciodată până acum. Şi bunica a fost tot avocat, adăugă ea. Acum e judecător.

— Credeam că judecătorii sunt bărbaţi.

Daisy părea încurcată.

— Nu, o informă Savannah. Pot fi şi femei. Lucrează la tribunalul pentru familie, unde se ocupă de divorţuri, de cazuri de custodie, o grămadă de chestii legate de copii.

— Trebuie să fie deşteaptă.

Daisy părea impresionată.

— Este şi drăguţă. O iubesc mult.

— Bunica mea e preşedinta Uniunii Fiicelor Confederaţiei.

Era un fel de păsărească pentru o fetiţă de zece ani, dar se descurca, fără să-şi dea seama că era şi bunica lui Savannah.

— Şi am doi fraţi, Henry şi Travis.

Savannah râse.

— Şi eu la fel.

— E ciudat.

Daisy părea surprinsă.

— Avem aceiaşi fraţi, pentru că avem acelaşi tată, îi explică Savannah.

— E aşa de ciudaaat, spuse fata, zâmbind. Întotdeauna am vrut să am o soră.

— Şi eu.

— Ştiai despre mine? o întrebă Daisy, lăsându-se pe spate între perne şi uitându-se la Savannah.

— Da, ştiam, zise Savannah. Mama mi-a spus de mult. Şi apoi îi veni o idee.

— Vrei să dormi aici, cu mine, în noaptea asta?

Era o cameră cu un pat uriaş, în care încăpeau zece ca ele, şi lui Savannah i se păru că asta ar fi însemnat o legătură, ceea ce era un început bun. Daisy cântări propunerea şi apoi aprobă din cap.

— Vrei să-ţi aduci ursuleţul? o întrebă Savannah, amintindu-şi că Daisy spusese că dormea cu el.

— Mai bine, nu. Mama mă poate auzi şi nu mă mai lasă să mă întorc. Daisy era deşteaptă şi avea dreptate. Pot să dorm cu ursuleţul tău.

Savannah dădu cuvertura deoparte şi Daisy se strecură sub cearşafuri, surâzând. Apoi se duse să-şi pună cămaşa de noapte şi, după câteva minute, când se întoarse, Daisy o aştepta trează. Savannah stinse lumina şi se băgă în pat.

— Ţi-e frică aici? o întrebă Daisy în şoaptă, după câteva minute.

Stăteau amândouă întinse pe spate, în întuneric, privind mătasea albastră a baldachinului. Întrebarea o făcu pe Savannah să se gândească la mama ei, la cât de dor îi era de ea şi la cât era de ciudat să se afle aici.

— Puţin, răspunse în şoaptă. De-asta te-am rugat să dormi cu mine.

Ca răspuns, Daisy întinse mânuţa mică spre mâna lui Savannah şi o apucă strâns.

— O să fie bine, o linişti ea. Tata n-o să permită să ţi se întâmple nimic, iar bărbatul cel rău n-o să-ţi mai scrie niciodată, şi apoi mama ta o să-l bage la închisoare. Acum ne avem una pe alta, spuse, cu dulceaţa şi inocenţa copilăriei. Cuvintele ei şi mânuţa pe care o strângea îi umplură ochii de lacrimi lui Savannah.

— Mulţumesc, zise încet şi apoi se întoarse ca s-o sărute pe Daisy pe obraz.

Era moale şi mirosea a piele de copil. Daisy zâmbi, închise ochii şi păstră în mânuţa ei mâna lui

Savannah. Dar strânsoarea slăbi şi adormiră una lângă alta.

Era trecut de miezul nopţii când tatăl lor bătu la uşă. Pentru că nu răspunseră, crăpă uşa uşor, ca să arunce un ochi înăuntru. O văzu pe Savannah în pat, păşi în vârful picioarelor prin întuneric şi, în lumina lunii, observă cele două siluete una lângă alta. Cele două fete ale lui dormeau ţinându-se de mână. Rămase privindu-le câteva minute, cu un zâmbet tandru, cu obrajii scăldaţi în lacrimi. Apoi părăsi camera la fel de încet cum venise şi închise uşa.

capitolul 8

Dimineaţă, când Savannah se trezi, soarele se revărsa în cameră, iar Daisy plecase. Se miră să constate că era ora zece şi că dormise ca un bolovan. N-o auzise pe Daisy când ieşise din cameră de dimineaţă şi nu exista nicio dovadă că fusese acolo. Părăsise camera în zori, în aşa fel încât nimeni să n-o poată găsi în patul lui Savannah, căci altfel ar fi încurcat-o cu Luisa.

Savannah făcu un duş, se pieptănă şi se spălă pe dinţi, apoi se îmbrăcă şi porni spre bucătărie, unde două femei stăteau la masă. Când intră, ele îi zâmbiră.

— Am aşteptat să te trezeşti. N-am vrut să te deranjăm, îi spuse cea mai în vârstă dintre ele. Domnul Beaumont a spus că se întoarce la unsprezece să te ia. A avut treabă la birou. Doamna Beaumont este la coafor, iar pe urmă ia masa în oraş.

Asta însemna că tatăl ei se va întoarce într-o jumătate de oră pentru plimbarea prin oraş pe care i-o promisese. Cele două femei se prezentară: una era Tallulah, şi cealaltă Jane. Tallulah era nevasta lui Jed, iar Jane era din Memphis – avea şi ea accent, dar unul diferit. Savannah era fascinată de felul în care vorbeau.

O întrebară ce şi-ar dori pentru micul dejun, iar ea alese cereale, asigurându-le că se va descurca singură; dar ele insistară s-o servească în bolul de porţelan înflorat aşezat pe un şervet de in cu broderie delicată. Totul era elegant aici. Nimic nu era simplu sau practic, ca acasă. Se simţea cu totul dezorientată. Ea şi mama ei trăiau plăcut, dar totul era altfel decât aici. Era o altă lume. Acum îşi dădea seama ce şoc trăise mama ei fiind nevoită să renunţe la toate astea atunci când fusese alungată. Probabil că se simţise ca Cenuşăreasa după bal, când trăsura se transformase în dovleac şi caii albi

în şoareci şi, în cazul ei, prinţul fermecător se transformase în şobolan. Îi părea rău pentru ea.

Nici nu-şi termină bine de mâncat cerealele, că tatăl ei se întoarse şi intră în bucătărie, frumos ca întotdeauna, într-o jachetă din tweed croită impecabil şi cu pantaloni gri.

— Bună, Savannah, spuse repede. Cum ai dormit?

— Ca un prunc.

— Gata pentru marele tur?

Aprobă din cap, le mulţumi celor două doamne în uniforme albe cu şorţuri, şi-l urmă în holul de la intrare. Se duse să-şi ia geanta şi jacheta, pentru că era rece, dar nu atât de rece ca atunci când vântul sufla dinspre ocean, aşa cum se întâmpla adesea la Charleston, vânt care vara aducea cu el o umezeală apăsătoare. Cinci minute mai târziu erau în maşină, un Jaguar, şi se îndreptau spre inima oraşului.

Discutată despre oraş, şi primul loc unde se opriră pentru o lecţie de istorie locală era Fort Sumter. Acolo fusese tras primul foc care declanşase Războiul dintre State. În timp ce făceau turul oraşului, totul i se părea fascinant lui Savannah, dar mai ales atitudinea sudistă pe care o aveau despre tot ce-i înconjura. Întotdeauna era vorba despre Confederaţie, nu despre Nord, care pentru ei părea să nu existe decât sub forma duşmanului căruia i se împotriviseră cu o sută cincizeci de ani în urmă şi, în unele cazuri, continuau încă să i se împotrivească.

Urmă apoi vizita în Cartierul francez, unde luară masa la un restaurant de modă veche, cu grădină în spate. Mâncară un preparat local condimentat, cu supă de crab şi plăcintă de crab, creveţi şi orez, toate cu sosuri delicate şi condimente aromate. Era delicios, şi la prânz se distrară de minune, apoi se plimbară cu o trăsură trasă de cai pe străzile pietruite, unde admirară mai multe locuri istorice,

iar el îi arătă câteva cafenele potrivite pentru ea, unde se adunau tinerii.

După aceea, o conduse prin mai multe magazine, spunându-i că va avea tot timpul să le viziteze mai târziu şi, în drum spre casă, trecură pe la spectaculoasele plaje din Insula Sullivan.

Se întoarseră acasă pe la patru jumătate, după o minunată zi petrecută împreună. În timpul prânzului, Tom o anunţase că a doua zi avea să înceapă şcoala. Totul era aranjat. Desigur, va fi în ultimul an şi putea participa la absolvire alături de ceilalţi elevi, cu toate că diploma oficială îi va fi eliberată de şcoala ei din New York. Obţinuse prin fax foaia matricolă de la şcoala ei şi notele fuseseră transcrise pe cea de la şcoala din Charleston. A doua zi de dimineaţă, avea s-o ducă la şcoală cu maşina, apoi o va aduce înapoi, după care putea conduce singură. Îi va arăta în amănunt cum funcţionează maşina. Nu uitase nimic, avusese grijă de tot, iar ea era impresionată.

Când intrară în casă zâmbeau şi vorbeau, şi rămaseră cu gura căscată când dădură cu ochii de Luisa, care tocmai se întorcea de la masă. Şi când ea îi observă, era prea târziu să-i evite sau să se ascundă. Temuta întâlnire dintre Savannah şi soţia tatălui ei nu mai putea fi amânată.

— Bună ziua, spuse Savannah timidă.

Vorbise prima, în timp ce Luisa o privea fără să scoată un cuvânt. Era îmbrăcată într-un taior albastru-regal, cu revere de satin, şi la urechi purta safire. Pieptănătura semăna cu un coif, nu i se clintea niciun fir de păr. Manichiura era perfectă, iar ochii o sfredeleau pe Savannah ca un cuţit.

— Ea e Savannah, îi spuse amabil Tom, spărgând gheaţa, ca şi cum Luisa nu ştia. Savannah, ea e Luisa, mama ta vitregă.

Înţelese imediat că făcuse o greşeală, pentru că Luisa se întoarse spre el cu o privire rea, ignorând-o pe Savannah.

— Nu sunt mama ei vitregă, răspunse tăios. Oricum ar fi, poate fi fiica ta, nu a mea. Şi nu uita cine este adevărata ta fiică în casa asta.

— *Amândouă* sunt fiicele mele, răspunse ferm Tom, în timp ce Savannah şi-ar fi dorit să intre în pământ şi să dispară.

Era foarte neplăcut. Daisy avea dreptate. Luisa era furioasă şi nu intenţiona s-o ascundă. De fapt, voia să fie sigură că Savannah ştia exact cât de puţin dorită era acolo.

— Îmi pare rău că simţi aşa, zise Luisa, în timp ce se îndrepta spre bucătărie, ca să vorbească cu bucătăreasa despre cină.

Savannah se întreba dacă va avea voie să mănânce cu ei la masă. Nu părea să fie aşa şi nici nu-şi dorea.

Tom o privi spăşit şi ridică din umeri.

— O să se calmeze. Nu e uşor nici pentru ea, zise ezitând, incapabil să explice comportamentul groaznic de supărător al soţiei sale.

În timp ce Savannah încerca să-l liniştească, îşi făcu apariţia Daisy, care, după ce coborî scările ţopăind, o cuprinse pe Savannah cu braţele de mijloc. Încă o îmbrăţişa când Luisa se întoarse în hol şi, văzând-o pe Daisy înfăşurată în jurul lui Savannah, păru cât pe ce să facă apoplexie.

— V-aţi pierdut cu toţii minţile? se adresă ea soţului şi fiicei sale. Fata asta e o străină pentru noi. E musafir aici şi, cu siguranţă, nu al meu. Vreau să ţineţi minte amândoi asta, şi să nu uitaţi cine sunt eu. Sunt mama ta, Daisy, şi soţia ta, Tom. Şi orice greşeală a făcut tatăl tău în trecutul lui nu e treaba sau problema mea sau a ta, spuse, privind-o fix pe Daisy, care-şi retrase braţele din jurul surorii ei, ca să nu-şi supere şi mai tare mama. O să trecem prin asta pentru că trebuie, dar nu e nevoie să vă purtaţi ca şi cum aţi regăsit vreo rudă de multă vreme pierdută şi întoarsă acasă. Asta este casa noastră, nu a ei. Şi nu e ruda mea sau a ta, i se adresă din nou lui Daisy, apoi îşi privi soţul,

ignorând-o pe Savannah şi urcând scările cu pas apăsat, în viteză.

O clipă mai târziu, în timp ce se uitau unul la altul încurcaţi şi confuzi, auziră uşa de la camera ei trântindu-se. Tom îşi privi smerit fiica mai mare, care tremura şi aproape plângea. Luisa îi lovise cu forţa unei tornade şi îi lăsase zdrobiţi în urma ei.

— Tată, aş putea să plec, şopti ea. O să mă descurc la New York. Mama s-a speriat. Nu vreau să vă fac necazuri.

Nici să fie tratată ca o paria sau să fie abuzată de o femeie care o ura pe faţă nu mai voia.

— Nu pleci nicăieri, îi zise tatăl ei ferm şi o îmbrăţişă. Îmi pare rău, Luisa e foarte nervoasă. O să se calmeze.

Apoi se uită în jos, la Daisy, care era decepţionată.

— Pleci? o întrebă fata pe Savannah.

— Nu ştiu, răspunse cinstit. Cred că ar trebui. Nu vreau s-o supăr pe mama ta.

— E rea, continuă Daisy, părând furioasă. Mie îmi place să stai aici. Vreau o soră. Nu pleca, o imploră şi o cuprinse din nou cu braţele de mijloc. Lui Savannah îi era greu să-i reziste.

Tom le conduse pe amândouă pe scări, ţinându-şi câte un braţ pe umărul fiecăreia. Şi lui îi plăcea s-o aibă pe Savannah alături de el. Întotdeauna îşi dorise ca ea să vină în vizită, dar Luisa n-ar fi acceptat niciodată. Acum soarta făcuse să nu mai ţină situaţia sub control şi îi părea bine. Era de acord cu Daisy şi nu voia să plece.

O rugă pe Daisy să se ducă să-şi facă lecţiile, iar pe Savannah o lăsă în camera ei rugând-o să se liniştească. Fata îi mulţumi încă o dată pentru ziua plăcută petrecută împreună, dar în ochi i se citea îngrijorarea. Imediat ce Tom ieşi din cameră, îşi sună mama şi-i povesti ce se întâmplase.

— E o *scorpie,* îi zise Alexa pe un ton exasperat.

— Nu ştiu ce să fac, mami. Mă gândesc că ar trebui să plec. Mă sperie mai tare decât tipul care

îmi scrie scrisori. Se poartă de parcă ar vrea să mă omoare în minutul următor.

— Probabil că ar vrea să te omoare, dar n-ar face-o. Tipul care îţi scrie scrisori poate să te omoare. Nu vreau să te întorci. Detest că sunt nevoită să te pun într-o astfel de situaţie, dar trebuie să te străduieşti să rezişti. Încearcă să stai cât mai departe de ea. Tatăl tău i-a replicat ceva ca să-i închidă gura?

— A încercat. S-a repezit la el şi l-a certat.

— Întotdeauna face aşa, la fel ca mama lui. Împreună au o putere considerabilă, şi el nu-i face faţă nici uneia dintre ele. Nu spun că nu trebuie să fii recunoscătoare pentru ce face el acum, că te ţine acolo, dar nu mai are biluţe. I le-a tăiat Luisa acum zece ani.

Lui Savannah nu-i plăcea să audă asta, şi Alexa regretă imediat că vorbise aşa. Era tatăl lui Savannah, dar era adevărat. O trăise pe viu.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun asta, se scuză Alexa repede. Stai în camera ta, ieşi în oraş sau foloseşte iPodul. Nu vreau să te întorci la New York până după proces.

Savannah se simţea de parcă era condamnată la muncă silnică sau la închisoare. Nu dădea doi bani pe mobila frumoasă şi pe casa maiestuoasă. Ura locul ăsta. Şi Luisa o ura pe ea. Aveau să fie trei luni îngrozitoare. Şi mama ei avea dreptate. Tatăl ei nu-i făcea faţă Luisei. Savannah văzuse cu ochii ei.

— O să încerc, îi promise solemn Savannah, jurându-şi să reziste până când mama ei venea s-o vadă. Şi dacă lucrurile nu mergeau bine, avea să se întoarcă la New York împreună cu ea sau avea să fugă. Nu-i trecea prin cap să trăiască în felul ăsta trei luni, din pricina nimănui.

— Îmi pare rău, iubito. Nu pot veni săptămâna asta, dar o să vin în următoarea. Promit. Încearcă să nu-i atragi atenţia şi străduieşte-te s-o ignori.

— Da, bine, răspunse Savannah şi închise telefonul.

Acum era furioasă şi pe Alexa, care o trimisese aici să trăiască alături de o astfel de vrăjitoare. Era mai rea decât mama vitregă din basme sau dintr-un film prost. Viaţa Cenuşăresei era o glumă în comparaţie cu viaţa ei. Tocmai când se gândea la toate astea, Daisy se strecură în cameră, cu o privire îngrijorată.

— Eşti bine?

— Da, aşa cred, zise Savannah, descurajată, apoi îi zâmbi. Nu sunt obişnuită să fiu tratată aşa. Speram să mă simt ca acasă, continuă, cu sinceritate, iar Daisy o aprobă clătinând din cap.

— Ştiu. Poate fi foarte rea. Şi cu tata se poartă la fel.

— Trebuie să-ţi fie greu, zise cu simpatie Savannah, în timp ce Daisy ridica din umeri.

— Tata e întotdeauna bun cu mine şi cu fraţii mei.

Îi zâmbi lui Savannah şi o îmbrăţişă.

— Sper să rămâi.

— Să vedem cum merg lucrurile, continuă Savannah nedumerită, dar nu-şi putea imagina cum va curge viaţa ei timp de trei luni, până după proces, sau poate chiar patru, dacă procesul dura mai mult, ceea ce probabil se va întâmpla. I se părea un proces complicat.

Şi, în timp ce fetele stăteau de vorbă în camera lui Savannah, Tom şi Luisa dădeau o bătălie aprigă în camera lor.

— Ce dracu-ţi trece prin cap, urlă la ea. Să spui astfel de lucruri în faţa lui Daisy şi a lui Savannah. Cum poţi să ameninţi o fată de şaptesprezece ani?

— N-o vreau aici! i-o trânti Luisa. Este fructul greşelii pe care-ai făcut-o şi nu vreau s-o văd în faţa ochilor sau în casa mea.

Îl privea fix în ochi şi el se holba uimit la ea.

— Eşti nebună? Nu poţi să rescrii istoria cu mine, Luisa. Am fost de faţă. M-ai părăsit pe mine

şi pe copii, m-ai înşelat, ai divorţat, pe ei i-ai abandonat şi te-ai măritat cu altcineva care avea mai mulţi bani decât mine. Eu m-am însurat cu Alexa cât timp tu ai fost măritată cu el, cheltuindu-i banii fericită în Dallas, şi nu ţi-a păsat de noi, de mine, de băieţii noştri. Nu ţi-a păsat de mine până a murit el şi, Dumnezeu ştie de ce, ai decis că-ţi vrei înapoi fosta viaţă. Din singurătate poate, pentru că sigur nu aveai nevoie de bani. Şi apoi m-ai prostit şi m-ai atras într-o aventură cu tine, şi am fost destul de idiot să cad în plasă, până când ai rămas însărcinată şi te-ai plâns la mama că nu te puteam lăsa să ai un copil nelegitim şi, de fapt, mi-a părut rău pentru tine şi am părăsit-o din cauza ta pe femeia pe care o iubeam. Savannah este fructul unei căsătorii respectabile cu o femeie grozavă care s-a purtat minunat cu băieţii tăi şi pe care am fost destul de tâmpit s-o las pentru tine, ca să fii tu „onorabilă". Căsătoria asta a fost şi este o minciună. Şi ţi-am permis să mă obligi s-o alung pe Savannah timp de zece ani, ca să te fac fericită. Mi-am gonit propria fiică. E o minune că încă mai vorbeşte cu mine. Şi acum, când viaţa ei este în joc, şi când am adus-o aici pentru trei luni, te porţi mizerabil cu ea, mă înnebuneşti pe mine şi te comporţi ca şi cum este o „greşeală" pe care am făcut-o cu vreo târfă în timp ce te înşelam pe tine. Ne-ai abandonat, Luisa, put şi simplu. Şi nu am de gând să-mi abandonez fiica încă o dată, ca să te fac pe tine fericită. A fost suficient de rău ce i-am făcut mamei ei.

— Dacă-ţi pare rău, întoarce-te la ea, replică Luisa cu răceală.

— Nu despre asta este vorba. M-am purtat cu tine ca un gentleman, dar cu ea, nu. Toţi ştim asta, aşa cum ştii şi tu, aşa că las-o baltă şi poartă-te civilizat cu Savannah, dacă nu vrei să ai mari necazuri cu mine.

Şi, fără alt cuvânt, înainte ca Luisa să poată răspunde, ieşi ca o furtună din cameră şi trânti uşa.

Amândouă fetele auziră totul din camera lui Savannah, dar nu comentară. Amândouă ghiciră ce se întâmpla acolo şi de ce. Era pentru prima oară după atâta amar de vreme, dacă nu prima oară în viaţă, când Tom o punea astfel la punct pe Luisa, şi ea era furioasă, dar nu continuă cearta, şi nici nu ieşi după el, rămânând în camera ei.

Tom se întoarse în birou şi-şi sună fiul cel mare să-l invite în seara aceea la cină, împreună cu logodnica lui, Scarlette. În acea dimineaţă, la bancă, îi povestise lui Travis despre sosirea lui Savannah. Travis fusese surprins. Nu-i era greu să-şi imagineze cât de nefericită era mama lui din cauza asta. În zece ani, nu-şi permisese niciodată să aducă vorba despre Alexa sau despre Savannah şi se simţise întotdeauna vinovat că nu ţinuse legătura cu ele. Încercase o vreme, apoi renunţase şi ştia că şi fratele lui făcuse la fel. Când plecase Alexa, Travis avea cincisprezece ani şi era încă mic, dar o iubise, iar ea fusese bună cu el, ceea ce-l făcea să se simtă şi mai vinovat. Luisa le spusese clar că orice contact cu ea era considerat o trădare şi o înşelăciune faţă de mama „adevărată", şi era destul de tânăr ca să-i ia vorbele în serios. Acum avea douăzeci şi cinci de ani, lucra la banca tatălui său şi plănuia să se însoare în iunie cu o fată dintr-o familie din înalta societate din Charleston, ai cărei strămoşi fuseseră şi mai implicaţi în Confederaţie decât ai lui. Avea mai mulţi generali în familie decât aveau ei stejari pe proprietate. Era o fată minunată şi foarte îndrăgostită de el. Era asistentă – o persoană foarte drăguţă. Îi plăcea faptul că muncea, că nu avea ifose şi nu o interesa cât de ilustră sau de bogată era familia ei. Voia să-şi facă meseria până aveau copii, ceea ce mama lui considera ridicol. Pentru soţia unui Beaumont nu era ceva potrivit să fie asistentă. Travis era foarte încântat de atitudinea lui Scarlette şi o susţinea.

Când îl sună să-i invite la cină, tatăl lui părea încordat şi exasperat.

— Lucrurile nu merg prea bine pe-aici, îi spuse deschis. Mama ta e supărată din cauza lui Savannah. Foarte supărată. Ştii cum e ea.

Travis cunoştea foarte bine accesele de furie şi temperamentul ei dezlănţuit. Ea făcea crize din orice şi, de data asta, Travis ştia că se întâmplase ceva cu-adevărat ieşit din comun. În mintea ei, singurul lucru mai rău care s-ar fi putut întâmpla ar fi fost ca în locul lui Savannah s-o aducă pe Alexa. Dar şi prezenţa lui Savannah acolo era un lucru destul de rău pentru ea. Travis îşi putea imagina cu uşurinţă ce atmosferă neplăcută domnea în casă şi-i părea rău pentru tatăl lui.

— M-am gândit că, dacă vii cu Scarlette la cină, o faceţi să mai uite puţin şi se simplifică lucrurile.

— Sigur, tată. O să văd ce program are Scarlette. Abia a ieşit de la lucru acum o oră. Te sun eu.

Îl sună şi-i confirmă sosirea la ora şapte şi jumătate, la timp ca să stea la masă. După ce-i mulţumi din nou fiului său, Tom o sună pe bucătăreasă ca să-i ceară să pregătească totul. Puţin mai târziu, când trecu prin dreptul camerei lui Savannah şi le găsi pe cele două fete discutând, le anunţă şi pe ele. Daisy era încântată să-şi vadă fratele şi viitoarea cumnată.

— O să-ţi placă, o asigură ea pe Savannah. E chiar drăguţă. Şi Travis e grozav.

După aproape unsprezece ani, Savannah abia dacă-şi mai aducea aminte de el. Ultima oară când îl văzuse avea şase ani.

Fetele coborâră la cină împreună, la şapte şi jumătate fix, chiar când intrau Travis şi Scarlette. Era o fată frumoasă, cu trăsături ca de camee, şi un păr negru, lung, drept, iar el era copia fidelă a tatălui său, mai tânăr şi chiar mai arătos. Amândoi tinerii purtau jeanşi şi pulovere frumoase, care, se pare, erau o ţinută permisă. Savannah se îmbrăcase cu o fustă şi un pulover, purta tocuri înalte, şi arăta exact cum trebuia. După ce-şi periase părul lung şi

blond, acesta strălucea. Daisy era îmbrăcată în uniforma de şcoală şi purta papuci. Tom îşi scoase sacoul, îşi sumese mânecile, aşa că, aparent, cina la familia Beaumont nu era una formală, aşa cum se temea Savannah.

Tom i-l prezentă pe Travis lui Savannah şi amândoi îşi zâmbiră timid. Travis spuse că nu era decât o copilă ultima dată când o văzuse şi mai observă – dar asta nu mai spuse cu glas tare – cât de mult semăna cu mama ei, aşa cum îşi dăduseră seama cu toţii, de altfel. În timp ce aşteptau să fie chemaţi la masă, cele două tinere începură să discute, şi Scarlette îi povesti cât de ocupată era mama ei cu nunta, care urma să fie una grandioasă. Spunea că invitaseră opt sute de persoane, ceea ce însemna aproape tot oraşul Charleston.

În timp ce ei stăteau de vorbă, Luisa coborî scările şi intră în living, uimită să-şi vadă fiul cel mare cu logodnica.

— Ce se petrece aici? întrebă cu răceală, temându-se că, fără să-i spună, Tom organizase un fel de petrecere în cinstea lui Savannah.

— M-a sunat Travis şi mi-a spus că vrea să vină la cină, interveni repede Tom, dar Luisa se îndoia că spunea adevărul. Sper că nu ai nimic împotrivă. S-a întâmplat acum o jumătate de oră, iar tu te odihneai.

Amândoi ştiau că nu se odihnea, dar tot nu-şi vorbeau şi, în afară de situaţiile când se aflau în public, erau în aceleaşi relaţii. În particular erau încă furioşi unul pe celălalt.

— Sigur că mă bucur să-i văd pe Travis şi pe Scarlette, spuse Luisa, îndreptându-se spre ei exagerat de exuberantă.

Ochii ei încă aruncau fulgere, deşi zâmbea cu toată faţa când îi îmbrăţişă şi discută puţin cu ei, ignorând-o total pe Savannah, ceea ce pentru ea era o uşurare. Nu avea niciun chef să stea de vorbă cu Luisa.

Se îndreptară spre masă, şi Luisa se aşeză între soţul şi fiul ei. O aşeză pe Scarlette lângă Travis, şi pe Daisy lângă tatăl ei, ca nu cumva să uite care era „adevărata" lui fiică, iar pe Savannah o plasă între Scarlette şi Daisy, indicându-i scaunul fără un cuvânt. Savannah era conştientă că, dacă ar fi putut, Luisa ar fi trimis-o în garaj sau oriunde altundeva în casă. Dar discutând cu Scarlette şi cu Daisy, fata se distra foarte bine la cină. Îi plăcea mult de Scarlette, exact cum o asigurase Daisy. Era caldă, bună, bine-crescută, înţelegătoare şi fără ifose. Era asistentă la oncologie, lucra cu oameni bolnavi de cancer şi spunea că-i plăcea ce făcea. Travis era foarte mândru de ea şi părea foarte fericit. Cât a durat masa, au discutat despre nuntă. Evident, era un eveniment de care Luisa era foarte preocupată. Ei trebuiau să dea dineul de repetiţie, cu trei sute de persoane, la clubul lor, şi Daisy dorea să fie domnişoară de onoare. Scarlette îşi comandase deja rochia la Badgley Mischka, iar costumul ginerelui era făcut de Vera Wang. Mama ei avea să poarte un foarte elegant taior din satin maro şi o fustă de la Oscar de la Renta. Luisa nu voia să spună nimănui ce intenţiona să poarte, dar Daisy ştia, pentru că văzuse rochia în dulap şi trăsese cu urechea. Mama ei plănuia să se îmbrace în roşu.

În timpul cinei, toată lumea părea relaxată, şi planul lui Tom de a-l avea pe Travis acolo fusese o idee bună. La sfârşitul mesei, Luisa părea că-şi mai revenise şi că era mai puţin furioasă. După ce plecară Travis şi Scarlette, nu-i adresă niciun cuvânt lui Tom. Dar cel puţin nu mai făcu deloc comentarii răutăcioase. Se întoarse în camera ei şi, de data asta, închise uşa fără s-o trântească. Tom le spuse noapte bună fetelor şi se duse în birou, unde-şi mutase lucrurile. Daisy se duse în camera ei să-şi termine lecţiile, dar promise în şoaptă să doarmă în camera lui Savannah în noaptea aceea, aşa că n-avea de ce să se teamă. Savannah se duse în

camera ei şi se trânti pe pat, gemând. Şederea ei acolo presupunea mult efort. Şi, a doua zi, începea şcoala.

Îşi sună mama, îi spuse că-i întâlnise pe Travis şi pe Scarlette, care se purtaseră foarte frumos cu ea. Savannah şi Alexa pălăvrăgiră un timp. Mama ei era în continuare foarte ocupată. Şi, după cum promisese, Daisy intră în camera lui Savannah la ora zece şi se strecură în patul ei. Luisa îi spusese deja noapte bună, aşa că avea drum liber.

După ce discutară câteva minute, cele două fete se prinseră de mână şi, de data asta, adormiră chiar mai repede decât cu o noapte în urmă. Pentru Savannah fusese o zi al naibii de grea.

capitolul 9

A doua zi de dimineaţă, când tatăl ei o conduse la Liceul Bishop England, Savannah era emoţionată. Daisy plecase înaintea lor, cu autobuzul şcolii. Luisa era încă în camera ei, aşa cum făcea întotdeauna. Savannah înfulecă repede un castron cu cereale şi, la ora opt fix, era gata.

Pe drumul spre nord, pe autostrada Mark Clark, au discutat puţin. Era evident îngrijorată, iar Tom încerca s-o liniştească. Când ajunseră la Insula Daniel, străbătură campusul întins pe cinci acri, pe şoseaua Şapte Ferme, şi lăsară Jaguarul în spaţiul de parcare; o conduse în biroul directorului, unde acesta o felicită pentru notele bune de la şcoala din New York şi-i ură bun-venit. Directorul adjunct îi dădu programul, care lui Savannah i se păru rezonabil, apoi se oferi s-o conducă în clasă pentru prima oră, aşa că fata îşi sărută repede tatăl.

Şcoala era mult mai mare decât cea la care mergea la New York şi semăna cu şcolile pe care le vedea în filme, cu nenumărate dulapuri de-a lungul coridoarelor. Pe hol, elevii erau adunaţi grupuri, grupuri, ţinându-şi cărţile în braţe, râzând şi grăbindu-se spre clase. Câţiva băieţi se holbară la chipul ei drăguţ şi la părul blond, lung. Purta jeanşi – i se spusese că are voie – o cămaşă în carouri şi un tricou cu mâneci lungi, cu emblema echipei ei de volei din New York. Ştia că era prea târziu să intre în echipă aici, dar spera să aibă noroc şi să facă un sport de sală.

Prima oră din program era franceza. La New York era în clasa de franceză pentru avansaţi şi avea note bune. Profesoara tocmai citea un paragraf dintr-o carte, aşa că Savannah se strecură în bancă. Profesoara îşi ridică ochii, o privi uşor sâcâită de întrerupere, dădu din cap şi apoi continuă. În clasă erau treizeci de elevi, şi o mare parte dintre ei păreau plictisiţi. Ora dura cincizeci

de minute şi, când sună de ieşire, după ce profesoara le dădu temele, toată lumea ţâşni pe uşă. În timp ce ieşea, profesoara-i zâmbi, iar Savannah porni în jos, pe hol. Primise un plan, dar totul era confuz şi habar n-avea unde se afla în acel moment. Răsucea planul pe toate părţile, ţinându-şi cărţile în braţe, când o fată cu părul roşu strălucitor, strâns în coadă, şi cu pistrui, se îndreptă spre ea zâmbind.

— Pare că te-ai rătăcit. Pot să te-ajut?

Ca toată lumea – în afară de Savannah – avea accentul puternic din Carolina de Sud.

— Cred că ora următoare am istorie. Mulţumesc, spuse, în timp ce desfăşura planul şi i-l arăta frumoasei roşcate.

— Nu eşti la etajul bun, îi explică fata. Clasa este sus, exact deasupra locului unde stăm, iar domnul Armstrong este dezgustător. Dă prea multe teme şi îi miroase respiraţia. De unde eşti?

Continua să-i zâmbească, iar Savannah îi era recunoscătoare pentru ajutor. Nimeni altcineva nu-i pusese vreo întrebare, cu toate că mai mulţi băieţi se holbau la ea de după uşile dulapurilor de pe hol, şi lui Savannah i se păreau drăguţi. Nu mai avusese niciun iubit de la sfârşitul primului an. Ieşise doar cu prietenii. Dar ştia că ar fi fost mult mai rău dacă ar fi fost nevoită să-şi lase iubitul la New York ca să vină aici.

— De fel sunt de-aici. Dar am locuit zece ani la New York.

— Bine-ai venit înapoi! Fata îi zâmbea larg. Oricum, eu mă duc sus. Te conduc. Eu am chimie. Mereu pic. Nu mai sper să ies din şcoală. Am de gând să-mi iau un an liber.

În timp ce se grăbeau pe scări, Savannah clătină aprobator din cap. Fata era îmbrăcată cu un tricou şi jeanşi, şi tot aşa erau şi majoritatea băieţilor. Lucrurile nu erau altfel decât la New York, cu toate că, într-un fel, se simţea străină aici, ca atunci când nu eşti bine-venit.

— Eu sunt nouă.

— De ce te-ai întors?

— Am venit să stau cu tata până la sfârşitul şcolii. Locuiesc cu mama la New York.

Nu voia să-i spună că se afla aici pentru că viaţa ei era în pericol. Îi era foarte greu să facă mărturisiri altor copii, mai ales unuia pe care nu-l cunoştea.

— Dacă te-ai certat cu mama ta, ştiu *tooootul* despre asta, îi spuse fata, strâmbându-se. Eu şi mama ne certăm ca pisica şi câinele, dar o iubesc la nebunie, fir-ar să fie! Mă descurc cu tata, dar mama e o răutate, continuă fata, şi Savannah râse. Şi a ta e la fel?

— Nu, a mea e foarte bună. De fapt, e grozavă. Cu toate astea, mi s-a părut o idee bună să-l vizitez pe tata o vreme.

Chiar şi pentru ea suna ciudat, dar nu ştiu ce altceva să spună.

— Apropo, cum te cheamă?

O interesa fata din New York. Chiar şi jeanşii şi tricoul erau stilate, iar ea avea o sclipire în ochi.

— Savannah Beaumont. Dar pe tine?

— Julianne Pettigrew. Bunicul a fost general sau cam aşa ceva. Mie mi se pare plicticos. Mă obosesc toate rahaturile astea. Bunica face parte din Uniunea Fiicelor Confederaţiei şi se duce toată ziua la întâlniri.

Era sătulă, dar nu uita s-o amintească. Asta o făcu pe Savannah să se gândească la mama tatălui ei.

Apoi, Julianne o conduse în clasă şi-i promise s-o ia cu ea mai târziu. În pauza a doua, la douăsprezece şi treizeci, avea să fie la cantină şi o invita pe Savannah s-o însoţească. Savannah se uită pe orar şi constată că era liberă până la două, aşa că promise s-o caute.

— Mulţumesc pentru ajutor. Ne vedem mai târziu, îi spuse Savannah şi dispăru în clasă.

La istorie erau de două ori mai mulţi elevi decât la franceză, aşa că se aşeză pe ultimul loc din rândul din spate, după un zid de băieţi care-şi trimiteau bileţele de la unul la altul, ignorându-l total pe profesor, care se comportă exact cum îi povestise Julianne, dându-le prea multe teme.

Apoi a mai avut două ore – compunere şi studii sociale – şi o pauză. La ora prânzului, căută drumul spre cantină, dar nu-şi văzu noua prietenă. Doi băieţi o invitară să stea lângă ei, dar pentru că nu-i cunoştea, îi refuză. Când o găsi Julianne, era singură, tocmai îşi lua un iaurt, salată de fructe şi o sticlă de suc de portocale.

— Ai avut dreptate, îi mărturisi Savannah, fericită s-o vadă.

Să dai de cineva în cantină era ca şi cum ai fi căutat acul în carul cu fân. Sute de tineri se agitau în jur şi se aşezau la mesele mici sau mari, iar zgomotul era îngrozitor.

— Armstrong ne-a dat prea multe teme.

— Ţi-am spus. Eu tocmai am luat din nou un D la chimie. Mama o să mă omoare. Are chestia asta cu notele bune, dar nu trece niciodată pe la şcoală. Iese în oraş şi joacă bridge cu prietenele. Pentru asta nu e nevoie să mergi la facultate.

Savannah era de acord. Nu voia să spună că mama ei era avocat, ar fi sunat prea pretenţios.

— Tata e doctor. Pediatru.

Savannah clătină din nou aprobator din cap.

Au găsit o masă la care se aşezară şi li s-au alăturat îndată o gaşcă de fete şi băieţi. Aparent, Julianne era populară şi părea să cunoască pe toată lumea din şcoală. Cât au stat la masă, îi vorbi despre iubitul ei. Era căpitanul echipei de fotbal, ceea ce era o chestie grozavă.

Toţi cei de la masă îşi făceau planuri pentru weekend, discutau despre meciul de baschet de vineri seara, îşi căutau prietenii, schimbau numere de telefon şi bârfeau. Era un grup însufleţit, şi, ascultându-i, Savannah se simţi oarecum izolată.

În New York era sigură pe ea, dar aici era copleşită de nume şi de figuri, aşa cum se întâmplă într-o şcoală mare.

La trei, când tatăl ei veni s-o ia, se simţea cam ameţită. Julianne şi alte două fete îi dădură numerele de telefon, ceea ce era un bun început, dar era prea timidă ca să le sune.

— Cum a fost? o întrebă Tom când ea urcă în maşină. Lui i se păru obosită şi nu foarte în formă.

— Cam copleşită, dar bine. Am cunoscut câţiva oameni drăguţi. Doar că sunt prea mulţi şi nu e uşor să te descurci cu profesori şi colegi noi. În afară de orele de educaţie cetăţenească, în care se vorbeşte numai despre Sud şi despre istoria Sudului, cea mai mare parte dintre materii sunt aproape aceleaşi, nu foarte diferite de ce-am făcut la New York. Confederaţia este cât se poate de prezentă în Charleston. Pentru prima zi a fost destul de bine, spuse cinstit, iar el o aprobă şi se îndreptară spre casă.

— Lecţii multe? o întrebă cu interes.

Era foarte atent cu ea, mai mult decât se aşteptase, şi asta o impresiona.

— Aproape la fel ca acasă. Într-un fel, am intrat în linie dreaptă pentru facultate. O dai rău de tot în bară dac-o laşi baltă în ultimul trimestru. De-acum încolo nu te mai poţi opri.

Auzind-o, el râse.

— Sunt sigur că ar fi fericiţi să te-audă.

— O ştiu şi ei. Acasă nici măcar nu avem examene la sfârşitul ultimului an. Trebuie doar să avem note de trecere la cursuri.

Până la sfârşitul lui martie sau chiar aprilie, nu avea să afle dacă era admisă, aşa că încă nu era îngrijorată.

Cinci minute mai târziu, Tom o lăsă acasă, iar el se întoarse la bancă. Aveau să se vadă mai târziu. Se duse în bucătărie să ia o gustare, dar nu găsi pe nimeni. Cele două femei de la bucătărie lăsaseră un bilet în care anunţau că plecaseră la

cumpărături. Nici urmă de Daisy sau de Luisa. Savannah urcă pe scări spre camera ei, având în mână un măr şi o cutie de Coca, chiar în clipa când Daisy ţâşnea din camera ei, cu un zâmbet larg. Ştia că mama ei era în oraş, aşa că nimic n-o împiedica s-o îmbrăţişeze pe Savannah.

— Cum a fost la şcoală? o întrebă şi o urmă pe Savannah în cameră, unde ea îşi lăsă cărţile, muşcând din măr.

— Destul de înfricoşător, recunoscu ea. Îi era mai uşor să vorbească despre asta cu Daisy decât cu tatăl ei. Prea multă lume nouă.

— Adică profesorii? o întrebă Daisy compătimitoare, în timp ce se trântea pe patul lui Savannah, uitându-se la ea.

— Nu. Numai că e altfel.

Apoi îşi aminti că voia s-o întrebe ceva pe Daisy, care, mai nou, era sfătuitoarea ei în materie de obiceiuri locale.

— Ce vrea să însemne expresia „fir-ar să fie!” pe care-o spune toată lumea? Peste tot aud „fir-ar să fie!”.

I se părea destul de ciudat, iar Daisy, când o auzi, râse cu poftă.

— Înseamnă să nu ai pe cineva la inimă. La început spui un lucru adevărat despre o persoană, şi apoi adaugi imediat „fir-ar să fie!”. Mama face asta tot timpul. Şi bunica la fel. Pentru noi asta înseamnă că cineva e, în acelaşi timp, „respingător-drăguţ”.

De data asta râse şi Savannah. Julianne rostise fraza în legătură cu mama ei.

— Dacă-i spui cuiva în faţă „fir-ai să fii!”, asta înseamnă că-l urăşti *tare, tare.* Mama spune şi asta.

Acum, Savannah era convinsă că era în stare s-o spună.

Când auzi trântindu-se uşa de la intrare, Daisy alergă în camera ei, gândindu-se că putea fi Luisa. Nu voia să le prindă împreună. Imediat, Savannah

auzi închizându-se uşa de la camera Luisei şi-i păru bine că Daisy plecase. Dacă ar fi aflat că erau prietene şi că noaptea Daisy dormea în camera lui Savannah, Luisa s-ar fi înfuriat.

Ceva mai târziu, o sună Alexa, ca să afle ce făcuse la şcoală, şi Savannah îi povesti totul. Îi vorbi şi despre noua ei prietenă. Deşi nu-i stătea în fire, Alexa o întrebă cum o chema, şi Savannah îi spuse. În timp ce analiza răspunsul fiicei ei, la celălalt capăt al firului se aşternu tăcerea.

— E straniu, zise ea în cele din urmă, şi se aşeză la biroul ei din New York, cu o expresie ciudată pe faţă. Savannah simţi vocea ei schimbată.

— Ce e straniu?

— Sigur în şcoala aia există mii de copii, iar tu ai găsit-o pe fata femeii care a fost prietena mea cea mai bună în anii cât am stat în Charleston. Şi ea a procedat la fel, m-a descoperit imediat ce m-am mutat acolo, m-a ajutat, m-a îndrumat. Mi-a fost ca o soră.

În timp ce Savannah asculta, vocea Alexei tremura. Era sigură că povestea era mai lungă. Îşi cunoştea mama.

— Şi? Ce-i cu asta?

— Când tatăl tău mi-a spus că vrea să divorţeze, s-a dovedit foarte loială şi am promis să rămânem prietene pe viaţă. După ce-am plecat de-acolo, n-am mai auzit de ea. A încetat să-mi mai scrie. Nu mi-a răspuns la telefon. Şi, până la urmă, am auzit că ea şi Luisa au devenit cele mai bune prietene. Tipic pentru Sud. Ai grijă să nu-ţi zdrobească şi ţie inima. Totul e numai prefăcătorie.

— Nu fi aşa, mami! o mustră Savannah. Lumea e la fel şi în New York. Aici oamenii sunt prietenoşi, cel puţin unii dintre ei.

Apoi se gândi la Luisa, care putea fi considerată oricum, dar nu prietenoasă, şi nu dovedise nimic din ospitalitatea Sudului.

— Peste tot există oameni falşi şi oameni sinceri. Nu e ceva caracteristic Sudului sau

Nordului.

Avea dreptate, dar Alexa nici nu voia să audă.

— Niciunul dintre oamenii ăia nu şi-a mai amintit de mine după ce m-am întors la New York. N-am mai auzit niciodată de ei, după ce şapte ani îi considerasem prieteni. În afară de tine, nu mi-a mai rămas nimic din acei ani. Alexa zâmbi trist. Şi-mi e teribil de dor de tine. N-ai plecat decât de două zile şi abia mai stau aici.

— Da, ştiu. Şi eu la fel. Mi se pare că sunt plecată de-o veşnicie. Când vii?

— Nu săptămâna asta. Cealaltă. E tot ce pot să fac. Cazul ăsta e ucigător.

Era istovită, şi Savannah simţea asta în vocea ei.

— Cum sunt orele?

— Plictisitoare. Trec eu şi peste asta, încercă s-o liniştească.

Mama ei părea stresată. Mai ştia şi că Alexei îi era groază să vină la Charleston, dar pentru fiica ei era gata să facă drumul dus-întors şi până în iad. Savannah era fericită că avea să vină.

Înainte de cină, Julianne o sună pe mobil – descoperise, la fel ca Savannah, că mamele lor fuseseră cele mai bune prietene în tinereţe.

— Mama îi transmite mamei tale toată dragostea, fir-ar să fie, îi zise Julianne.

Savannah abia se abţinu să nu izbucnească în râs. Voia să-i spună că ştia că asta însemna că mama lui Julianne o ura pe Alexa. Dar dacă asta ar fi fost una dintre expresiile ei, şi Alexa ar fi spus acelaşi lucru. Numai că, fiind din New York, ea era mai directă, aşa că o numise „trădătoare” pe mama lui Julianne.

Cele două fete statură de vorbă câteva minute, promiţându-şi să se întâlnească a doua zi la şcoală. Savannah se apucă de lecţii şi, la ora cinei, tocmai terminase pe cea la istorie.

În lipsa lui Travis şi a lui Scarlette, conversaţia trena. Luisa discuta cu Daisy, dar o ignora cu totul pe Savannah, la fel şi pe soţul ei. Tom vorbea cu

toată lumea, Daisy numai cu părinţii ei, iar Savannah nu îndrăzni să scoată o vorbă – i se părea mult mai sigur să tacă.

După masă, Tom o vizită în dormitor. Cărţile erau împrăştiate peste tot, iar ea scria la computer e-mailuri pentru prietenii din New York, cărora le povestea despre Charleston. Nu spusese nimănui de ce plecase. Aşa îi ceruse Alexa. Le scria doar că se va întoarce repede, că-i era dor de ei, că era în vizită la tatăl ei, în Charleston. Nu le-a spus nici că s-a mutat cu şcoala. Era bucuroasă că va fi alături de ei la absolvire. Cel puţin, îşi putea lua rămas-bun înainte de a pleca la facultate. Pentru ea, zilele de şcoală în New York se terminaseră, dar prietenii nu trebuiau să ştie.

— Cum merge cu lecţiile? o întrebă Tom, când intră în cameră.

— Aproape că am terminat.

După-amiază îi trecuse prin cap o idee şi voia să discute cu Tom despre ea, dar nu putuse să aducă vorba la cină. N-avea de gând să scoată un cuvânt de faţă cu Luisa, fir-ar ea să fie! Faptul că-i venea în minte expresia o făcu să zâmbească.

— Mă întrebam dacă aş putea, cândva, să merg s-o văd pe bunica.

— Vrei tu asta?

Părea surprins.

— M-am gândit c-ar fi drăguţ.

Era de acord. Savannah apăruse în Charleston atât de brusc, încât până acum lui nu-i trecuse prin minte, dar era un gând delicat. Era o fată bună, iar el se simţi impresionat.

— O să vorbesc cu ea despre asta.

Mama lui şi Luisa erau extrem de legate, aşa că se temea că o discuţie despre vizita lui Savannah va declanşa o nouă reacţie, poate şi mai rea.

— E foarte sensibilă.

— E bolnavă?

Savannah părea plină de compătimire.

— Nu, doar bătrână. Are optzeci şi nouă de ani.

Când se născuse el, avea patruzeci şi patru de ani, şi fusese o mare surpriză. În douăzeci şi doi de ani de căsătorie, părinţii lui nu putuseră avea copii şi, dintr-odată, apăruse el. Mama lui încă vorbea despre asta ca despre o minune. Când era copil, îl numea micul ei miracol, ceea ce el detesta. La fel stăteau lucrurile şi acum.

— Aş fi foarte fericită dacă ar vrea să mă vadă, continuă Savannah.

Abia dacă şi-o mai amintea. Era foarte apropiată de bunica ei din New York, dar, din loialitate faţă de Luisa, bunica din Charleston o scosese cu totul din viaţa ei pe Savannah. Şi pentru că Alexa nu era din Sud, ci o străină, când plecaseră, închisese uşa în urma lor şi n-o mai deschisese niciodată. Savannah ştia că mama ei era supărată şi din cauza asta, dar nu prea-şi dădea seama ce-ar fi simţit Alexa aflând despre vizita ei la bunica Beaumont; cu toate astea, era un lucru pe care voia să-l facă, atâta vreme cât era aici. Se bucura de fiecare aspect al vieţii din Charleston. Era şi familia ei, nu numai a tatălui ei. Era cealaltă jumătate a ei, cu toate că, dacă i-ar fi spus asta Alexei, pentru ea ar fi sunat ca o trădare, ceea ce o făcea să se simtă oarecum vinovată. Tom trecu să-şi vadă mama a doua zi. Avea ceva timp liber şi o luă spre Mt Pleasant ca să-i facă o vizită. Eugenie de Beaugerard Beaumont locuia la circa zece minute de casa lui, într-un conac colonial care se afla pe un teren de vreo treizeci de acri, înconjurat de stejari, cu o zonă întinsă dedicată cândva sclavilor, care încă mai exista în spatele proprietăţii, dar care acum era pustie. Avea două servitoare bătrâne care locuiau cu ea, iar pentru muncile grele o ajuta după-amiaza un bărbat. Femeile erau aproape la fel de bătrâne şi de lipsite de putere ca ea, iar mâna de lucru era destul de puţină ca să ţină curată şi în ordine casa enormă. Era casa în care crescuse Tom şi, înainte de el, tatăl lui.

Tom încercase de mai multe ori s-o determine s-o vândă, dar mama lui se opusese. De şaptezeci de ani, era mândria şi bucuria ei.

Când ajunse el, ea stătea pe veranda din spatele casei, citind, înfăşurată într-un şal gros de lână. Alături de ea se afla o cană cu ceai de mentă; cu degetele noduroase ţinea o carte. Era fragilă şi mergea în baston, dar era sănătoasă; îşi purta părul alb strâns în coc. Era preşedinte general al Uniunii Fiicelor Confederaţiei. Purta titlul de general pentru că bunicul ei fusese general, şi încă unul ilustru. Numeroşi strămoşi de-ai ei fuseseră tot generali. Îi plăcea să spună că familia ei fusese mândria Sudului. Când Tom se însurase cu o femeie yankeu, fusese îngrozită. Alexa fusese extrem de drăguţă cu ea când se căsătorise, dar pentru mama lui rămânea o fată din Nord, de mâna a doua sau şi mai rău. Când se întorsese Luisa, fusese încântată şi se străduise din răsputeri să-şi convingă fiul s-o ia din nou de nevastă. El luase această decizie când Luisa, foarte deşteaptă, rămăsese însărcinată, ceea ce Tom ştia acum că nu fusese un accident, ci un plan bine pus la cale la ideea mamei lui, plan care funcţionase.

— Mamă, o strigă încet, venind din spatele verandei.

Avea auzul perfect şi vederea îi era la fel de bună. Numai genunchii o necăjeau din când în când, dar avea mintea la fel de ascuţită ca întotdeauna, la fel şi limba. Nu voise s-o sperie, iar ea, în timp ce punea cartea jos, ridică privirea şi-i zâmbi.

— Vai, ce surpriză plăcută! Ce cauţi aici în mijlocul săptămânii? Ce ţi s-a-ntâmplat?

— Aveam puţin timp liber şi m-am gândit să-ţi fac o vizită. N-am mai fost pe-aici de săptămâna trecută.

Încerca s-o viziteze de două, trei ori pe săptămână, şi Luisa trecea pe la ea cel puţin săptămânal. Era foarte conştiincioasă în privinţa

asta, şi Tom îi era recunoscător. La câteva săptămâni, o lua cu ea pe Daisy, dar fetiţa se plictisea întotdeauna. Pentru ea nu exista nimic amuzant aici.

— Ce-ai mai făcut? A fost cineva în vizită? o întrebă, în timp ce se aşeza.

Femeia care-i făcea mâncare îl servi cu o cană de cafea.

— Ieri am fost la coafor, zise ea, legănându-se pe scaun. Şi duminică a venit să mă vadă reverendul Forbush. Am lipsit de la biserică şi era îngrijorat. Genunchiul şi-a făcut de cap, aşa că am rămas acasă.

— Cum te simţi acum? o întrebă, îngrijorat.

Mereu se temea să nu cadă, pentru că putea să-şi rupă şoldul, iar la vârsta ei asta ar fi însemnat un dezastru. Era nesigură pe scări, dar insista să le urce de una singură.

— Mai bine. Vremea a fost de vină. Duminică, înainte de ploaie, a fost mare umezeală.

Îi zâmbi unicului ei fiu. Era un băiat bun şi era mândră de el. La fel fusese şi tatăl lui, dar el murise cu trei ani în urmă, la nouăzeci şi patru de ani. De-atunci, mama lui era singură. Alexa fusese foarte bună cu el. Era un bătrân arţăgos, cu un ascuţit simţ al umorului, care n-o plăcuse niciodată pe Luisa; însă, spre deosebire de nevasta lui, nu se amestecase niciodată în treburile lui Tom. Mama lui avea întotdeauna un milion de păreri despre ce trebuia să facă şi avea o mare influenţă asupra lui. O respecta chiar mai mult decât pe tatăl lui. Bătrânul era mult mai distant şi mai rezervat.

— Mi-a spus Luisa că ai fost în Nord.

— Am fost, confirmă el. Am fost să schiez în Vermont.

— Nu mi-a spus. Am crezut că ai avut treabă în New York.

— De data asta, nu.

Se hotărî să îndrăznească să-i spună şi să vadă ce se va întâmpla. Bătrâna ştia că o vedea pe

Savannah de câteva ori pe an. Nu întrebase niciodată de ea şi Tom nu comentase. Din punctul de vedere al mamei sale, acest capitol al trecutului lor era închis, şi totuşi nu pentru totdeauna, cum credea ea.

— Am dus-o pe Savannah la schi.

Eugenie nu spuse nimic.

— Ce face Daisy?

Era felul ei de-a sugera că refuză să discute despre asta.

— E bine. Se distrează la şcoală.

După care se hotărî, într-un act de curaj neobişnuit, să nu se mai învârtească în jurul cozii.

— Mamă, Savannah este aici.

Un moment, mama lui nu scoase niciun cuvânt, apoi îl privi direct în ochi, ceea ce-l făcu să întoarcă privirea.

— Ce înţelegi prin „aici”? În Charleston?

El aprobă din cap şi ea îl privi brusc dezaprobator.

— Ce lucru îngrozitor pentru Luisa! Cum ai putut să faci aşa ceva?

— Nu am avut de ales. Mama ei este procuror într-un proces de crimă în New York şi acuzatul a ameninţat-o pe Savannah. S-a temut că viaţa fetei este în pericol, şi a vrut s-o scoată din New York. Nu aveam unde s-o trimitem în altă parte.

Urmă o tăcere lungă; bătrâna rămase pe gânduri.

— De ce se bagă în astfel de cazuri? Nu e o treabă pentru o femeie.

Ştia că mama Alexei fusese tot avocat, dar avocat în divorţuri, ceea ce era cu totul altceva, după care se făcuse judecător. Nu condamnase criminali, ca să-şi pună familia în pericol.

— După divorţ a urmat Facultatea de Drept şi lucrează la biroul procurorului districtual. E o meserie foarte respectabilă.

— Nu pentru o femeie, răspunse mama lui, acră, şi închise gura strângând din dinţi. Semăna cu un spărgător de nuci.

Fusese o femeie frumoasă în tinereţe, dar asta se întâmplase demult. Acum era prea slabă şi avea o faţă ca de şoim, cu pleoapele lăsate şi cu nasul ascuţit. Buzele se adunau într-o linie subţire, ceea ce dovedea că nu era fericită. A durat ceva până i-a vorbit din nou. Tom aştepta şi se întreba dacă n-ar fi trebuit să plece. Dacă nu dorea s-o vadă pe Savannah, nu avea să insiste. Mama lui făcea numai ce voia. Aşa fusese întotdeauna.

— Cât timp stă?

Îl străfulgeră cu privirea, cu ochii mijiţi.

— Până în mai sau iunie, după proces.

În timp ce-i răspundea, ea deschise ochii.

— Probabil că Luisa e foarte supărată.

Nu-i spusese niciun cuvânt despre asta, dar nu mai vorbiseră de câteva zile.

— E puţin spus. E gata să mă omoare. Dar Savannah e o fată foarte drăguţă.

Mama lui nu comentă.

— E fiica mea, adăugă el. N-o pot trata ca şi cum n-aş avea nicio legătură cu ea. Nu e drept. Niciodată nu-i voi permite Luisei să-mi ceară să n-o aduc în Charleston sau s-o văd numai la New York. E parte din mine sau ar trebui să fie, deşi n-a fost mai mult de zece ani.

— Prezenţa ei aici e prea supărătoare pentru Luisa.

Eugenie îi interzisese să păstreze vreo legătură cu Alexa chiar mai ferm decât o făcuse Luisa. Ştia cât de mult o iubise Tom şi nu voia să se întoarcă la ea. Luisa era nevasta lui. Şi, după „mica ei rătăcire”, aşa cum o numea mama lui, Luisa se întorsese. Eugenie aşa voia să rămână. Luisa era o fată bună, sudistă, din Charleston. Alexa era o străină, dintr-o lume total diferită. Nu aparţinea acestui loc. Fata ei, la fel. Savannah era tot fiica lui Tom. Dar Eugenie nu voia să accepte.

— Până la proces, Luisa o să fie nevoită să suporte, spuse Tom, hotărât. Îi datorează asta Alexei, care a avut grijă de băieţi timp de şapte

ani, cât a stat Luisa în Texas. Trei luni… n-o să moară.

Dar putea să-l omoare pe el. Aşa părea.

— Cum arată? îl întrebă mama lui. Câţi ani are?

I se părea că, de când plecaseră, trecuseră o sută de ani.

— Are şaptesprezece ani, e frumoasă, dulce, politicoasă, bună, amabilă, isteaţă. Seamănă cu mama ei.

Gura lui Eugenie se strânse din nou într-o linie subţire, iar el se hotărî să renunţe.

— Nu vrei s-o vezi, mamă. N-o să te oblig. Ştiu ce simţi în legătură cu asta. Dar e propunerea lui Savannah, aşa că m-am gândit să ţi-o comunic. O să-i spun că nu primeşti vizite.

Mama lui nu zise nimic, el se ridică să plece şi o mângâie uşor pe păr. Era un fiu iubitor şi fusese întotdeauna devotat, respectuos şi supus ordinelor ei. Se aplecă s-o sărute pe obraz şi ea îl privi cu ochi de oţel.

— Poţi s-o aduci duminică la ceai, a fost tot ce-a rostit, după care-şi luă cartea şi începu din nou să citească.

Fără un cuvânt în plus, Tom ieşi încetişor de pe verandă şi plecă. Dorinţa lui Savannah avea să se îndeplinească. Luisa o să se înfurie din nou. Era obişnuit. Nu-l mai speria. Vizita lui Savannah îi redase ceva pierdut cu multă vreme în urmă. Curajul.

capitolul 10

A doua zi de dimineaţă, când ajunse la birou, Alexa primi un mesaj de la Joe McCarthy, procurorul districtual, care îi cerea să-i facă imediat o vizită. Părea ceva important. Se duse direct la biroul lui, şi secretara o conduse la el. Joe stătea la birou şi Jack era de faţă. Părea că se întâmplase ceva. Amândoi erau preocupaţi. Nu i se păru de bun augur.

— Ceva neplăcut? întrebă, aşezându-se pe scaunul pe care i-l arătă Joe.

Acesta trecu direct la subiect:

— FBI-ul vrea să ne ia cazul.

Părea foarte nefericit.

— Ce caz? Luke Quentin?

Alexa făcu ochii mari, dar nu era cu totul surprinsă. FBI-ul încercase să preia cazul chiar din momentul în care începuseră să apară victime în alte state. Când erau implicate mai multe state, FBI-ul intra în acţiune întotdeauna. Era un lucru cunoscut de toată lumea.

— Vor să-şi atribuie meritul pentru investigaţii şi pentru condamnare.

Exact acelaşi lucru i-l spusese Joe McCarthy şi lui Jack.

— Nu pot s-o facă. Dacă vor, ne pot ajuta, aşa cum au făcut-o deja. Dar sunt implicate şi alte agenţii locale de aplicare a legii. Şi echipa operativă, pe care, recunosc, ne-au trimis-o recent. Dar noi am găsit primele patru cadavre în New York şi tot noi l-am prins aici. Cazul este al nostru.

Alexa nu dorea să câştige glorie de pe urma cazului, nici din partea presei, dar munciseră din greu – mai ales Jack, dar şi ea – şi nu voia să renunţe. În plus, era hotărâtă să-l bage pe Quentin după gratii.

— Dacă ne iau cazul, o să fie o nebunie, statele se vor îmbulzi, încercând să şi-l smulgă de la unul

la altul ca să-l judece. Cazurile lor trebuie coordonate cu ale noastre. S-ar lega mult mai bine. L-am judeca aici pentru fiecare acuzaţie. Nu văd de ce FBI-ul n-ar colabora cu noi. Nu le-am ascuns nimic şi putem folosi orice ajutor pe care îl primim în investigaţii, dar pe contribuabili o să-i coste o avere dacă începem să plimbăm cazul prin opt state, şi FBI-ul oricum nu vrea să facă asta. E cazul nostru.

O spuse fără ezitare şi Joe îi zâmbi.

— Îmi plac femeile care ştiu ce vor, spuse el, mai puţin îngrijorat. Nu ţi-e frică să te ocupi de cazul ăsta, Alexa? Ţi-am dat un poliţist acasă şi am auzit că ţi-ai trimis fata din oraş. N-ai prefera să renunţi?

— Nu, n-aş prefera, răspunse calmă. Nu, vreau să termin ce-am început. Luke Quentin este un sociopat, un criminal cu sânge-rece şi vreau să-l judec. Nu mi-e frică de el. Şi fiica mea este bine acolo unde este. Îmi lipseşte, dar oricum sunt prea ocupată, n-aş avea timp să mi-l petrec cu ea. Să-i dăm drumu', băieţi. Nu putem lăsa FBI-ul să ne sfâşie. Se amestecă pentru glorie. Noi nu. Noi ne-am spetit muncind. Să-i lăsăm să ne ajute cu investigaţia. Noi o să ne ocupăm de proces. Din moment ce noi am găsit primele patru cadavre, avem dreptul legal.

Tehnic, avea dreptate, dar FBI-ul avea o mare influenţă şi putea acţiona altfel.

— O să văd ce pot face. Cum merge investigaţia?

Nu se mai interesase de câteva zile – fusese prea ocupat să se lupte cu şeful FBI-ului pentru caz.

— Am obţinut aprobarea să fie comparat ADN-ul cu probele luate de la aproape toate victimele. Ne lipsesc două, şi aşteptăm rezultatele din Illinois, îi prezentă Jack lucrurile.

— Şi încă n-a pledat?

Joe părea surprins.

— Nu, răspunse Alexa.

— Ce spune avocata?

— Că este nevinovat şi că i-a făcut cineva o înscenare, zise Alexa, cu un zâmbet dispreţuitor.

— Deşi probele ADN se potrivesc în cazul a şaptesprezece victime? A băut ceva?

— Şi-a băut minţile. Tipul e seducător şi cred că a vrăjit-o. E tânără şi el ştie cum s-o ia. E sociopatul perfect.

— Avem evaluarea psihologică?

— Avem două. Sociopat pe toată linia.

— Avocata ştie?

— Noi tocmai am aflat. Dar are şi ea toate datele pe care le avem şi noi. Nicio surpriză.

— O să-l urască toată lumea. Juriul o să-l pună la zid, iar judecătorul o să-l condamne la o mie de ani.

— Sunt de acord, spuse Alexa, oftând.

Era obosită, dar făcuse treabă bună cu acest caz, şi cei doi bărbaţi ştiau acest lucru. Întotdeauna se întâmpla la fel. Era incredibil de meticuloasă. Nu voia să renunţe la caz, dar era posibil să se întâmple asta. Procurorul districtual avea să se lupte din greu ca să-l păstreze. Ea îl convinsese. Era procurorul potrivit pentru acest caz. Niciun procuror federal n-ar fi făcut-o mai bine.

— Quentin vrea să apară în instanţă. Cred că-i place expunerea media, zise Alexa înţeleaptă.

— E un lucru pe care-l urăsc, spuse furios procurorul districtual, dar n-ai cum să-l opreşti.

Acum, Luke Quentin devenise o ştire de interes naţional. Şi la fel Alexa. Era extrem de discretă în privinţa ziariştilor. Nu voia să arunce cazul în aer printr-o declaraţie în presă. Ştia asta foarte bine, şi procurorul îi aprecia atitudinea.

În încheiere, îi linişti pe amândoi, asigurându-i că vor păstra cazul şi că va trage toate sforile pe care le avea la îndemână. Apoi părăsiră biroul. Atât Alexa, cât şi Jack încă aveau un aer preocupat.

— La dracu', sper să nu pierdem cazul, izbucni Alexa când se opriră la automatul de cafea. Trăia

cu dulciuri şi cafea, şi stătea la birou până la miezul nopţii în fiecare zi.

— Din fericire, o să-şi folosească toată influenţa ca să-l păstreze, îi spuse Jack, în timp ce-o urma în birou.

O vedea rar, era prea ocupat. Abia venise de la Pittsburg cu o zi înainte, unde se dusese ca să ajute la investigaţia de-acolo şi să facă schimb de informaţii.

— Pot să spun că ticălosul ne dă ceva bătaie de cap.

— Asta e meseria noastră, zise Alexa, zâmbindu-i şi aşezându-se la birou. I se părea că locuieşte acolo.

— Nu te-ai simţit niciodată obosită? o întrebă, cu o privire istovită, sorbind din cafea.

— Uneori. Nu de data asta. Hoţii de magazine şi lucrurile mărunte mă obosesc. Cu un astfel de caz, mă simt utilă. Apăr societatea şi femeile tinere. Pe hoţii de magazine îi torturez pentru că au furat nişte pantaloni de la Macy's, de la subsol. Cui îi pasă? Există şi cazuri mai importante, ştiu, dar majoritatea nu sunt.

— Apropo, ce face Savannah?

Alexa oftă.

— E bine. E cu tatăl ei, în Charleston. Nu-i place acolo, dar e un bun exerciţiu pentru ea. Mi-e dor de ea.

Fără Savannah se simţea singură, şi Jack ştia asta.

— Dacă FBI-ul preia cazul, poţi s-o aduci înapoi, spuse el, dar Alexa clătină din cap.

— Nu vreau s-o aduc înapoi până nu se închide cazul, nu contează cine îl judecă. Tipul e un maniac. Poate încă s-o tortureze pentru ce-am făcut până acum şi sunt convinsă că e-n stare. Cred că va înceta numai când va fi condamnat şi trimis la închisoare. Atunci se termină totul, şi el e conştient de asta. Acum joacă rolul personajului principal din *King of the Hill.*

Jack era de acord. Quentin era demn de toată atenţia. Îl văzuse de mai multe ori în ultima vreme şi se dovedea tot mai îndrăzneţ. Agitaţia îl îmbăta. Şi inocenţa oarbă a avocatei îl încuraja. Credea că prosteşte pe toată lumea, dar nu era chiar aşa. Suferea de mania grandorii dusă la extrem. Nimic nu-l putea atinge sau, cel puţin, aşa considera el. Până avea să fie condamnat.

— Cred că e mai înţelept s-o ţii acolo, îi zise Jack, cinstit.

— Aşa sper, oftă încă o dată Alexa. Ca să fiu cinstită, mă tem să nu se îndrăgostească de locul ăla, aşa cum am făcut eu. Sudul este seducător, mai ales Charlestonul e un oraş frumos. Oamenii sunt prietenoşi şi fermecători. Totul e frumos. E o altă lume, o altă viaţă. E adevărat ce se spune despre Sud, că e fascinant. L-am iubit când am trăit acolo. Şi apoi s-a întors împotriva mea, şi toată căldura şi bunătatea s-au transformat într-un rahat. Sunt ataşaţi de tot ce este al lor. Preferă să aibă printre ei o confederată rea în locul unei femei yankeu cumsecade. M-am înşelat în privinţa tuturor celor pe care i-am cunoscut acolo.

Încă era supărată din cauza asta. Poate avea să fie pentru totdeauna.

— Nu pot fi toţi aşa, sugeră Jack.

— Probabil că nu. Dar asta m-a speriat. Savannah încă este în faza lunii de miere. Descoperă toate frumuseţile locurilor. Partea rea vine mai târziu.

— Îmi sună a căsătorie, chicoti Jack când se uită la el. Nu cred că lucrurile stau altfel aici.

— Sudul e un loc special. E din alt secol. Cât am stat acolo, mi-a plăcut foarte mult. Nu vreau ca Savannah să rămână acolo sau să-şi dorească să rămână. Sper s-o aduc înapoi înainte să devină dependentă de acel loc. Din fericire, diabolica ei mamă vitregă o să se ocupe de asta în locul meu. Tatăl ei e însurat cu o adevărată vrăjitoare.

— După cum o spui, a meritat-o.

Alexa aprobă, apoi îşi luă voluminosul dosar care cuprindea cazul lui Quentin şi trecură la treabă. Au lucrat amândoi până la trei şi au mâncat câteva sendvişuri direct la birou. Apoi Jack a plecat. Rămasă singură, Alexa mai stătu până la miezul nopţii.

Savannah nu i-a spus Alexei că avea de gând să-şi viziteze bunica paternă în acea săptămână. Nu voia s-o supere. Ştia că Alexa avea prea multe pe cap din cauza acelui caz. Iar Tom nu i-a spus nimic Luisei. Nu era treaba ei.

Duminică după-amiază, o conduse pe Savannah la Eugenie. Nu mică i-a fost mirarea să-şi găsească mama în sufragerie, şi nu pe verandă. Pe masă era o tavă de ceai. Savannah mergea în urma lui, mirată de cât de jalnic arăta camera. Şi-o amintea vag. Cândva, casa fusese frumoasă, dar acum avea un aer decrepit. La fel ca bunica ei, avusese şi ea zile bune, dar erau acum de domeniul trecutului.

Mama lui Tom îi aştepta stând într-un fotoliu. Avea părul perfect aranjat într-un coc şi îi cercetă pe amândoi cu ochi pătrunzători. Observă imediat cât de protector era fiul ei cu Savannah şi cât era de ataşat – nu-i plăcea acest lucru. După părerea ei, Savannah nu merita aşa ceva. Încercase să le şteargă pe Alexa şi pe Savannah din vieţile lor. Percepea sentimentele lui pentru Savannah ca pe o trădare faţă de Luisa. Dar oricum, nu-i spusese nimic Luisei despre întâlnire. Complotaseră şi se simţeau vinovaţi. Acelaşi sentiment o încerca şi pe mama lui.

— Bună ziua, bunico, salută Savannah politicoasă, întinzându-i o mână, pe care bătrâna o evită.

— Am artrită, zise, ceea ce era adevărat, dar nu era atât de grav.

Când venea în vizită, dădea mâna cu parohul. Şi-ar fi fost mult mai bine dacă Savannah i se

adresa cu „doamna Beaumont”, însă copila nu o numise aşa.

— Am înţeles că stai aici până în iunie, o aborda pe Savannah, în timp ce bătrâna servitoare intră să toarne ceaiul.

— Probabil, răspunse calmă fata, aşezându-se cu grijă pe scaunul care se afla alături de bunica ei. Totul în cameră părea fragil şi prăfuit. Savannah spera să nu strănute.

— Poate fi şi luna mai, dacă mama rezolvă cazul mai repede. Dar e un caz important, poate dura foarte mult până la proces.

— Când am cunoscut-o eu, mama ta nu era avocat, comentă bunica dezaprobator, şi Savannah îşi dădu seama de un lucru. Era greu să nu te intimideze această femeie bătrână, cu trăsături aspre. Era în vârstă, dar puternică şi hotărâtă.

— Da. A urmat facultatea de drept după… – se pregătea să spună „divorţ”, dar se opri instinctiv – … după ce s-a întors la New York. Cealaltă bunică a mea e tot avocat.

— Ştiu. Eugenie Beaumont dădu din cap. Am cunoscut-o. E o femeie foarte drăguţă.

Era dispusă s-o admită, dar, din loialitate faţă de Luisa, nu aminti nimic de Alexa.

— Mulţumesc, spuse Savannah politicoasă, ţinând cana de ceai.

Îmbrăcase o fustă gri şi un pulover alb, şi arăta îngrijită, curată şi sfioasă. Tom era mândru de ea pentru că-şi dorise să meargă în vizită, şi fusese destul de curajoasă s-o facă. Nu era uşor cu mama lui.

— Şi tu vrei să te faci avocat?

Bunica ei o iscodea. Căuta să descopere o greşeală, Tom îşi dădea seama, dar nu reuşea să găsească niciuna. Era, evident, o fată din Nord şi îi lipsea dulceaţa Sudului, dar era politicoasă şi bine-crescută, lucru pe care Eugenie îl aprecia.

— Nu, cred că vreau să fiu jurnalist, dar încă nu sunt sigură. Deocamdată o să merg la facultate şi,

timp de doi ani, nu trebuie să aleg nicio specializare.

Apoi, bunica o întrebă la ce facultăţi îşi depusese candidatura, iar lista o impresionă. Erau facultăţi de prim rang, inclusiv Duke.

— Ca să candidezi la astfel de facultăţi trebuie să fii o elevă bună, recunoscu Eugenie. Pe vremea mea, femeile nu mergeau la facultate. Se măritau şi aveau copii. Acum e altfel. Unul dintre nepoţii mei s-a dus la Universitatea din Virginia, la fel ca tatăl lui. Celălalt s-a dus la Duke.

Vorbea de parcă Savannah nu-i cunoştea.

— UVA e o şcoală foarte bună, spuse Savannah simplu, dar ea nu candidase acolo.

Mama ei o descurajase, susţinând că, dacă nu e din Sud, se va simţi ca o paria. Savannah ştia ce prejudecăţi avea mama ei faţă de Sud, aşa că se hotărâse să nu candideze la UVA. Îi zâmbi amabil bunicii, îi luă cana goală şi o puse jos, apoi îi oferi farfuria cu prăjituri. Servitoarea se întorsese în bucătărie. Eugenie luă un fursec şi, în timp ce-şi privea nepoata, ciugulea din el.

— Semeni perfect cu mama ta.

Era greu de spus dacă era un compliment sau o insultă felul în care o spusese. Poate era un compliment. Nu voia să-şi amintească de Alexa, sau de cât de mult îi plăcuse la început. Până când Luisa se întorsese acasă definitiv şi devotamentul ei se orientase spre prima noră, nu spre a doua. Savannah considera mai înţelept să nu răspundă.

— Ştii ce este Uniunea Fiicelor Confederaţiei? o întrebă, iar Savannah dădu din cap că nu.

Îşi aminti că auzise de ea, cu toate că-i suna puţin cam prostesc, dar prefera să n-o spună.

— Sunt preşedinte general. Mi-au dat titlul pentru că bunicul meu a fost general în Armata Confederaţiei.

Rostise cuvintele cu un soi de mândrie, aşa că Savannah îi zâmbi. Cu toată rezistenţa ei, era fragilă şi vulnerabilă. Nu era decât o femeie

bătrână pe lângă care viaţa trecuse. Trăia singură într-o casă veche, prăfuită, mândră de o armată care pierduse războiul cu aproape o sută cincizeci de ani în urmă, ca un soldat japonez ascuns într-o pivniţă şi care încă nu aflase că războiul se terminase de ani de zile.

Eugenie îşi privi fiul, apoi dădu din cap. El înţelese semnul. Era obosită. Era vremea să se retragă. Se ridică şi-i spuse lui Savannah că trebuie să plece.

— Mulţumesc că mi-ai dat voie să-ţi fac o vizită, bunico, spuse politicoasă şi se ridică.

— Mergi la şcoală aici? o întrebă curioasă Eugenie.

Era o fată deşteaptă şi, la o cercetare mai atentă, semăna şi cu tatăl ei, nu numai cu Alexa. Până la urmă, avea şi gene ale Sudului.

— Da, merg. Am început săptămâna asta.

— Îţi place?

— Până acum, da. Toată lumea a fost foarte drăguţă cu mine. Iar Charlestonul e frumos. Tata mi l-a arătat luni, înainte să încep şcoala.

— Sper că te-ai simţit bine aici, zise Eugenie politicoasă, dându-i de înţeles că n-o s-o mai vadă altă dată. Un „bine te-am regăsit” şi un „adio” într-o singură întâlnire.

În drum spre casă, Savannah a fost tăcută, gândindu-se la ea. Era atât de mică şi de bătrână, departe de zmeul la care se aşteptase ea. Nu-i fusese greu deloc, dimpotrivă, chiar uşor.

Când au ajuns acasă, îi aştepta Luisa. Ca de obicei, aceasta o ignoră pe Savannah şi îşi privi fix soţul.

— Am înţeles că tocmai ai fost să-ţi vizitezi mama şi-ai luat-o şi pe ea cu tine.

Savannah nu avea niciodată un nume, era „ea”.

— E adevărat. Am fost. M-am gândit că Savannah ar trebui s-o vadă. Până la urmă, e bunica ei. Nu te-a sunat?

Asta îl mira, dar poate că mama lui nu simţise nevoia să i se confeseze Luisei.

— Te-a văzut cineva luând-o în direcţia aceea.

Luisa avea spioni peste tot şi ştia tot ce făcea el.

— De ce nu mi-ai spus?

— N-am vrut să te supăr, zise el cinstit, iar Savannah se retrase în camera ei, lăsându-i singuri.

— S-o iei cu tine acolo înseamnă o palmă pe obrazul meu şi ştii asta, îl acuză soţia lui.

— Savannah avea dreptul s-o vadă.

— Ea nu are drepturi aici, îi aminti Luisa. E casa mea şi ei sunt copiii noştri. Ea nu este de-a noastră şi n-o să fie niciodată. E şi-aşa destul de rău c-ai adus-o aici. N-o să mă umileşti afişându-te cu ea sau ducând-o la mama ta, la ceai.

— Îmi pare rău că simţi asta. Nu e un duşman, Luisa. E un copil. Copilul meu. Prezenţa ei aici nu urmăreşte să te rănească pe tine sau să-ţi slăbească poziţia.

Nu-i răspunse, dar îi aruncă o privire stăpânită şi părăsi camera.

Nu se mai discută nimic despre subiect până când, după două zile, îşi vizită din nou mama. Se hotărâse să nu mai amintească de Savannah decât dacă o făcea ea, şi, la sfârşitul vizitei, mama lui aduse vorba de ea. Îl lăsă cu gura căscată când îi spuse că o sunase Luisa, care era foarte supărată de vizita lui Savannah. Asta nu-l surprinse.

— Mi-a spus că ar prefera să n-o mai văd pe fată, îl informă mama lui, calmă. M-am gândit la asta şi am decis că mi-ar plăcea s-o revăd. Pare o tânără domnişoară foarte drăguţă. Şi a fost amabil din partea ei să vină să mă vadă.

Era încântat de decizia mamei lui şi de faptul că o aprecia pe Savannah. Bătrâna o plăcea.

— I-am cerut nevestei tale să nu se amestece în treburile mele.

Era pentru prima oară în mulţi ani că lua partea altcuiva în afară de Luisa.

— Nu există niciun motiv să nu-mi pot vedea din nou nepoata, dacă vreau. Nimeni n-o să-mi spună mie ce să fac.

Auzind-o, Tom îi zâmbi.

— Nimeni n-a făcut-o niciodată, mamă. Sunt convins că te-ai opune oricui ar încerca. Şi mă bucur că o placi pe Savannah.

— Este inteligentă, politicoasă şi seamănă mult cu tine.

N-a contrazis-o, dar adevărul era că semăna mult mai mult cu mama ei şi amândoi ştiau asta. Era mult mai curajoasă decât fusese el. Cu ani în urmă, el îşi vânduse sufletul diavolului, permiţându-le mamei sale şi Luisei să-l influenţeze şi s-o trădeze pe fiinţa pe care o iubea, şi chiar să-şi abandoneze propriul copil. Nu era ceva de care să fie mândru, şi nici nu era.

— Ai făcut ce trebuia să faci – un lucru drept, îi spuse ea, citindu-i gândurile, aşa cum se întâmpla adesea. O făcea mai bine decât oricine şi, uneori, se folosea de asta împotriva lui, dar nu şi acum.

— Nu, n-am făcut, zise el repede. Se pare că lucrul drept e cel pe care îl faci la timp.

Se întreba dacă regreta şi ea, dar nu spuse nimic.

— Amândouă au suferit din cauza slăbiciunii şi prostiei mele, continuă el, cu sinceritate. Nu e nimic drept în asta.

Şi câştigătoare fusese Luisa, care nu merita. Toţi ceilalţi implicaţi fuseseră nişte perdanţi, inclusiv el. Iar el permisese să se întâmple asta.

— Poate va fi bine s-o avem acum alături de noi. Şi apoi adăugă, zâmbind răutăcios: Asta dacă Luisa n-o să-ţi facă viaţa insuportabilă. Nu e fericită să aibă fata în preajmă.

Auzind-o, Tom râse.

— Nu, nu este. Şi o să facă mizerabilă şi viaţa lui Savannah.

— Pare că se descurcă. Cum se poartă cu Daisy? Era curioasă să ştie mai multe despre ea. De când o văzuse, era dornică de tot mai multe informaţii.

— Foarte drăguţ. Daisy o iubeşte.

Mama lui clătină din cap.

— S-o aduci s-o mai văd. Trebuie să înveţe mai multe despre trecutul ei. În viaţa ei nu există numai cele două avocate din New York. Trebuie să cunoască şi familia noastră.

Faptul că voia să-i împărtăşească toate astea lui Savannah era o dovadă solidă de acceptare şi, gândindu-se la asta pe drumul de întoarcere, Tom era uimit. În aceeaşi seară, o anunţă pe Savannah că bunica ei dorea s-o vadă din nou. Savannah părea încântată.

— Şi mie mi-a plăcut de ea. Poate că data viitoare îmi povesteşte totul despre Uniunea Fiicelor Confederaţiei şi despre generalii din familia ei.

— Este exact ce vrea să facă, o asigură el, îmbrăţişând-o, după care ieşi din cameră.

În seara aceea, se întoarse în dormitor, la Luisa. Încă era furioasă pe el, dar şi dormitorul, şi casa erau şi ale lui. N-avea de gând să doarmă pe canapeaua din birou pentru totdeauna doar pentru că fiica lui venise în vizită. Le dusese pe Daisy şi pe Savannah la film şi o invitase şi pe Luisa. N-a vrut să vină, dar el îşi făcuse datoria şi o întrebase. Se distrase minunat cu fetele.

Când se urcă în pat, Luisa îi întoarse spatele, dar nu se mută într-unul din dormitoarele pentru musafiri, aşa cum bănuise el că o să facă. Nu-i vorbi, dar măcar el îşi revendicase teritoriul şi viaţa. Pentru prima oară după mulţi ani, se simţea din nou bărbat. Luisa n-o să-l mai domine şi nici n-o să-l mai conducă. Voia să-şi proclame victoria, dar, deocamdată, se întoarse pe-o parte şi adormi.

capitolul 11

Săptămâna care urmă vizitei lui Savannah la bunica ei a fost o nebunie pentru Alexa. După multe presiuni făcute de Joe McCarthy, FBI-ul renunţă la caz, dar, dacă ceva nu mergea bine, încă pândeau momentul să se arunce şi să-l înşface. Alexa le simţea respiraţia în ceafă. Tocmai obţinuseră informaţia că exista o legătură între Quentin şi o altă crimă într-un stat în care nu bănuiau că el fusese. Se dovedi însă că nu trecuse pe-acolo şi nici probele criminaliştilor nu se potriveau. Pretenţia ei era să fie deosebit de atenţi, nu doar să-i arunce inculpatului în cârcă diferite lucruri şi apoi să vadă care dintre ele s-ar potrivi. Trebuia să fie absolut sigură că omorurile de care era acuzat erau exact crimele pe care el le comisese şi că toate probele se potriveau, dincolo de orice dubiu. Nu voia să piardă cazul sau să încerce să-l condamne pe individ pentru nişte crime pe care nu le înfăptuise. Voia să fie absolut sigură că în fiecare caz se afla pe pista corectă şi avea convingerea că aşa stăteau lucrurile. Fără dovezi concludente, solide, de la celelalte instituţii ale legii din alte state, n-ar fi acceptat să includă cazurile lor în dosarul ei. Seriozitatea ei prudentă era cea care-l convinsese pe şeful FBI-ului să-i permită să păstreze cazul. Nu credea că altcineva putea face o treabă mai bună, şi Joe îl asigurase că aşa şi era. Toate astea însemnau o presiune în plus asupra Alexei, care avea grijă să nu facă nici cea mai mică omisiune sau greşeală. Arăta şi se simţea epuizată. Până la proces mai erau zece săptămâni. Şi Quentin continua să acorde o mare atenţie presei flămânde. Alexa continua să refuze orice comentariu, ceea ce FBI-ul aprecia, iar ea nu pierdea nicio ocazie să le mulţumească pentru ajutor, le acorda încrederea pe care le-o datora şi le era recunoscătoare pentru enorma lor maşinărie de

investigaţii, de care beneficia şi ea în construirea cazului.

O altă victimă fusese găsită în Pennsylvania şi, cu toate că familia ei nu era de acord şi fusese nevoie de multă putere de convingere, în cele din urmă cadavrul fusese exhumat. Jack zburase până acolo ca să-i întâlnească, îi implorase să coopereze şi, până la urmă, în lacrimi, aceştia acceptaseră. Datele corespundeau cu probele prelevate de la Quentin. Acest fapt ridica numărul victimelor la optsprezece, şi instinctul îi spunea Alexei că le găsiseră pe toate. Nu putea explica de ce, dar ştia că fusese scotocit fiecare stat prin care trecuse individul de când părăsise închisoarea şi că fusese confruntat cu fiecare crimă, viol şi persoană dispărută. Nu mai exista nicio problemă nerezolvată. Studenta la medicină, de douăzeci şi doi de ani, din Pennsylvania era ultima victimă. Optsprezece femei frumoase, toate moarte din cauza lui. Era de necrezut, mai ales pentru părinţii fetelor, dar asemenea lucruri se întâmplau mereu. Alexa mulţumea Domnului în fiecare zi că o trimisese departe pe Savannah. De când plecase fata, scrisorile încetaseră. Luă decizia s-o ducă pe Savannah în Europa, în vară, în timpul vacanţei, iar după asta fiica ei avea să plece la facultate şi ar fi fost chiar greu de găsit. Quentin le furase ultimele luni împreună, dar fata era în siguranţă, iar răul făcut celor cărora criminalul le răpise viaţa era cu mult mai mare. Discuţiile cu părinţii victimelor aproape că-i zdrobiseră inima Alexei.

În tot acest timp, în pofida evidenţei, a victimelor, a potrivirii probelor ADN şi a celor trei rapoarte psihologice care confirmau faptul că era un sociopat, avocata din oficiu insista că greşeau. Alexei aproape că-i părea rău pentru ea – avocata era cu totul sub vraja lui şi, dacă era pus în libertate, ea însăşi putea deveni o victimă. Era un sociopat în toată regula şi, de câte ori o întâlnea pe Alexa – ceea ce nu se întâmpla des, dar şi aşa era

mult pentru ea – o dezbrăca din priviri, doar ca s-o facă să ştie de ce era el în stare şi ca să-şi dovedească puterea care ei îi lipsea. Era o creatură îngrozitoare, alunecoasă ca mătasea. Ăsta era cazul pe care Alexa voia să-l câştige mai mult ca oricând.

În acea după-amiază, îl interogară din nou în legătură cu ultima victimă, cea din Pennsylvania, şi, ca de obicei, el intrase ţanţoş în încăpere. Din lipsă de ocupaţie, muncise în aer liber şi muşchii puternici îi jucau sub salopeta închisorii, iar ochii ca de gheaţă, acum cunoscuţi, îi iscodeau pe cei din încăpere. De data asta, Alexa decise să nu se mai ascundă în spatele oglinzii false prin care observa, de regulă, camera de interogatoriu. Se aşeză la masă printre poliţişti, faţă în faţă cu el, în camera mică şi aglomerată. Mirosul de transpiraţie de bărbat plutea greu în aer. Nu era plăcut, dar Alexei nu-i păsa. Judy Dunning era şi ea prezentă şi îi trimitea tipului un zâmbet plin de compasiune. Cu un surâs strâmb, Luke îi privea pe ceilalţi ca pentru a le arăta de ce era el în stare. Pe ea o învălui cu privirea, o cercetă din cap până-n picioare. În cameră se aflau doi agenţi speciali de la FBI, Sam Lawrence şi unul nou, pe care Alexa nu-l mai întâlnise, precum şi echipa iniţială de investigatori a lui Jack, formată din Charlie McAvoy şi Bill Neeley. Camera era înţesată, şi interogatoriul începu.

Îi puseră întrebări despre victimă, iar el declară că nu ştia nimic despre ea; apoi îi arătară o fotografie. Din câte se părea, era făcută pe o stradă întunecoasă din apropierea apartamentului ei, când se întorcea acasă, târziu, de la biblioteca Facultăţii de Medicină. La fel ca celelalte, şi ea fusese violată şi „lăsată fără suflare”, strangulată în timpul actului sexual. Trupul fusese descoperit ascuns sub pietrişul dintr-un parc. Nu fusese găsită timp de patru luni, iar cadavrul se descompusese. Când se întâmplase crima, Luke fusese în oraş.

Privind fotografia făcută când fata era încă în viaţă, el ridică din umeri, apoi o aruncă pe masă. O fixă pe Alexa cu privirea şi, cât timp se uită la ea, facu o pauză lungă. Poate i s-a părut, dar de data asta Alexa avu senzaţia că îl auzise şoptindu-i:

— Uite, ai putea fi tu… sau copilul tău.

Îi susţinu privirea fără să clipească, la fel şi el. De data asta, era începutul unei răzbunări personale, care pe care. Nu avea de gând să se lase învinsă sau prostită de el.

— Măi băieţi, unde ajungeam dacă ţineam pasul cu toate femeile astea? Până acum mi-ar fi căzut scula dacă le-o trăgeam la toate.

Detectivul-şef care conducea interogatoriul nu făcu niciun comentariu, dar Alexa observă că Charlie McAvoy se agita în scaun. Încă lucra la caz şi făcea treabă bună. Se ocupase de cazul surorii sale şi de multe altele şi lucrase nenumărate ore peste program. Părea la fel de obosit ca toţi ceilalţi. Numai acuzatul părea odihnit, în plină formă, bine-dispus şi cu o condiţie fizică grozavă. Era în centrul atenţiei, el era starul. În timpul interogatoriului, îi aruncă şi avocatei lui câteva priviri, iar aceasta îi zâmbi, încurajându-l.

De curând, Alexa ceruse să i se facă acuzatului un examen medical din care să se vadă dacă ejacula sau dacă sperma rămânea blocată undeva, aşa cum se întâmpla cu bărbaţii care aveau grave probleme la rinichi şi luau medicamente ani de zile. Nu existau probe pentru un astfel de caz, el refuzase examenul – avea dreptul s-o facă – şi se oferise s-o facă sub ochii lor. Cum interogatoriul era istovitor, toată lumea se cam săturase. Tipul nu avea nicio remuşcare şi nici nu părea îngrijorat, susţinând că nu avea nicio legătură cu vreuna dintre victime, că nici nu le violase, nici nu le omorâse, şi, oricum, părea plictisit. Printre altele, ţinu să precizeze că toate femeile pe care le întâlnise în Iowa fuseseră nişte căţele, târfe sau curve ieftine. La această afirmaţie, Alexa îl văzu

pe Charlie încordându-se şi străduindu-se să nu reacţioneze. Apoi, dintr-un motiv oarecare, poate ştiind că una dintre victime era sora lui Charlie şi voind să-l stârnească, acuzatul susţinu că nici nu şi-ar fi dorit să-şi înfigă scula în vreuna dintre fetele din Iowa sau în cele din majoritatea statelor prin care trecuse.

Charlie era obosit. Stătuse treaz toată noaptea ca să discute cu părinţii câtorva victime, încercând să obţină mai multe informaţii. Era săptămâna în care se împlinea un an de când fusese ucisă sora lui, iar el, ca şi părinţii lui, era încă devastat. Dar Quentin nu se lăsa. Continua să vorbească despre „căţele", „târfe" şi „curve ieftine" cu cate ar fi putut s-o facă, dar nu s-ar fi atins de ele nici dacă ar fi avut ocazia. Şi, înainte ca cineva să-l poată opri, Charlie sări din scaun ca ars, zbură, la propriu, peste masă şi, fiind chiar mai în formă decât Quentin, îl apucă de gât. Charlie îl strânse, gata să-l sufoce, iar Quentin îi răspunse cu aceeaşi monedă. Realmente, cei doi bărbaţi mai aveau puţin şi se sugrumau, aşa că toţi poliţiştii din încăpere, chiar şi Alexa, se repeziră să-i despartă.

Cineva apăsă pe butonul de alarmă, dar haosul puse stăpânire pe camera în care toată lumea striga, se lupta şi zgâria, fără să-l poată smulge pe Charlie de pe Quentin. În cele din urmă, doi bărbaţi reuşiră să-i despartă. Jack stătea în picioare asudând din plin, cu cămaşa ruptă în încercarea de a-i despărţi pe cei doi. Nu-i spuse un cuvânt lui Luke, dar urlă la detectiv, care se sufoca şi scuipa pe podea. Luke a fost din nou încătuşat şi scos afară, în timp ce continua să bodogăne.

— Ce dracu-ai avut în cap? Ţi-ai pierdut minţile? Din *clipa asta* nu mai lucrezi la acest caz.

— O să depun plângere! urlă Luke în timp ce uşa se închidea, fără să mai aibă timp să-i arunce o privire furioasă avocatei, ori s-o ameninţe din priviri pe Alexa sau pe oricine altcineva.

Charlie făcuse un lucru incredibil de prostesc şi, probabil, avea să se aleagă cu un an de suspendare pentru atacarea unui suspect, dar era evident că avea nevoie de o pauză, iar Jack era furios pe el însuşi că nu-i luase cazul mai devreme. Acum discuta calm cu Sam Lawrence şi cu alt agent special de la FBI, unul dintre cei care reuşiseră să-l smulgă pe Charlie de pe Luke. Apoi Jack le povesti despre sora lui Charlie şi ei înţeleseră, iar în cele din urmă unul izbucni în râs.

— Haide, relaxează-te. Mi-ar fi plăcut şi mie s-o fac. Numai că n-am avut sânge-n mine. Am trei surori, iar tipul ăsta e un nenorocit.

Responsabilitatea lor era însă să-l protejeze, nu să-l omoare.

— Eu n-am de gând să fac raport, spuse Sam. O merita. Voi, băieţi, faceţi ce vreţi.

Jack ştia că avea s-o facă oricum. După o jumătate de oră, în biroul lui, îl anunţă pe Charlie că fusese suspendat pentru un an şi că era trimis acasă. Făcuse treabă bună până atunci, dar stresul fusese prea mare pentru el. Quentin o omorâse pe sora lui geamănă. Înainte de-a pleca, Charlie îi ceru scuze lui Jack, promise că va lua avionul spre Iowa în aceeaşi seară şi că, alături de familie, era decis să aştepte procesul.

Când intră în biroul Alexei, după ce plecase Charlie, Jack părea chiar şi mai extenuat.

— La dracu'! Asta ne mai lipsea. Mulţumesc lui Dumnezeu că băieţii de la FBI au fost înţelegători. McCarthy o să mă omoare când o să afle. Ar fi trebuit să-l scot pe Charlie din caz imediat ce-am aflat că sora lui a fost una dintre victime. Nu ştiu unde mi-a fost capul. Probabil am rahat în loc de creier!

— Eşti om, la fel ca noi toţi, îl linişti ea.

Fusese un moment tensionat şi o greşeală stupidă din partea lui Charlie. Îşi pierduse controlul de tot.

— Cazul ne afectează pe toţi.

Afecta viaţa tuturor, inclusiv pe-a ei.

S-au aşezat şi au mâncat amândoi Power Bars, timp de o oră, şi, ca s-o facă să uite, o întrebă de Savannah, iar ea recunoscu faptul că era îngrijorată.

— S-a dus să-şi vadă bunica. Se obişnuieşte acolo, şi asta mă îngrijorează foarte tare. Nu vreau să se îndrăgostească de Charleston şi să decidă că vrea să trăiască acolo.

Era o mare preocupare pentru ea, dar alternativa, întoarcerea la New York, era şi mai rea, şi, până după proces, ieşea din discuţie.

— Eu nu am copii, dar mi se pare că fac ce vor ei şi, de obicei, exact pe dos decât vor părinţii. Nu cred că ai prea mult control asupra deciziilor ei. Dar chiar dacă e frumos în Charleston, nu este totuşi New York. E obişnuită cu lume multă şi, în plus, se va duce la facultate.

Avea dreptate şi, liniştită de vorbele lui, începură să discute din nou despre caz. Săptămâna asta urma să meargă la Charleston. Abia aştepta s-o vadă pe Savannah, dar era îngrozită de toate amintirile rele care ar fi prins viaţă, unele dintre ele chiar foarte rele.

Până la urmă, nu fusese prea mare scandal în urma izbucnirii lui Charlie în camera de interogatoriu. Atât procurorul districtual, cât şi FBI-ul fuseseră satisfăcuţi de decizia lui Jack de a-l suspenda un an şi de faptul că Charlie plecase şi renunţase în aceeaşi zi. Câtă vreme una dintre victime era sora lui, situaţia era greu de suportat. Odată eliminat din acest caz, situaţia nu se mai putea repeta. Nu se ştie ce s-ar fi putut întâmpla dacă nimeni nu ar fi fost în stare să-l oprească pe Charlie. Cu siguranţă, problema ar fi fost rezolvată, dar ar fi apărut altele şi mai grave pentru el. Nimeni n-ar fi regretat să-l vadă mort pe Luke Quentin, în afară de Judy Dunning, pe care acum Alexa o numea „nebuna”.

Pe la ora cinci după-amiază, Alexa se învârtea prin birou, îndesând dosare în servietă. Voia să citească ceva în timpul zborului. Restul timpului şi l-ar fi dedicat lui Savannah, aşa cum îşi planificase. Abia dacă avea timp să ajungă la aeroport, iar cu mama ei vorbi din taxi. Arăta şi se simţea mizerabil, total nepregătită să dea ochii cu fosta ei lume. Despre Charlie McAvoy îi povestise lui Muriel la începutul săptămânii. În privinţa cazului Quentin, emoţiile erau tot mai mari, şi Muriel susţinea că era mai bine pentru ea să renunţe. Alexa nu era sigură decât de faptul că voia s-o vadă pe Savannah. De restul era îngrozită.

— De ce ţi-e frică? o întrebă Muriel din cabinetul ei.

Tocmai îşi terminase treaba pe ziua aceea. Avusese o zi bună. Dar viaţa i se complica din cauza dramei fiicei sale. Ea nu mai putea trăi aşa, nici nu mai putea munci din greu, ca în tinereţe. Zilele acelea se duseseră. Era ocupată, dar viaţa ei nu se mai putea derula într-o viteză nebună. Aşa era viaţa Alexei. Lui Muriel nu-i plăcea deloc cazul ei şi nici stresul în cate trăia.

— Nu ştiu, mami, îi răspunse Alexa cinstit. Cred că mi-e frică să nu rămână acolo, mă tem că, dintr-odată, Tom va fi foarte bun şi Charlestonul va fi seducător, cu toată frumuseţea şi farmecul Sudului. Eu am fost copleşită. De ce n-ar fi şi ea? Dacă nu mai vrea să se întoarcă acasă sau să trăiască în New York?

— Poate să-i placă să locuiască acolo şi să vină în vizită, dar m-ar mira foarte tare dacă şi-ar dori să trăiască atât de departe de tine, cel puţin acum. Şi e preocupată de facultate, nu să se mute în Sud sau să-şi descopere rădăcinile. Ar trebui însă să le cunoască, şi cred că e bine pentru ea să ştie de unde vine. Întotdeauna am crezut asta, şi orice curiozitate şi credinţă magică legate de asta trebuie tratate cu multă atenţie. Dar acum Savannah e preocupată de facultate. E singurul lucru care-o

interesează. Tu ai renunţat la facultate şi te-ai îndrăgostit de un bărbat mai în vârstă decât tine. E o viaţă pe cate Savannah nici nu şi-o imaginează şi nici nu o vrea. Nu pentru foarte, foarte multă vreme. Dacă mă întrebi, cred că şi ea o să-ţi spună acelaşi lucru. A fost curioasă, dar nimic mai mult. Şi, stând acolo trei luni, toate întrebările astea vor fi înlăturate.

— Mi-aş dori să fiu atât de sigură.

Deşi aveau sens, cuvintele mamei sale abia dacă o linişteau pe Alexa.

— Eşti sigură că eşti îngrijorată pentru Savannah, şi nu pentru tine?

Bingo! Alexa înţelese imediat că mama ei atinsese punctul sensibil… şi cât de stânjenită se simţea! Aşa făcea mereu. Ajungea exact în epicentrul durerii.

— Da, poate că sunt, recunoscu Alexa, încercând să-şi imagineze din ce motiv se simţea mai speriată. Era greu de spus. Am fost atât de fericită acolo, l-am iubit pe Tom atât de mult, şi pe băieţi! Am avut încredere totală în el şi am crezut că vom fi împreună pentru totdeauna. Acum toate astea s-au dus, e căsătorit şi trăieşte în aceeaşi casă, cu altcineva. E destul de greu de acceptat.

Şi îl urâse pentru asta ani de zile. El îi furase toate visurile şi îi distrusese toată încrederea. De atunci nu fusese niciodată în stare să mai aibă încredere în nimeni. Fusese distrusă.

— Aş fi preferat să nu fiu nevoită să mă întorc vreodată acolo.

— Uneori trebuie să facem faţă lucrurilor care ne rănesc cel mai mult. Poate că n-ai să te vindeci până n-o faci. Încă nu eşti vindecată.

Amândouă ştiau că ăsta era adevărul.

— Nu poţi merge înainte până nu arzi trecutul şi toată suferinţa care încă e vie în tine. Poate că asta o să te facă să te simţi mai bine.

Când taxiul o lăsă în faţa terminalului, iar ea îi spuse mamei sale că trebuia să închidă telefonul,

Alexa încă se gândea la cele discutate. Dar ştia că Muriel avea dreptate. Durerea era încă vie. Nimic din ea – nici dezamăgirea, nici sentimentul că fusese trădată – nu se estompase în zece ani. Nu avea un bărbat în viaţa ei şi nu voia unul pentru că nu-l putea ierta şi nu îl iertase pe cel care o rănise atât de mult. N-o iertase pe mama lui Tom sau pe soţia lui, care-l forţaseră s-o trădeze pe toate planurile. Fusese o cabală împotriva ei, pentru că nu era una de-a lor, oricât de greu ar fi fost de crezut acum. Părea ceva nebunesc, dar era adevărat. Luisa câştigase datorită geografiei şi tradiţiei şi, la fel ca Ashley din *Pe aripile vântului,* Tom fusese slab. Nu-l putea ierta pentru asta nici acum. Iar cei zece ani în care nu-l iertase o otrăviseră, ca o substanţă radioactivă ingerată cu mult timp în urmă şi care încă mai curgea prin venele ei. O ardea pe interior, iar durerea era usturătoare. Nu voia sub nicio formă ca Savannah să se afle în preajma acelor oameni, dar nu avusese de ales.

Alexa trecu de zona de securitate şi abia prinse avionul. Nu voia să-l piardă şi s-o dezamăgească pe Savannah. Decolă la şase şi jumătate şi ateriză la opt. Când văzu aeroportul, inima începu să-i bată cu putere. Îi promisese lui Savannah că o sună imediat ce ajunge şi că se vor întâlni la hotel. Nu voia s-o lase să aştepte singură. Îşi luă bagajul, strigă după un taxi şi spuse numele hotelului.

Drumul până la hotel era scurt şi cunoscut. Când văzu podurile şi turlele bisericilor care îi plăcuseră i se strânse inima. Într-una dintre aceste biserici o botezaseră pe Savannah. Oraşul era plin de amintiri, ca o prună prea coaptă, gata să plesnească. Înainte să ajungă la hotel, o sună pe Savannah, care, în camera ei, aştepta un semn de la mama ei. Era aproape ora nouă. Plănuise să conducă singură, dar Tom îi promisese că până închiria ea o maşină o putea lăsa el la hotel. Ştia că Alexei nu i-ar fi plăcut ca fata să conducă singură

în oraş. Savannah îl anunţă că primise telefonul şi alergă în jos pe scări, cu bagajul. Pe Daisy o sărutase de rămas-bun încă de după-amiază, pentru că îşi petrecea noaptea la o prietenă. În seara aceea, Luisa ieşea să joace bridge. Tom preferase să rămână acasă. El şi Luisa erau în relaţii tensionate, dar dormeau în aceeaşi cameră. Cu greu, dar dormeau.

— Probabil că eşti nerăbdătoare să-ţi vezi mama, îi spuse Tom în drum spre Wentworth Mansion.

Alexa îşi amintise că era cel mai bun hotel din oraş şi că, iniţial, fusese construit pentru locuinţe. Era una dintre clădirile cele mai plăcute din oraş, în stil victorian, cu multe facilităţi şi destul confort, camere plăcute şi frumoase, plafoane din sticlă Tiffany, antichităţi fine şi un centru spa unde ştia că o să-i placă lui Savannah şi unde se vor putea relaxa. Se afla în inima oraşului, cu magazine şi cu restaurante de jur împrejur şi o minunată vedere spre zona istorică din Charleston, chiar lângă hotel. Alexa spera că va fi o plăcere pentru amândouă, dar lui Savannah nu i-ar fi păsat nici dacă stăteau la un motel. Voia doar să-şi vadă mama. Abia aştepta.

— Da, sunt tare nerăbdătoare s-o văd, răspunse Savannah cu un zâmbet larg şi ochi jucăuşi. E cea mai bună prietenă a mea, recunoscu. Mi-e foarte dor de ea.

— Ştiu, spuse Tom, dorind să umple, într-un fel, golul.

Chiar dacă fata se bucura să-şi petreacă un timp cu tatăl ei, era prea târziu pentru asta.

Îi era recunoscătoare, ştia, dar erau doar nişte cunoştinţe, nu prieteni. Spera ca relaţia lor să devină mai profundă cât stătea acolo, dar, contrar temerilor mamei ei, trei luni nu erau mult. Şi, cu siguranţă, nu destul de mult ca să schimbe zece ani.

Tom o urmă pe Savannah în Wentworth Mansion, ducându-i bagajul. Nu-şi luase multe lucruri, spunându-şi că o să poarte hainele Alexei. Savannah se agita de colo-colo prin hol, ca un căţeluş, dar imediat ce-şi văzu mama, care era la recepţie, aproape că-i sări în braţe. Cele două femei se îmbrăţişară şi se agăţară una de alta atât de strâns, încât păreau o singură fiinţă cu două capete, iar Tom stătu deoparte, tăcut, fără ca vreuna dintre ele să-l bage în seamă. Alexa o mângâie pe Savannah pe păr, pe faţă, pe braţe, ca şi cum nu se mai sătura de ea. Tom le privea pe amândouă, în timp ce Savannah se agăţa de mama ei ca un copil. Au trecut cinci minute până şi-au amintit că era şi el acolo. Privindu-le, o tristeţe ascunsă îl cuprinse, ştiind că el fusese cel care crease acea extraordinară legătură dintre ele, când le părăsise pe amândouă. Se simţea exclus, dar ştia că nu avea dreptul la mai mult. Cândva avusese totul şi le trădase, iar acum trăia din cenuşa rămasă. Atât Alexa, cât şi Savannah erau ca două raze de soare care se strecurau prin întunericul vieţii lui ca printre gratiile unei închisori. Era temniţa pe care şi-o construise singur, din slăbiciune şi frică.

— Ei, amândouă păreţi foarte fericite să vă vedeţi, le spuse, zâmbindu-le.

Nu-şi arăta tristeţea. Părea fericit pentru ele, dar, de fapt, era gelos pe sentimentele lor. Tot ce le lega era din aur pur. Imediat ce-l văzu, Alexa încremeni. Uitase că era acolo, şi Savannah la fel. Alexa încercă să fie politicoasă. Îi era recunoscătoare pentru adăpostul pe care i-l oferea fiicei lor, dar era totuşi Tom, fiinţa pe care o ura şi care o rănise cel mai tare. Îl privi îmbrăţişând-o pe Savannah, sărutând-o, după care le ură amândurora weekend plăcut. Părea sincer, dar cu el nu se ştia niciodată, gândea Alexa, şi iarăşi acuza Sudul, aşa cum o făcuse întotdeauna, convinsă încă de faptul că toţi erau nişte ipocriţi şi nişte mincinoşi, gata

oricând să trădeze fiinţa pe care o iubeau sau prietenul. Era prea târziu să poată fi convinsă de altceva. Pentru ea, ei erau o naţie diferită, pe care o detesta.

— Într-adevăr, a aşteptat cu nerăbdare clipa asta, îi spuse Tom amabil Alexei, fără să ştie ce altceva să spună.

În afară de momentul când îşi privea fiica, şi întreaga ei fiinţă se relaxa şi se înmuia, Alexa părea închisă într-o carapace. O diferenţă ca între zi şi noapte.

— La fel şi eu, zise Alexa, rece. Îţi mulţumesc că o ţii aici, cu tine. Sunt sigură că nu ţi-e uşor.

Ştia de la Savannah totul despre certurile lui cu Luisa, dar nu aminti nimic de acest lucru.

— E fiica noastră, răspunse el simplu şi, dacă pot, sunt fericit să fac ceva pentru tine. Cum merge cazul?

Nu voia deloc să discute despre asta cu el, dar, având în vedere manierele şi farmecul lui masculin specific Sudului, era greu să evite să-i răspundă. Era încă un bărbat frumos şi seducător.

— E mult de muncă, răspunse politicoasă. Dar l-am prins. M-aş mira să nu-l condamne.

— Sunt sigur că o să câştigi, replică el, dându-i portarului bagajul lui Savannah. Weekend frumos, le ură. Te iau duminică. Sună-mă când eşti gata sau dacă ai nevoie de ceva înainte.

Le zâmbi şi părăsi holul, cu picioarele lui lungi, de bărbat înalt. Nu era nicio îndoială, şi nici Alexa nu putea nega, era un bărbat frumos, şi genele moştenite de la el îi prindeau bine lui Savannah.

Alexa rezervase cel mai bun apartament din hotel, şi Savannah îl admiră exclamând de încântare când îl cercetă din living până în baie şi înapoi. Avea un pat cu patru coloane, la fel ca acela de la „O mie de stejari”, camera ei era decorată în galben-închis, cu mobilă neagră şi o grămadă de vase Tiffany. Era un conac clasic dinainte de război, şi Savannah abia aştepta să

vadă complexul spa. Aveau programare la masaj, manichiură şi pedichiură pentru după-amiaza următoare, înainte de cină. Alexa voia să petreacă amândouă un weekend de răsfăţ.

Pentru că Savannah cinase deja, iar Alexa voia ceva uşor, comandară ceva de mâncare în cameră. Apoi despachetară cele câteva lucruri pe care Savannah le uitase la New York, dar şi cele două bluze şi un pulover pe care i le cumpărase şi care îi plăcuseră într-atât, încât promise să le îmbrace la şcoală. Au discutat despre şcoală, despre lumea pe care fata o cunoscuse acolo, despre întâlnirea cu bunica din Sud şi despre Muriel. Îmbrăţişate, sărutându-se şi tachinându-se, n-au lăsat să le scape nimic şi Savannah îi povesti până şi despre expresia „fir-ar să fie!" pe care cei din Sud o rosteau înainte sau după ce făceau un comentariu răutăcios, ceea ce o făcu pe Alexa să râdă, recunoscând că era adevărat. În cele din urmă, la două noaptea, s-au urcat în patul uriaş. Şi apoi, îmbrăţişate, adormiră ca doi căţeluşi, fericiţi pentru prima dată după mult timp.

Dimineaţă, cum se treziră, începură să facă planuri. Dacă mai existau, Alexa voia s-o ducă în câteva magazine drăguţe de care îşi amintea, iar pentru prânz, la restaurantul ei favorit. Savannah avea şi ea o listă a ei. Aveau treabă cât să le umple o săptămână şi, la zece şi jumătate, hoinăreau pe străzile din Charleston, într-o minunată zi însorită. Revăzând locurile cunoscute, Alexa simţi o strângere de inimă, dar se strădui să nu lase tristeţea s-o supere. Weekendul era al lui Savannah şi nu avea legătură cu dezamăgirea pe care o trăise ea acolo.

Au intrat într-un magazin numai cu pulovere de caşmir, majoritatea în culori pastel. Alexa îşi cumpără unul roz şi, când plecară, râdeau amândouă. Dar când îşi văzu colega de şcoală, Savannah făcu ochii mari. Julianne era cu mama ei, care, văzând-o pe Alexa, se lumină la faţă, ca

atunci când dai cu ochii de cea mai bună prietenă. Cândva aşa fusese, dar o trădase la fel ca Tom. Era prima oară după zece ani când Alexa o vedea sau auzea ceva despre ea.

— O, Doamne, Alexa! Ce mai faci? Nici nu ştii de câte ori m-am gândit la tine… Mi-a fost dor de tine, şi Savannah e minunată, fir-ar să fie! Seamănă leit cu tine.

Auzind-o, Savannah şi Alexa schimbară o privire scurtă, străduindu-se să nu izbucnească în râs. Dar pe Alexa o enerva ipocrizia ei, faptul că susţinea că mai exista încă o prietenie, încercând să pretindă că supravieţuise când, de fapt, o omorâse cu multă vreme în urmă, cu mâna ei.

— Cât stai aici?

— Numai până mâine. Am venit pentru weekend.

— O, Doamne, să ne întâlnim data viitoare când mai vii. Sună-mă înainte. Putem lua masa cu fetele.

„Nu în viaţa asta", se gândi Alexa şi-i zâmbi.

— Suntem atât de bucuroase că Savannah îşi vizitează tatăl! Fetele sunt prietene foarte bune.

Alexa o aprobă fără nicio vorbă, cu un zâmbet prefăcut pe faţă. Savannah cunoştea expresia asta şi ştia că era rezervată persoanelor neplăcute sau total dispreţuite. Şi ştia că mama lui Julianne era una dintre ele. O chema Michelle, şi lumea îi spunea Shelly.

— Cu ce te ocupi acum la New York? Te-ai recăsătorit?

În clipa aceea, Alexa simţi o poftă nebună s-o plesnească. Nu era treaba ei. Orice pretindea, nu mai erau prietene şi nu vor mai fi niciodată.

— Sunt avocat pe lângă biroul procurorului districtual, zise Alexa încet.

La întrebarea despre căsătorie nu răspunse. Presupunea că Shelly ştia de la fete. Întotdeauna fusese o băgăreaţă, îi plăcea bârfa şi pisa pe toată lumea ca să obţină informaţiile pe care le dorea.

— O slujbă grozavă, fir-ar să fie! mai ales pentru o femeie. Pe-aici eşti chiar o celebritate.

Alexa îi mulţumi şi spuse că trebuia să plece. Fetele promiseră să-şi telefoneze în seara următoare, iar Alexa şi Savannah se îndreptară în grabă spre următorul magazin de pe listă. Imediat ce s-au îndepărtat, Alexa s-a întors spre fiica ei cu o privire ironică.

— Am numărat două „fir-ar să fie!" pentru tine şi patru pentru mine. Păzea, ne urăşte! o avertiză Alexa şi izbucni în râs.

— Am observat. După primele două, am pierdut socoteala. Julianne nu seamănă cu mama ei. Spune despre ea că e o scorpie.

— Da, şi are dreptate. E la fel de sinceră ca o îngheţată otrăvită cu aromă de magnolie.

— Gata, mamă, încetează să te mai gândeşti la Sud. Pur şi simplu ai avut ghinion.

Savannah nu înceta niciodată să-i atragă atenţia, şi o parte din Alexa îi dădea dreptate. Cu cealaltă parte a ei, ura Sudul destul de mult ca s-o afecteze.

— Da, – da, nu mai contează, răspunse, apoi se opriră într-un magazin ca să cumpere creme şi farduri.

Aveau de gând să petreacă un weekend ca între fete, exact ca atunci când erau la New York şi aveau timp, ceea ce Alexei nu i se întâmpla prea des. Savannah avea o viaţă socială mai bogată decât a mamei ei şi Alexa era sigură că la fel se va întâmpla cât de curând şi în Charleston.

Masajul de la complexul spa de la Wentworth Mansion a fost minunat. Şi-au făcut pedichiura şi s-au întors în apartament cu tampoane de bumbac între degete. Pentru cină, Alexa a făcut o rezervare la restaurantul „Ca-n '86". Se afla în fostele acareturi pentru trăsuri ale conacului şi Alexa nu fusese niciodată acolo. În schimb, toată ziua s-au oprit în locurile preferate cândva de ea. Exact cum bănuise, i-a fost foarte greu. Trăise acolo ca tânără soţie şi proaspătă mamă şi, de atunci, viaţa ei se

schimbase total. În afară de Julianne şi de Shelly, n-a mai întâlnit nicio figură cunoscută, dar, când o sună Travis, Alexa se simţi uimită şi impresionată. Îşi ceru scuze că nu mai păstrase legătura de atât de mult timp. În weekendul ăsta participa la un turneu de tenis la club, dar ar fi fost încântat să o vadă când va veni data viitoare. Avu grijă să-i spună că Savannah era o fată grozavă şi că era foarte bucuros că putea vorbi cu Alexa. Era chiar mai politicos decât tatăl lui, şi Alexa nu spera decât să fie mai sincer. Aminti şi de faptul că se va însura în iunie şi că-şi dorea ca Savannah să-i onoreze cu prezenţa.

Savannah îi povesti apoi că o plăcea cu adevărat pe Scarlette şi că Travis fusese foarte drăguţ cu ea. Nu-l întâlnise încă pe Henry, dar presupunea ca va veni acasă în weekend. Trăia în New Orleans şi lucra acolo ca dealer de artă, asta era tot ce ştia despre el.

Cina din seara aceea a fost chiar mai bună decât se aşteptaseră. Amândouă s-au îmbrăcat cu rochiile cumpărate în acea după-amiază. Când s-au întors la hotel, erau fericite şi obosite. Singurul lucru care umbrea seara era faptul că amândouă erau conştiente că Alexa pleca a doua zi. Dar niciuna nu voia încă să se gândească la asta.

Au decis ca a doua zi dimineaţă, înainte să ia o gustare la Baker’s Cafe, să se ducă la biserică.

S-au dus la biserica episcopală Sf. Ştefan, unde, aşa cum îi spuse Alexa, fusese creştinată Savannah, şi s-au aşezat pe o bancă. A fost o slujbă sobră, tradiţională, cu muzică frumoasă la orgă. În drum spre ieşire, Alexa şi Savannah s-au luat de mână, cu un sentiment de bucurie. Tocmai strângeau mâna preotului în uşa bisericii când, brusc, cineva se îndreptă în fugă spre Savannah, o cuprinse cu mâinile de mijloc şi aproape că o dărâmă. Fata încercă să-şi recapete echilibrul, să-şi revină, se întoarse să vadă cine era şi, când se uită

în jos, dădu cu ochii de Daisy, cate o privea încântată.

— Ce cauţi aici? o întrebă Savannah, încă uimită, şi apoi i-o prezentă mamei sale, care o privea la fel de surprinsă, dar îi zâmbea cald.

Era un copil foarte drăguţ şi, evident, era nebună după Savannah. Alexa nu avu timp să realizeze ce însemnase acest copil pentru viaţa ei şi cum fusese folosit. Era doar o fetiţă cu codiţe, cu un zâmbet larg.

— Eu şi mama venim aici în fiecare duminică. Aproape în fiecare duminică, îi explică Daisy lui Savannah, apoi se întoarse interesată spre Alexa. Savannah spune că o să aruncaţi în închisoare un om foarte, foarte rău.

— Încerc, spuse Alexa, zâmbindu-i, şi apoi adăugă: de-asta e Savannah aici, ca să nu-i poată face rău.

— Ştiu, replică Daisy serioasă. Mi-a povestit totul despre asta şi despre dumneavoastră.

Îi zâmbi din nou Alexei, cu toată sinceritatea.

— Şi mie mi-a vorbit despre tine, îi spuse blând Alexa, ignorând cu totul cine era copilul şi al cui.

Daisy avea o dulceaţă care te făcea să uiţi de orice. Era imposibil să-i rezişti. La spusele Alexei, toată faţa i se lumină. O privea foarte încântată.

— Aşa a făcut? întrebă Daisy, fericită. O iubesc mult, mult, continuă, cuprinzând din nou mijlocul surorii sale cu braţele.

Din spatele lor, se auzi o voce ca şuieratul unei săgeţi.

— Daisy, ia-ţi imediat mâinile de pe Savannah, o admonestă vocea, cu asprime.

Înainte să se întoarcă, Savannah ştia cine era, iar Alexa putea bănui.

— Nu e frumos să te porţi aşa în biserică.

Era Luisa, care se uita la toate trei cu o privire veninoasă, un comportament cu totul nepotrivit într-o biserică, îşi spuse Alexa.

— Slujba s-a terminat, mami. Aici e locul unde toată lumea e prietenoasă, insistă Daisy, pe bună dreptate.

Era clar că Luisa nu venise la biserică pentru partea asta a ritualului şi sigur nu să le întâlnească pe cele două femei. Privi prin Savannah şi prin Alexa, ca şi cum acestea n-ar fi existat, mustrându-şi copilul. Savannah hotărî să încerce să ia vina asupra ei.

— Luisa, mi-ar face plăcere să v-o prezint pe mama, Alexa Hamilton, zise Savannah, politicoasă, cu o încercare nereuşită de a vorbi cu accent.

Luisa se uită la ea indignată, ca şi cum Savannah ar fi rămas goală în faţa bisericii sau ar fi tras-o pe mama ei vitregă de părul impecabil coafat.

— Ne-am întâlnit cu mulţi ani în urmă, şuieră printre dinţii încleştaţi, în timp ce propria ei fiică o privea resemnată, întrebându-se de ce mama ei era întotdeauna aşa de răutăcioasă. Nu era o persoană fericită şi era aproape tot timpul supărată. În timp ce vorbea, o privea acru pe Alexa.

— Îmi pare bine să te văd din nou, Luisa, îi răspunse Alexa printre dinţi, minţind şi ea.

I-ar fi plăcut să adauge „fir-ar să fie!”, dar nu îndrăzni. În ciuda situaţiei, atât ea, cât şi Savannah rămaseră serioase, la fel şi Daisy.

— Mulţumesc că ai acceptat ca Savannah să stea la voi. Sunt recunoscătoare, şi ea la fel.

— Pentru nimic, răspunse Luisa, apucând-o strâns pe Daisy de umeri şi împingând-o spre maşină, fără alt cuvânt.

Daisy privi înapoi strâmbându-se cu regret, le făcu semn cu mâna şi amândurora le păru rău pentru ea. În multe privinţe, şi ea era tot o victimă, aşa cum fusese şi Savannah cu ani de zile în urmă, deşi niciuna dintre ele n-o merita.

— Ce scorpie, bombăni Alexa, privind-o pe Luisa cum ţipa la Daisy, trântind uşa maşinii şi

demarând. „Fir-ar să fie!”, adăugă, şi Savannah izbucni în hohote de râs.

— Da, aşa este, confirmă Savannah. Dar îmi pare bine că am întâlnit-o pe Daisy. E un copil atât de dulce!

— Cu una ca asta, tatăl tău a primit exact ce-a meritat, comentă Alexa despre Luisa, în timp ce ieşeau din biserică.

— Aproape tot timpul sunt certaţi, confirmă Savannah, sau poate din cauză că o înfurie prezenţa mea. De când am venit, în afară de momentele când se ceartă, abia dacă-şi spun câteva cuvinte.

— Pare o viaţă frumoasă.

Alexa fusese uimită de întâlnire, şi privirea veninoasă a Luisei aproape că o lăsase fără cuvinte. Era o figură, şi părea chiar mai rea decât îşi imaginase. Mult, mult mai rea.

Au luat o gustare minunată la Baker’s Café, unul dintre localurile ei favorite. I-a povestit că mergeau acolo de multe ori când era însărcinată cu Savannah. Era unul dintre vechile restaurante tradiţionale din Charleston, cu o grădină frumoasă, şi ziua era plăcută şi însorită. Apoi au condus spre plajă, au trecut peste mai multe poduri pitoreşti şi, în cele din urmă, obosite, după-amiaza târziu, s-au întors la hotel. Le era greu să accepte, dar weekendul lor magic era pe sfârşite şi amândouă erau triste.

— Cât de repede crezi că vii înapoi, mami? întrebă Savannah îngrijorată.

— Nu ştiu, peste o săptămână… sau două… dar m-am simţit foarte bine cu tine, iubito. Fiind cu tine aici, chiar m-aş putea îndrăgosti din nou de Charleston. Numai tu să n-o faci, o avertiză. Vreau să te întorci repede acasă!

— Nu te îngrijora, mami. N-o să rămân aici. E plăcut să fii în vizită, dar mă întorc la New York cât de repede pot. Dacă mă laşi, vin acasă şi-acum.

Dar amândouă ştiau că n-ar fi fost o idee bună.

— N-o lăsa pe Cruella de Vil să te termine, glumi Alexa, în timp ce Savannah râdea de această comparaţie. „Fir-ar să fie!”, desigur.

Alexa îşi făcu bagajul şi lăsă toate lucrurile pe care le cumpărase pentru Savannah sau cele care îi plăcuseră fetei. Pentru zborul de ora opt, trebuia să plece la aeroport la şase şi jumătate. Savannah se oferi s-o însoţească, dar Alexa o refuză. Era mai bine pentru Savannah dacă îşi luau rămas-bun la hotel şi se ducea acasă cu Tom, în loc să stea singură în aeroport când pleca mama ei.

Savannah îşi sună tatăl chiar când ieşeau din cameră şi coborau să achite nota de plată. Faptul că mama ei avea să se întoarcă repede o făcea să-şi simtă inima uşoară. Ştia că imediat ce începea procesul, în mai, asta ar fi fost imposibil, dar cel puţin în martie şi aprilie, Alexa va încerca să vină la două săptămâni sau, dacă putea, chiar mai des. Îi promisese, iar ea se ţinea întotdeauna de cuvânt.

În timp ce Alexa plătea nota, Tom intră în hol. Venea de la club şi purta un şort de tenis. Alexa îşi întoarse privirea. Nu-i era uşor să vadă cât era de frumos sau ce picioare frumoase avea. Nu mai era problema ei, dar ştia că el avea ceva care întotdeauna o va tulbura. Nimic mai mult.

— Pariez că aţi avut un weekend excelent, zise el, zâmbindu-le larg, şi apoi faţa i se întunecă puţin. Am auzit că v-aţi întâlnit cu Luisa şi cu Daisy la biserică.

Nevastă-sa fusese cât pe ce să-i ia capul pentru asta, ca şi cum el pusese totul la cale. Luisa îi reproşase că n-o avertizase pe Savannah să nu se apropie de biserica lor. El nu făcuse decât să comenteze spiritul ei creştinesc, imaginându-şi cât de neplăcut fusese pentru Alexa. În loc să aibă remuşcări sau să-i pară rău pentru ea, Luisa părea să simtă nevoia s-o pedepsească în continuare şi s-o distrugă. Tom o privea pe Alexa de parcă ar fi dorit să-şi ceară scuze pentru nevasta lui.

— A fost grozav, spuse scurt Alexa, apoi se întoarse spre Savannah ca să-şi ia la revedere.

Când Alexa se urcă în taxi, amândouă izbucniră în lacrimi. Savannah rămase pe trotuar şi-i făcu semn cu mâna până când n-o mai văzu, apoi se urcă în maşina tatălui său şi amândoi se îndreptară spre Mount Pleasant. Uneori i se părea ciudat – avea dintr-odată un tată şi nu era deloc obişnuită cu asta. Îi povesti cum se distraseră în weekend.

Când ajunse acasă, despachetă bagajul, în care se aflau şi lucrurile noi pe care i le cumpărase Alexa. Daisy năvăli în camera ei şi stătură de vorbă. Primi un telefon de la Julianne, apoi de la alte două fete, iar Travis şi Scarlette veniră la cină. Scarlette îi aduse lui Savannah câteva reviste, iar Travis îi dădu o fotografie veche, pe care o avea de pe vremea când erau toţi trei. În timp ce Alexa cobora din avion la New York, Savannah se întorcea la viaţa ei obişnuită şi, într-un fel ciudat, se simţea ca acasă.

Daisy îi spuse lui Savannah cât de frumoasă şi de amabilă i se păruse Alexa, scuzându-se pentru răutăţile Luisei.

— Cred că mama mea e geloasă pe mama ta, spuse Daisy cu înţelepciunea ei de copil.

— Poate, acceptă Savannah şi apoi izbucniră amândouă în râs, în acelaşi timp, „fir-ar să fie!”.

capitolul 12

În prima zi după ce s-a întors de la Charleston, Alexa a fost ocupată cu un număr nesfârşit de poliţişti şi de investigatori. Cazul începea să se contureze şi-i aruncase în spinare lui Judy Dunning destule probe cât s-o sufoce. Existau atâtea probe judiciare şi atâtea rapoarte de văzut, încât avocata din oficiu era copleşită. Alexa luă o pauză de prânz, ceea ce se întâmpla rar în ultima vreme, şi se duse la tribunalul de familie, ca să-şi vadă mama şi să ia amândouă masa în cabinetul ei. Părea că Alexa avea o stare de spirit bună.

— Ei, cum a fost? o întrebă Muriel.

Îşi luaseră câte o salată de la fast-foodul de vizavi.

— A fost mai bine de cum mă temusem, îi răspunse Alexa. Savannah era în mare formă. Când am ieşit din biserică, am dat nas în nas cu Luisa, care s-a comportat ca o adevărată scorpie. În afară de asta, totul a fost grozav. Charlestonul este tot atât de frumos ca-ntotdeauna şi m-am distrat minunat cu Savannah. M-am întâlnit cu o fostă prietenă, care mi-a întors spatele când Tom a divorţat, şi n-a fost tocmai plăcut. Dar, una peste alta, a fost destul de bine.

— Ţi-am spus. Este interesant pentru ea şi e bine să descopere şi cealaltă pane a familiei. Este o fată deşteaptă. Va alege cu grijă. Nimeni n-o va păcăli. Se pare că Tom s-a băgat singur într-o belea îngrozitoare cu Luisa. De ce mai stă cu ea?

— Probabil din acelaşi motiv pentru care s-a întors la ea, spuse Alexa, tăios. N-are pic de curaj. Când m-a părăsit, a făcut ce i-au cerut mama lui şi Luisa, şi acum îl au la mână. Sau mai rău.

— Cum mai arată?

Muriel părea foarte interesată, şi fiica ei râse. Era bine-dispusă. Îi făcuse foarte bine s-o vadă pe Savannah.

— Arătos şi bleg. Cred că n-am observat niciodată asta. Este încă cel mai arătos bărbat din lume, dar acum ştiu cine este şi ce poate. Cred că întotdeauna am să-l consider superb, dar mulţumesc lui Dumnezeu că nu mai sunt îndrăgostită de el. Asta este ceva!

Părea mai liberă şi mai puţin mânioasă decât o văzuse Muriel de ani de zile. Cu tot cazul Quentin, nu mai era atât de tensionată. Muncise cot la cot cu FBI-ul, iar acum, când n-o mai ameninţau la fiecare cinci minute că vor prelua cazul, îi făcea plăcere să lucreze cu ei. La caz nu lucra nicio femeie-agent, dat n-avea nicio problemă să fie singura femeie într-o lume de bărbaţi. Îi plăcea. Şi agenţii FBI erau interesaţi să lucreze cu ea.

În timp ce Alexa se întorsese la lucru, Savannah era ocupată cu şcoala în Charleston. La orele de franceză pentru avansaţi adăugase chineza, iar încercarea de a învăţa limba o amuza. Nu era o materie obligatorie pentru obţinerea calificativelor, aşa că învăţa de plăcere. Şi începuse să-şi facă o mulţime de prieteni la şcoală. Aproape în fiecare zi lua prânzul cu Julianne.

Se ducea la toate meciurile de volei şi de fotbal şi se obişnuise cu echipele lor. Pentru că una dintre fete se retrăsese din cauza unei serioase afecţiuni la urechi, i se permise să intre în echipa de înot.

Şi, după weekendul petrecut cu mama ei, căpitanul echipei de fotbal o invită să iasă împreună. Când auzi una ca asta, Julianne aproape că leşină. De curând, tipul se despărţise de cea mai drăguţă fată din şcoală.

— Ai de gând să ieşi cu el? o întrebă Julianne, rămasă fără suflu după ce Savannah i se confesase.

— Poate. Nu am nimic altceva de făcut.

Părea foarte calmă.

Vineri seară o duse la un film, apoi se opriră la cafenea. Îl chema Turner Ashby, un urmaş al

generalului cu acelaşi nume, după cum îi povesti el în timp ce mâncau burger şi beau *shake.*

— Se pare că toată lumea din oraş are o rudă general, comentă Savannah.

Purta puloverul roz al mamei ei, jeanşi şi pantofi cu tocuri înalte. Când se aranja, arăta diferit de fetele din Charleston. Era sofisticată, ca la New York; se farda, dar nu excesiv. El părea nebun după ea.

— Aici, asta este ceva foarte important, îi explică el.

— Ştiu. Bunica mea este preşedintele general al Uniunii Fiicelor Confederaţiei. Este şi ea fată de general.

Savannah râdea. Nu de ei, dar i se părea amuzant. El era un băiat chipeş, cu părul negru şi ochi verzi, cel mai mare dintre patru fraţi.

— Unde intenţionezi să te duci la colegiu? îl întrebă, cu interes. Remarcase că cele mai multe persoane pe care le întrebase se orientaseră spre şcoli din Sud.

— Georgia Tech sau poate SMU[1], din Texas. Am candidat şi la Duke şi UVA, dar nu cred că notele mele sunt destul de bune ca să intru acolo. Dar tu?

— Mi-ar plăcea să merg la Princeton. Este aproape de casă, ceea ce ar fi bine, şi îmi place şcoala. Îmi place şi Brown. Cred că la Harvard ar fi prea serios şi, probabil, nici n-am să intru. Îmi place Stanford, dar mama nu vrea să plec atât de departe.

Îi prezentase toată lista.

— Ai candidat la toate facultăţile la modă din Ivy League[2], spuse el, părând impresionat.

Era deşteaptă, dar nu încrezută, şi era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse el vreodată.

La zece şi jumătate, foarte respectuos, o conduse acasă, iar ea era încântată atât de compania lui, cât şi de film. Se despărţiră promiţându-şi să se revadă la şcoală.

A doua zi, în zori, Julianne o sună ca s-o întrebe cum fusese.

— A fost distractiv, spuse Savannah şi chicoti ca o fetiţă, amintind de Daisy.

— Asta-i tot? Ai ieşit cu cel mai tare tip din şcoală şi „a fost distractiv”? Te-a sărutat?

Julianne voia toate detaliile. Învăţase asta de la mama ei. Bârfa era ocupaţia lor preferată.

— Sigur că nu. Abia dacă ne cunoaştem. Şi, în afară de asta, ar fi o tâmpenie să mă încurc cu cineva acum. Toţi plecăm la facultate şi stau aici numai câteva luni.

În privinţa asta era foarte raţională. Nu umbla după poveşti de amor, avea nevoie doar de prieteni, ceea ce o făcea şi mai atractivă. Nu lăsa impresia că era disperată ca majoritatea fetelor din şcoală, care alergau mereu după iubiţi.

— Nu-i nicio tâmpenie să ieşi cu Turner Ashby. Ştii că tatăl lui are sonde de petrol peste tot în Biloxi? Mama spune că este unul dintre cei mai bogaţi oameni din stat. Pe *deasupra,* adăugă ea, ca să fie şi mai convingătoare, este şi drăguţ. E căpitanul echipei de fotbal. Ce vrei mai mult?

Savannah ştia că fotbalul nu-l va duce departe în viaţă, era nevoie de mult mai mult. Iar de sondele de petrol ale tatălui lui puţin îi păsa ei.

— Te-a mai invitat?

— Nu. Nu fi proastă! Abia am ieşit împreună seara trecută.

În privinţa asta, era cât se poate de liniştită.

— O să te invite. Băieţii sunt morţi după fete care nu-i bagă în seamă.

— N-am spus asta. Îmi place. Numai că nu am de gând să-mi pierd capul după el, o necăji ea.

— Pariez că te va invita la sfârşitul săptămânii viitoare, spuse Julianne, visătoare şi încrezătoare.

— Sper că nu. Cred că vine mama. A spus că va încerca, dar nu este sigură că poate până la următorul weekend.

Julianne scoase un sunet de dezgust.

— Cu cine preferi să ieşi? Cu Turner Ashby sau cu mama ta?

Savannah răspunse fără să ezite un moment.

— Cu mama.

— Eşti bolnavă.

Julianne îi promise s-o caute mai târziu, ca să vadă dacă o mai sunase Turner.

Următorul membru al echipei de interogatoriu a fost Daisy.

— Cine a fost băiatul care te-a luat seara trecută? o întrebă ea, ca din întâmplare, în timp ce mâncau clătite în bucătărie.

— Un băiat de la şcoală.

— Asta-i tot? se miră Daisy, părând dezamăgită. Este îndrăgostit de tine?

— Nu, răspunse Savannah, zâmbind. Abia dacă mă cunoaşte.

— Eşti îndrăgostită de el?

— Nu. Nici eu nu-l ştiu prea bine, răspunse, foarte realistă.

— Dacă nu eşti îndrăgostită, de ce-ai ieşit cu el? întrebă Daisy, oarecum dezgustată.

— Pentru că am vrut să luăm cina şi să vedem un film şi, dacă tot m-a invitat, m-am gândit că aş putea să ies cu el.

Daisy dădu din cap aprobator, dar i se păru jalnic de lipsit de poezie. În timp ce vorbeau, intră tatăl lor, în costum de tenis.

— Cel cu care te-am văzut plecând seara trecută era unul dintre băieţii Ashby? o întrebă şi el foarte interesat.

Clar, întâlnirile ei erau un subiect fierbinte în oraş.

— Da.

— Băiat drăguţ?

— Cred că da. Aşa pare, admise Savannah.

— Joc tenis cu tatăl lui. Au trecut printr-o perioadă grea. Soţia lui a murit anul trecut. Un şofer beat a lovit-o pe autostrada 526, la cinci

kilometri de casă. Probabil că le e foarte greu copiilor.

— Nu mi-a spus nimic despre asta. Am vorbit numai despre şcoală.

Tom aprobă din cap şi-i comunică faptul că în acea după-amiază venea Henry de la New Orleans.

— Abia aşteaptă să te vadă. Ajunge acasă diseară, la cină. Travis şi Scarlette vor veni şi ei. Se adună toată familia, zise fericit, în timp ce Luisa intra în bucătărie, ignorându-l.

Luisa le comunică tuturor că se duce la clubul femeilor pentru o zi de spa şi că se va întoarce după-amiază târziu, iar Tom trebuia să-l ia pe Henry de la aeroport. După cinci minute, Luisa ieşi şi, când rămaseră singure, Savannah îi propuse lui Daisy s-o ducă la acvariu, ceea ce li se păru amuzant amândurora. Se numea Acvariul Carolina de Sud şi se spunea că este foarte bun.

Au plecat de-acasă la unsprezece, au vizitat tot acvariul, au luat prânzul acolo şi s-au întors pe la trei după-amiaza. Tallulah le spuse că tatăl lor tocmai plecase să-l ia pe Henry, aşa că au jucat Go Fish, Hearts şi Gin Rummy şi, nu la mult timp după ora cinci, sosiră Tom şi Henry. Daisy o luă la fugă pe scări ca să-şi întâmpine fratele. Era cu un an mai mic decât Travis şi era un tânăr prezentabil, cu o constituţie atletică. Jucase fotbal la colegiu şi, în loc să meargă la UVA, se dusese la Duke. Savannah ştia că studiase istoria artei şi că, eventual, dorea să predea. Nu era interesat de afaceri, ca fratele lui mai mare sau ca tatăl lui, şi lucra la o importantă galerie de artă din New Orleans, făcând totodată practică la un muzeu. Era interesat să devină curator.

După ce îşi îmbrăţişă călduros sora mai mică, Henry ridică ochii spre scări şi o zări şi pe Savannah, care-i zâmbea. Nu se schimbase foarte mult faţă de perioada când era o fetiţă, aşa cum îi spusese şi Travis, dar crescuse.

— Sunt *foaaaaarte* bucuros să te văd, spuse încetişor Henry, urcând scările spre locul unde stătea ea, îmbrăţişând-o cu putere. Travis şi Daisy mi-au spus deja totul despre tine. Am venit acasă numai ca să te văd.

Şi, după felul în care o spusese, ea îl crezu. Din fericire, Luisa încă nu sosise, aşa că nu putea obiecta la entuziasmul cu care o salutase Henry. Oricum, lui nu-i păsa. Niciodată nu făcea ce spunea mama lui.

S-au aşezat, au stat de vorbă un timp, şi Henry s-a arătat foarte interesat să afle ce-i plăcea, cu ce se ocupa, care era muzica ei favorită, care erau cărţile şi filmele preferate, numele prietenilor. Voia să ştie totul despre ea. Când o întrebă despre Alexa, ochii i se întristată.

— Când eram copil, nu-mi plăcea să scriu, aşa că n-am făcut-o. Dar m-am gândit mereu şi la tine, şi la ea. Cât a fost măritată cu tata, Alexa a însemnat mult pentru mine, spuse el solemn, ca şi cum era gata să-i împărtăşească un secret important. Sunt dislexic, şi în toţi acei ani mama ta s-a ocupat de mine. Îl uram pe meditatorul pe care-l aveam, aşa că m-a ajutat ea. Oricum, mulţumită ei am trecut prin şcoală. N-am să uit niciodată. Era atât de drăguţă, cea mai răbdătoare femeie pe care am cunoscut-o, întruchiparea înţelegerii şi a iubirii.

Tom, care stătuse în uşă, îl auzi şi se retrase îndurerat. Nici Henry, nici Savannah nu-l observaseră, apoi el dispăru.

— Nu mi-a spus niciodată, recunoscu Savannah, cinstit. E minunat că ai reuşit să intri la Duke.

— Este o şcoală bună, confirmă el.

Au continuat să stea de vorbă, dar, la un moment dat, a apărut Luisa. Veni să-şi sărute fiul, apoi, repede, se duse sus să se schimbe. Nu era încântată să-l vadă discutând cu Savannah, dar nu comentă, şi, în camera lor, îşi găsi soţul care părea foarte nefericit. Uitase cât de mult se ocupase

Alexa de Henry în toţi acei ani şi cât de atentă fusese în privinţa asta. Amintirea îl îmbolnăvea.

— Ce ţi s-a-ntâmplat? îl întrebă Luisa, observând cât de nefericit părea.

— Nimic. Mă gândeam. Cum a fost la spa?

— Foarte bine, mulţumesc, îi răspunse ea, rece.

Până când Savannah nu se întorcea la New York, n-avea de gând să se poarte frumos cu el. Intenţiona să-l pedepsească, să-i dea o lecţie. Voia să-i transmită un mesaj puternic şi clar, în aşa fel încât să n-o mai aducă niciodată. Niciodată n-o va tolera pe fiica Alexei în casa ei. Dar, pentru moment, nimeni n-o băga în seamă.

Mulţumită lui Henry, în seara aceea, atmosfera la cină a fost plăcută şi veselă. A spus glume, a făcut imitaţii nebuneşti, a tachinat pe toată lumea, inclusiv pe mama lui. Deşi era mai rezervat, Travis era la fel de plăcut. Scarlette îşi iubea viitorul cumnat, iar el o tachina şi pe ea fără milă în legătură cu nunta ei impresionantă. Scarlette recunoscu faptul că şi fraţii ei mai mici se amuzau pe seama ei. Henry avea douăzeci şi patru de ani şi părea mai tânăr, dar era mult mai rafinat. Savannah presupunea că viaţa într-un alt oraş îi dezvăluise mai multe despre lume. Travis încă trăia la Charleston, în coconul familiei. Aşa cum făcuse şi tatăl lui toată viaţa. Singurul care plecase de-acasă cu adevărat era Henry, dar şi el alesese tot un oraş din Sud. New Orleans era totuşi mai mare şi mai sofisticat decât Charleston, dar el părea să-şi petreacă mult timp la Londra şi la New York. Cunoştea toate locurile preferate de Savannah, pe care le frecventa în New York.

Cu Henry conducând conversaţia, toată lumea era bine-dispusă, chiar şi Luisa. La sfârşitul mesei îl întrebă despre una dintre fetele cu care ieşise vara trecută, dar el îi aruncă o privire ciudată.

— Este bine, mamă. Tocmai s-a logodit.

— Ah, îmi pare rău, zise ea, compătimindu-l, dar el râse.

— Mie, nu.

Henry vorbea mult despre o persoană care se numea Jeff şi care era colegul lui de cameră. Era din Carolina de Nord şi, de curând, făcuseră câteva călătorii împreună. Despre el Luisa nu-l întrebă nimic.

Până la sfârşitul mesei, pe toţi îi dureau maxilarele de-atâta râs. S-au retras apoi în salon şi Henry a jucat cărţi cu fetele. Încă mai jucau când părinţii le spuseră noapte bună şi se retraseră. Travis şi Scarlette plecară, pentru că a doua zi avea loc petrecerea de mic dejun, în care toată lumea le oferea cadouri viitorilor miri. Scarlette îi spuse lui Savannah că ar fi invitat-o şi pe ea, dar s-ar fi plictisit de moarte. Asta pentru că Travis o sfătuise să n-o invite, ca să nu-şi supere mama, iar ea se supusese, simţindu-se, totuşi, teribil de prost. Îi dăduse însă ascultare lui Travis.

Luisa şi-ar fi dorit să-l ţină şi pe Henry departe de Savannah, dar în seara asta era evident că nu avea cum să scape de ea, ştiind sigur că Henry ar fi obiectat şi ar fi acuzat-o de lipsă de politeţe. Nu ezita niciodată să-şi înfrunte mama şi să-i arate când nu-i plăcea cum se comporta. Nu-i era frică de ea. Daisy îl informase deja la telefon cât de îngrozitor se purtase cu fata, aşa că avu grijă să fie drăguţ cu Savannah la cină. Şi era adevărat că venise acasă numai ca s-o vadă pe ea. Cum Daisy adormise în timp ce jucau cărţi, Henry o duse uşurel sus, în pat, iar Savannah se retrase în camera ei. Henry bătu la uşă înainte de a intra, asigurându-se că era îmbrăcată. Când intră, ea era în cămaşă de noapte şi se spăla pe dinţi. Se duse direct la baie să sporovăiască puţin, ca un adevărat frate.

— Sunt încântat să mai am o soră. Mai ales una cu care pot să discut cu adevărat, îi spuse el zâmbindu-i în oglinda băii. Ai stat prea multă vreme departe.

Apoi se întoarseră în cameră şi discutară despre o grămadă de lucruri. El îi mărturisi că peste câţiva ani voia să se mute la New York sau la Londra, imediat ce se va decide dacă voia să lucreze într-o galerie, într-un muzeu sau într-o şcoală. Dar visul lui era să lucreze în domeniul artei.

— Nu vrei să te întorci în Charleston?

Păru surprinsă. Judecând după ce văzuse până acum, oamenii din Sud păreau să rămână aproape de casă şi să fie legaţi de rădăcini.

— E prea mic pentru mine, spuse el, simplu. Este un oraş foarte provincial. Şi, fiind homosexual, mi-e foarte greu să trăiesc aici.

Îl privi surprinsă.

— Eşti gay?

Nu-şi dăduse seama, iar mama lui îl întrebase despre o fată cu care ieşise cu un an înainte.

— Da, sunt. Jeff este partenerul meu. Le-am spus părinţilor că sunt homosexual încă de când aveam optsprezece ani. Tata n-a fost încântat, dar s-a obişnuit. Mama se poartă ca şi cum ar fi uitat sau nici n-ar fi ştiut vreodată, indiferent cât de des îi amintesc. Aşa cum a fost şi cu fata despre care m-a întrebat. Ştie că nu ies cu femei. Mi-am dat seama că sunt homosexual la vreun an după ce a plecat Alexa, când aveam cincisprezece ani. La şaisprezece, eram sigur. N-ar trebui să fie cine ştie ce chestie, dar pentru unii este – de exemplu, pentru mama. O să mă întrebe până la o sută de ani despre femeile cu care ies. Probabil, crede că mă voi „vindeca”. Nu intra în planurile ei să fiu homosexual. Cred că se simte uşurată că nu trăiesc în Charleston. Ar fi prea jenant pentru ea şi prea greu pentru mine. Continuă să-şi mintă prietenii.

— Ce ciudat, spuse Savannah, părând derutată. În ce constă pentru ea diferenţa?

— Nu este „normal”, cum zice ea, sau „corect”. Dar pentru mine este.

— Asta eşti tu, zise Savannah, zâmbindu-i. N-ar trebui să fie ceva deosebit. Daisy ştie? întrebă ea,

de curiozitate.

— Mama m-ar omorî dacă i-aş spune, dar o să-şi dea singură seama. Cred că nici Travis nu este prea încântat. El seamănă mai mult cu ei decât semăn eu. Un băiat dintr-un orăşel, care doreşte să facă totul pentru ca ei să fie fericiţi şi să se potrivească felului lor de-a fi. Dacă m-aş fi însurat cu Scarlette, m-aş fi sinucis, dat este perfectă pentru el – o fată drăguţă din Sud.

— Vorbeşti ca un yankeu, îl necăji Savannah.

— Poate că, în fond, şi sunt. Aici există multă ipocrizie, care nu-mi place, sau poate este doar o caracteristică a unui oraş mic. Urăsc să-i văd pe oameni cum ascund ce gândesc şi ce simt în realitate, doar ca să fie politicoşi sau ca să se armonizeze cu ceilalţi. Şi găseşti din plin aşa ceva aici. Totul este în ordine dacă ai în familie vreo doi generali ai Confederaţiei, dar nu la fel stau lucrurile dacă ai un fiu homosexual, cel puţin nu în familia asta. Tolerează, dar nu le place. La naiba, ce ştim noi, poate toţi generalii ăia erau homosexuali.

Amândoi râseră, apoi deveniră din nou serioşi.

— Pentru mama ta n-ar fi contat. Era cea mai iubitoare femeie pe care am cunoscut-o. Când era aici, nu ştiam că sunt homosexual – dar, după aceea, m-am tot gândit dacă n-a ştiut înaintea mea. Avea un simţ de observaţie deosebit.

Savannah aprobă din cap, foarte mândră de mama ei.

— Alexa e bine? întrebă el, şi Savannah confirmă. A încasat-o urât de tot de la mama şi de la tata. După câte spunea Travis ieri, am înţeles că nu s-a recăsătorit. L-am întrebat.

— Nu, zise Savannah, nu s-a măritat. Deşi are numai treizeci şi nouă de ani. Dar este încă furioasă pe tatăl tău, adăugă ea, sincer. Cred că e încă rănită.

— Are tot dreptul să fie, aprobă el, la fel de sincer. Mama a tratat-o oribil, şi tata i-a permis s-o

facă. Cred că încă de-atunci relaţia lor n-a mers bine, dar tata a rămas, şi mama îl calcă în picioare. Când l-a părăsit pe tata, ne-a abandonat pe toţi. Şi toată lumea preferă să uite. Aşa merg lucrurile.

Vorbea pe un ton dezaprobator.

— Am observat, recunoscu Savannah. Este furioasă din cauza mea.

— N-are decât. Tata trebuia să te aducă înapoi cu mulţi ani în urmă. Îmi pare foarte rău că n-am încercat să păstrez legătura cu tine sau cu mama ta. Am lăsat şi eu lucrurile să se întâmple. Nu aveam decât paisprezece ani şi uram ce făceau. Şi apoi, nu-mi dau seama, liceul, colegiul, viaţa, n-am făcut nimic în legătură cu asta, adăugă el. Dar sunt bucuros că eşti aici. Sper s-o văd şi pe Alexa într-una din zilele astea. Am atât de multe să-i spun!

— O să încerce să vină să mă vadă la fiecare două săptămâni. Weekendul trecut am petrecut minunat. N-ar fi vrut să se întoarcă aici, dar a făcut-o.

— Trebuie să fie greu pentru ea, zise el, şi Savannah aprobă din cap.

Amândoi se gândeau la Alexa. Până la urmă, Henry se ridică, o îmbrăţişă şi plecă în camera lui. Întinsă sub pătură, Savannah se gândi la Henry şi la tot ce-i spusese el. Nu credea că avea vreo importanţă faptul că era homosexual. Dar ea era din New York, nu din Charleston. Şi aici lucrurile stăteau cu totul altfel.

capitolul 13

Aşa cum prevăzuse Julianne, Turner Ashby îi dădu din nou întâlnire lui Savannah. Merseră la cină la RB Seafood Restaurant şi discutară mai mult despre problemele personale. El îi povesti cum îşi pierduse mama cu un an înainte. Acum erau bine, dar pentru tatăl şi pentru fraţii lui mai mici fusese foarte greu. O spunea cu lacrimi în ochi, aşa că era limpede că nici lui nu-i era uşor. Nu voia să pară slab în faţa ei. Era bucuros că trebuia să plece la colegiu, pentru că, fără mama lui, era trist acasă. Apoi Savannah îi povesti cum crescuse şi ea fără tată. Credeau amândoi că era bine că măcar acum începea să-l cunoască, deşi legăturile cu o mamă vitregă rea erau foarte dificile. A fost şocat când Savannah îi vorbi despre asta, cu toate că n-o plăcuse niciodată pe Luisa şi întotdeauna o considerase o snoabă. Acum ştia că era şi crudă, şi necioplită.

Turner era amabil, atent, respectuos, şi o trata cu toată solicitudinea şi bunele maniere pentru care Sudul era celebru. Îi mărturisi că-i făcea plăcere să se afle în compania ei, că dorea s-o vadă mai des, dar Savannah îi mărturisi că era posibil ca în weekend s-o viziteze mama ei. Îi ceru permisiunea s-o viziteze uneori acasă, şi Savannah a fost de acord. Era mai degrabă o întâlnire de modă veche decât una între doi tineri aproape absolvenţi de liceu. A doua seară o sărută, şi lui Savannah îi plăcu grozav. Se simţeau bine împreună şi asta a făcut-o să-i promită că-l va prezenta mamei, ceea ce pe Alexa o îngrijoră. Dacă Savannah se îndrăgostește? Dacă se căsătoresc şi rămâne în Charleston? Îi demontă toate grijile mamei sale şi râseră amândouă de ele.

— Am doar şaptesprezece ani. Nu plec nicăieri. Nu fac decât să mă distrez.

Alexa realiză că avea dreptate şi se calmă.

Erau zile agitate pentru ea. Procesul avea loc peste şapte săptămâni, şi ea avea mintea plină de amănunte. Nu mai apăruseră noi victime, aşa că îşi pregătea cazul cu infinită precizie şi cu grijă.

A doua zi după întâlnirea cu Turner, Savannah se duse singură cu maşina să-şi viziteze bunica. Avea o după-masă liberă şi se gândi că ar fi fost un lucru plăcut, dar se întreba, totuşi, dacă n-ar fi fost mai bine să-i dea telefon mai întâi. O găsi stând pe verandă, aţipită în balansoar, cu o carte în mână. Cum auzi paşi pe verandă, Eugenie deschise ochii mari, surprinsă s-o vadă pe Savannah, într-un tricou galben şi jeanşi, uitându-se la ea.

— Ce cauţi aici? o întrebă brusc bunica ei, mirată.

— M-am gândit că v-ar face plăcere o vizită, aşa că am trecut pe-aici, răspunse Savannah precaută, văzându-şi bunica încruntată.

— Ar fi trebuit să suni mai întâi. Nouă nu ne plac manierele celor din Nord, o certă ea. În Sud, oamenii sunt politicoşi.

— Îmi pare rău.

Savannah bătu în retragere, oarecum jignită.

— Am să vin altă dată şi am să sun mai întâi.

Se întoarse să plece, dar bunica îi arătă un scaun, severă.

— Nu, acum eşti aici. Stai jos. De ce-ai venit?

Părea curioasă, deşi Savannah era speriată. Chiar aşa bătrână cum era, bunica ei era o persoană care intimida.

— M-am gândit că ar fi plăcut să-ţi fac o vizită. Îmi place să ascult poveşti despre război, generali, bătălii. Sunt lucruri despre care nu învăţăm prea multe la New York.

Era adevărat, dar venise mai mult ca să fie drăguţă cu o doamnă bătrână, însă nu-i putea spune aşa ceva.

— Ce ţi-ar plăcea să afli?

Bunica zâmbi, mirată de cerere. Până la urmă, şi în venele ei curgea sânge de sudist.

— Povesteşte-mi despre familia ta. Este parte şi din istoria mea.

— Da, este, aprobă Eugenie, încântată de ideea de a-şi povesti istoria acestei fete tinere.

Cel mai bun mod de a nu-i uita pe strămoşi şi de a face istoria să rămână vie era să transmiţi poveştile de la o generaţie la alta.

Începu cu străbunicul ei, cu momentul în care venise din Franţa, apoi înşiră câteva generaţii, căsătorii şi generali, perioadele când veniseră în Charleston, vorbiră despre cât pământ aveau şi câţi sclavi. Nu se scuza pentru că avuseseră sclavi, era un lucru esenţial pentru cultivarea pământului, iar sclavii făceau parte din averea lor. Auzind asta, Savannah tresări. Era o idee nouă pentru ea, şi nu una care s-o încânte mai mult decât orice altă civilizaţie bazată pe sclavie.

În cele din urmă, ajunseră la Războiul Civil, şi ochii lui Eugenie se aprinseră. Ştia fiecare dată şi fiecare detaliu despre orice bătălie importantă din Sud, despre toate luptele care se purtaseră în Charleston sau în împrejurimi, cine le câştigase, cine le pierduse. La datele reale adăugă propriile ei poveşti despre cine cu cine era căsătorit, cine rămăsese văduv şi cine se recăsătorise. Era o enciclopedie vie a Războiului Civil şi a Charlestonului, iar Savannah o asculta fascinată. Bunica avea o uimitoare memorie a datelor şi a amănuntelor şi vorbi ore întregi. Nimeni n-o mai ascultase cu atâta atenţie, pentru atât de mult timp. Când se opri, era ora cinci. Amintindu-şi fiecare detaliu şi împărtăşindu-l cu Savannah, se simţi revigorată. Şi promise să-i împrumute şi nişte cărţi. Savannah era încântată, şi faptul că se înrudea cu unele dintre aceste persoane o intriga. Era o cu totul altă parte a vieţii şi a istoriei ei, despre care nu ştiuse niciodată nimic şi nici n-ar fi ştiut dacă n-ar fi fost amintirile bunicii ei.

Înainte de a pleca, îi mulţumi, o ajută să ajungă până în salonaşul unde-i plăcea ei să stea seara, o

lăsă în compania uneia dintre vechile ei servitoare şi o sărută pe obraz.

— Prin vine îţi curge sânge de sudist, îi aminti ea lui Savannah, să nu uiţi asta! Nu ai numai sânge de yankeu!

— Da, bunico, răspunse Savannah, zâmbindu-i.

Avusese o după-amiază minunată şi încă se mai gândea la ea în timp ce conducea spre „O mie de stejari”.

Daisy se plânse că se întorsese atât de târziu acasă, dar Savannah îi spuse calmă că fusese să-şi viziteze bunica.

— Singură-singurică? Savannah îi confirmă, iar Daisy o privi surprinsă. Este atât de plicticos acolo!

Daisy detesta să se ducă s-o vadă, nu era nimic de făcut acolo, iar bunica era foarte bătrână. Şi nu-i plăceau nici toate chestiile acelea cu „generali” despre care îi povestea ea.

— Nu, nu este plicticos deloc, o apără Savannah. Ştie totul despre toţi şi despre tot din Sud. Am învăţat o mulţime de lucruri.

Ca răspuns, Daisy se strâmbă. Un mod mai rău de a-ţi petrece o după-amiază nu-i trecea prin cap. Când bunica încercase să-i vorbească despre rădăcinile ei, nici nu voise să audă. Prefera să stea acasă şi să se uite la televizor. Cu şapte ani mai mare, Savannah absorbise totul ca un burete uscat.

În seara aceea, părinţii lui Daisy erau plecaţi la o petrecere, împreună de data asta, aşa că Savannah nu avusese cum să-i spună tatălui ei despre vizită. Dar, a doua zi, când el se duse în vizită la mama lui după prânz, Eugenie îi spuse:

— Este o fată foarte bună.

El habar n-avea despre cine vorbea şi crezu că se referea la servitoare, căreia adesea îi spunea aşa. Pe angajaţi îi numea „băieţi”, ceea ce suna destul de nepoliticos. Pe vremea ei însă, aşa se obişnuia.

— Cine? întrebă Tom, confuz.

— Fiica ta, îi răspunse cu o strălucire în ochi pe care nu i-o mai văzuse de multă vreme.

— Daisy?

— Savannah! A trecut pe-aici pentru o lecţie de istorie despre Sud. Ascultă atentă şi ţine minte tot. În vinele ei fine şi tinere curge sânge de sudist. A vrut să ştie totul despre familia noastră, şi ceva pe deasupra. Este o fată deosebită.

— Ştiu că este, spuse el uluit. A venit singură?

— Bineînţeles, îl repezi Eugenie. Doar nu crezi că a adus-o nevastă-ta? Dacă nu termină cu văicărelile în legătură cu copilul ăsta, Luisa o să mă facă să-mi pierd minţile.

Mama sa părea sătulă de subiect şi clătină din cap, ceea ce, de asemenea, îl surprindea.

— Te-a sunat în legătură cu asta?

Tom părea supărat. Ştia că Luisa o sunase o dată în legătură cu Savannah, dar nu mai mult.

— Aproape în fiecare seară. Vrea să-mi folosesc influenţa asupra ta ca să te determin s-o trimiţi înapoi. Dacă viaţa ei este în pericol, nu e drept; or, tu mi-ai spus că e în pericol, şi probabil că este adevărat. De ce-ai minţi?

— N-am minţit. Au existat câteva scrisori ameninţătoare la adresa lui Savannah, trimise probabil de un bărbat care a omorât optsprezece femei. Este în arest, dar prietenii de-afară lăsau scrisorile la apartamentul lor. Dacă este el. Dacă nu, este cineva la fel de periculos. Cred că Alexa are dreptate s-o ţină pe Savannah departe de New York.

— Aşa cred şi eu. Nu există niciun motiv ca acest copil să fie pus în pericol. Nici măcar să fie speriat. Optsprezece femei, la naiba, ce îngrozitor… Ce are Alexa în cap când ia astfel de cazuri?

Părea foarte critică spunând-o.

— Este asistenta procurorului, răspunse calm Tom. Nu are de ales. Trebuie să ia ce i se dă. Asta este slujba ei.

— Foarte nobil, dar mult prea periculos pentru o femeie, insistă mama lui, ceva mai blând.

Faptul că, acum, Eugenie le lua apărarea Alexei şi lui Savannah, după ce mai întâi îi ceruse să le alunge, aproape că-l distra pe Tom. Cât de repede îşi uitau unii trădările şi crimele!

— În orice caz, Luisa vrea s-o alunge pe Savannah din oraş şi se aşteaptă s-o fac eu, cerându-ţi s-o trimiţi înapoi. A primit ce şi-a dorit acum zece ani. Te-a luat pe tine. O are pe Daisy. Şi-a luat băieţii înapoi, nu este nevoie s-o rănească pe Savannah şi nici pe maică-sa, impunându-şi punctul de vedere. Toţi am făcut destul rău acum zece ani. I-am spus Luisei să înceteze să mă mai hăituiască. Nu a fost mulţumită.

— Regreţi, mamă? întrebă el, sincer. Nu îndrăznise niciodată să aducă vorba despre asta.

Ezită înainte de-a răspunde, aşezată în balansoar, cu un şal pe picioare, foarte bătrână şi fragilă. Ştia însă că era mai puţin fragilă decât părea, cu o voinţă şi cu păreri dure ca fierul.

— Uneori. Depinde cum a evoluat viaţa Alexei. Dacă este fericită, presupun că am făcut ce trebuia. Nu ştiu, spuse ea abătută. N-am vrut ca Daisy să fie copil nelegitim, şi nici Luisa, care a insistat foarte mult atunci, dar eram mai tânără.

Tom căzuse în cursa întinsă de mama lui şi de Luisa. Aceasta din urmă îl sedusese şi rămăsese însărcinată în aceeaşi noapte, deşi îi făcuse curte în secret câteva săptămâni şi, oricum, ar fi ajuns tot acolo. Niciodată nu reuşise să treacă peste faptul că Luisa îl părăsise pentru altcineva, asta îl rosese în toţi aceşti ani. O iubise pe Alexa, dar Luisa era mai puternică, mai plină de farmec şi era din Sud. Alexa fusese bună, deschisă, naivă şi iubitoare, şi avusese încredere totală în el. Încă se simţea ca bolnav când se gândea la asta.

— E fericită? îl întrebă Eugenie, iar el oftă.

— Nu cred. N-am văzut niciodată ochi atât de trişti. Este singură cu Savannah şi nu are pe nimeni

în viaţa ei. Este o mamă minunată.

— Ei bine, nu te poţi întoarce acum la ea şi s-o părăseşti pe Luisa pentru că Alexa este singură.

Gândul părea s-o sperie.

— Nu cred că m-ar accepta, şi ar avea dreptate, zise el cu tristeţe.

Îi trecuse şi lui ideea asta prin minte.

— Probabil că are dreptate, era de acord mama lui, ceea ce îl şoca. Dacă o iubeai, n-ar fi trebuit s-o părăseşti niciodată pentru Luisa, indiferent de ce-am spus eu. Te-ai întors la ea ca un mieluşel şi ai trimis-o pe Alexa la New York.

Dădu din cap aprobator. Era adevărat. O dorise pe Luisa înapoi ca să demonstreze ceva, dar de iubit o iubise pe Alexa. Ce nu mai voia era viaţa pe care o ducea acum, cu o femeie pe care o ura şi care îl ura şi mai mult. Într-o oarecare măsură, avea ceea ce merita, şi o ştia.

— Tot ce vreau e ca Luisa să nu mă mai sune în legătură cu Savannah. Trebuie să se poarte frumos cu ea. Îi datorează asta Alexei. Ea a avut grijă de băieţii Luisei.

— I-am spus. Nici nu vrea să audă.

— Mi-a spus că Savannah nu este decât o răzgâiată. Nu-i deloc adevărat, este o fată minunată. A venit din proprie iniţiativă să mă vadă. Şi a promis că o să mai vină. Sper să o facă.

— Sunt sigur, spuse el cu blândeţe.

Savannah era genul de fată care le făcea vizite doamnelor în vârstă ca să le ţină companie. Avea o inimă caldă. Amândoi, tatăl şi bunica, ştiau asta. Şi Daisy şi fraţii ei o ştiau. Numai Luisei nu-i păsa. Ea nu avea inimă. Îl manipulase ca să-l recucerească, dar de-atunci nu făcuse altceva decât să-l tortureze.

— Sunt bucuroasă că cineva din familie vrea să ne cunoască istoria. Pe Luisa n-o interesează. O are pe-a ei. Are tot atâţia generali în familie câţi avem şi noi, spuse Eugenie, îmbufnată, şi Tom se strădui să nu râdă.

Eugenie lua lucrurile astea foarte în serios şi aşa făcuse întotdeauna. Chiar şi el avea uneori o problemă cu asta. Erau prea mulţi generali de inventariat. Iar poveştile despre bătălii, despre eroismul Confederaţiei şi despre victorii îl plictisiseră întotdeauna. Nu era un admirator entuziast al istoriei. Mama lui era.

După discuţie, Tom îşi părăsi mama şi, în aceeaşi seară, îi mulţumi lui Savannah că o vizitase, spunându-i ce plăcere îi făcuse bunicii, care spera s-o revadă curând. Auzindu-i, Luisa îi repezi, atrăgându-le atenţia că Savannah n-ar fi trebuit s-o deranjeze, pentru că era prea delicată şi bătrână. Tom i-o întoarse pe loc, susţinând că dorea ca Savannah să-i viziteze mama. Luisa pufni, dar nu comentă. Când vorbise cu soacra ei în acea după-amiază, îi spusese acelaşi lucru. Roata se întorcea, şi Luisei nu-i convenea deloc.

Savannah îi povesti mamei sale despre vizită, despre lecţia de istorie, despre Henry şi partenerul lui, Jeff. În convorbirile lor zilnice, o ţinea la curent cu veştile locale.

Alexa nu se arătă surprinsă de înclinaţia lui Henry. Când era la pubertate, deşi foarte tânăr – având numai paisprezece ani – nu se arătase niciodată interesat de fete. În sinea ei, chiar îşi pusese întrebarea o dată sau de două ori, dar niciodată nu purtase o discuţie cu Tom. Era un subiect tabu pentru el, şi Savannah îi spuse că şi acum era la fel, aşa cum, de fapt, era pentru toţi. Luisa, propria lui mamă, se prefăcea că Henry nu era homosexual. Alexa spera că era fericit. L-ar fi revăzut cu plăcere. Urma să vină în weekendul următor şi plănuiau să stea din nou la Wentworth Mansion. Rezervase un apartament mare.

— Deci am să-l întâlnesc şi pe Turner? o întrebă pe Savannah şi râse.

— Poate. Vom vedea. Dacă nu este ocupat. Are meci la sfârşitul săptămânii.

— Poate mergem la meci. Asta dacă nu te jenezi cu mine.

— Ştii că nu. Sunt chiar foarte, foarte mândră de tine, mami, şi ştii asta.

— Şi eu sunt mândră de tine, iubita mea, o asigură Alexa.

După ce închise telefonul, se apucă din nou de treabă cu Sam şi cu Jack Jones, iar Savannah plecă să se întâlnească cu Turner pentru o plimbare înainte de cină şi pentru sărutări nenumărate.

Daisy o văzu când se întoarse. Încercă să se furişeze discret înainte de masă, dar Daisy îi ieşi în cale, venind din bucătărie cu un sendviş.

— Ei?

— Ei ce? întrebă Savannah, nevinovată.

— Nu te preface. Te-am văzut când ai plecat cu el. Este drăguţ? Te-a sărutat?

Savannah decisese să fie cinstită cu sora ei mai mică. Îi plăcea ideea de-a avea o soră. La fel şi lui Daisy.

— Este drăguţ. *Şi* m-a sărutat.

— O, puah!!! făcu Daisy, alergând pe scări în sus. Ce dezgustător!

Şi apoi se aplecă peste balustradă şi-i puse o altă întrebare.

— Este iubitul tău?

— Nuuu, scutură Savannah din cap, zâmbind. Nu e decât un băiat de care-mi place.

— Cu atât mai rău, spuse Daisy, alergând cât o ţineau picioarele spre camera ei, râzând tot drumul.

capitolul 14

De data asta, când veni în weekend în Charleston s-o vadă pe Savannah, totul i se păru Alexei mai confortabil şi mai familiar. Nu mai trebuia să treacă prin şocul revenirii într-o lume pe care cândva o cunoscuse, o iubise şi o pierduse. Pentru a doua oară la Wentworth Mansion, se simţeau amândouă ca acasă, şi Alexa reuşi să fie drăguţă când dădu cu ochii de Tom, când o aduse pe Savannah. Era relaxată, şi el observă asta; îi dădu destul curaj s-o întrebe dacă n-ar fi vrut să ia prânzul cu el. Nu voia, pentru că refuza să piardă vreun minut din cele petrecute cu Savannah, dar nici nu dorea să fie nepoliticoasă cu el. O ajutase extrem de mult cu Savannah, riscând chiar furia Luisei. Înainte de a răspunde, Alexa ezită, dar, văzând ochii rugători ai lui Savannah, până la urmă acceptă.

— Dar nu vreau să pierdem prea mult timp, puse ea condiţia. Îmi doresc să stau mai mult cu Savannah. Pentru ea am venit.

— Desigur.

Alexa avea senzaţia că de data asta era dornic să îngroape securea războiului, nu să i-o înfigă în spate sau în inimă. Nu era pregătită, dar poate că într-o zi aveau să fie prieteni, nu foarte apropiaţi, dar civilizaţi, poate la nunta lui Savannah sau la absolvirea colegiului. Presupunea că avea un scop. Războiul rece dintre ei durase destul. Încet, în sfârşit, începea să lase totul în urmă.

Îi propuse să se întâlnească a doua zi la Magnolias, timp în care Savannah putea merge la meciul de fotbal al lui Turner. Toată lumea era mulţumită, cu toate că Alexa ar fi fost mai bucuroasă să ia prânzul cu fiica ei, dar acceptă şi, când ajunseră în apartament, Savannah îi mulţumi. Şi de data asta, apartamentul era foarte frumos, iar florile şi mai bogate. În cinstea vacanţei, băură

câte un pahar de şampanie. Nu uitară nici de căpşunele trase în ciocolată, care mergeau atât de bine cu şampania. Dar numai un pahar de fiecare. Alexa nu era de acord ca Savannah să bea, dar, din când în când, la o ocazie festivă, era în regulă, şi nici ea nu bea prea mult. Prânzul de-a doua zi cu Tom o făcea să se simtă agitată. Până la urmă, încă nu erau prieteni.

— Bine, acum povesteşte-mi totul despre băiatul care ţi-a luat minţile. Când am să-l întâlnesc? După meci? Am putea să bem o cafea împreună.

Savannah ezită, apoi acceptă, încurcată.

— Este drăguţ, mami. Nu-i ceva serios sau special. Este căpitanul echipei de fotbal şi speră să meargă la Georgia Tech sau SMU.

— Un băiat drăguţ din Sud, comentă mama ei zâmbind, dar nu era sarcastică, ci doar amuzată. Nu se prea duc la şcoală în Nord. Observase asta cât trăise acolo.

— Are trei fraţi mai mici şi anul trecut şi-a pierdut mama.

— Îmi pare rău, spuse încet Alexa. Este drăguţ cu tine? E singura mea grijă. Tot ce pretind este să se poarte frumos cu tine. Cât de des vă vedeţi?

Cu haosul din viaţa ei de-acum, cu pregătirea procesului, nu mai era la curent cu altceva.

— Se poartă drăguţ cu mine, o asigură Savannah. Ne vedem în fiecare zi la şcoală. Uneori luăm prânzul la cantină şi ieşim de vreo două ori pe săptămână la cină şi la un film.

— Te culci cu el? o întrebă direct mama ei, şi Savannah scutură din cap.

Era prea curând.

— Iei anticoncepţionale? vru să se asigure Alexa, iar Savannah zâmbi.

Îşi pierduse virginitatea la şaisprezece ani şi Alexa se împăcase cu gândul ăsta. Era realistă, şi până acum Savannah se culcase numai cu un băiat.

Voia însă să fie sigură că era pregătită dacă se întâmpla ceva aici, cu Turner.

— Şi prezervative, te rog!

Savannah oftă, dându-şi ochii peste cap.

— Ştiu, ştiu. Nu sunt proastă. În orice caz, este prea devreme. Abia l-am cunoscut.

Totuşi, îl plăcea mult. Foarte mult. Şi se sărutau tot mai des. Lucrurile deveneau serioase şi înfocate.

— Bine, în orice caz, fii pregătită. Uneori, oamenii se lasă păcăliţi. Nu că mi-aş mai aduce aminte cum e, chicoti Alexa.

Oricum, n-ar fi avut timp. Abia avea când să meargă la baie şi să doarmă, atât de mult muncea pentru procesul care bătea la uşă.

În seara aceea, luară cina la un mic bistrou plăcut şi mâncară crab proaspăt. Era târziu şi se întoarseră la hotel braţ la braţ, mai apropiate ca niciodată. Comandară un film de la hotel, unul dintre favoritele lor şi, când se termină, se culcară în patul enorm, confortabil. Dimineaţă se treziră relaxate şi mai leneviră puţin.

După micul dejun, făcură câteva cumpărături, la fel ca şi cu o săptămână în urmă, apoi Savannah se duse la meciul de fotbal, iar Alexa la Magnolias, la întâlnirea cu Tom pentru masa de prânz. Când ajunse, acesta o aştepta, emoţionat. La fel era şi ea.

Se aşezară la o masă liniştită, mai în spate, se uitară în meniu, apoi Alexa îl puse jos şi-l privi pe Tom.

— Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar toată povestea asta este ciudată. Trebuia s-o rostesc cu voce tare. Probabil că şi tu simţi la fel.

— Da, aşa este.

Îi venea să râdă, întotdeauna avusese un fel al ei de-a spune adevărul. Direct, fără ascunzişuri şi fără menajamente. Nu avea nimic de-a face cu stilul celor din Sud, dar întotdeauna îi plăcuse asta la ea. Fără subterfugii. Fără trucuri. Nu se schimbase deloc. Şi dacă se schimbase ceva, era

faptul că, după unsprezece ani, o găsea mai frumoasă. Părea mai matură.

— De ce te simţi atât de ciudat? o întrebă Tom, privind-o.

Luisa habar n-avea că se întâlniseră.

— Glumeşti? Alexa se uită la el. M-ai părăsit. Mi-am petrecut ultimii zece ani urându-te. Ce caut să iau masa cu tine? Şi fiica noastră locuieşte la tine. Toate astea sunt o nebunie.

— Poate că nu. Ai tot dreptul să mă urăşti. Şi eşti foarte drăguţă că iei prânzul cu mine, dar întotdeauna ai fost înţelegătoare şi iertătoare.

— Nu te mai poţi baza pe asta, spuse ea sincer, iar el râse din nou.

— Dar tu de ce te simţi ciudat? Şi tu mă urăşti?

— N-am niciun motiv să te urăsc, o asigură el, trist. În legătură cu ce s-a întâmplat nu am decât regrete.

— Nu a fost o întâmplare. A fost opera ta. Cu ajutorul Luisei şi al mamei tale. În locul tău, ele au decis să scapi de mine şi să te întorci la ea, iar tu ai făcut ce-au vrut ele. Probabil că şi tu ai vrut acelaşi lucru.

În timp ce vorbea, părea nostalgică, aşa cum părea şi el.

Apoi Tom negă din cap.

— N-a fost chiar aşa de simplu. Nu ştiam ce vreau. Nu mă gândeam decât să răzbun orgoliul rănit de plecarea Luisei, dar eram îndrăgostit de tine.

— Atunci chiar ai făcut un lucru stupid, Tom.

Cuvintele o ajutau şi se simţi mai bine după ce vorbi.

— Da, aşa este. Sunt de acord cu tine. Întru totul. Şi dacă există vreo consolare, aceea este că am regretat în aceeaşi clipă.

Nu-i convenea drumul pe care o lua. Nu voia să ştie. Apoi comandară prânzul – cerură amândoi chifteluţe de crab şi supă-cremă de homar. Fusese întotdeauna mâncarea lor favorită. Unele lucruri

nu se schimbaseră. Singurul lucru pe care îl mai aveau în comun era mâncarea preferată, se gândi Alexa.

Apoi discutară despre tot felul de lucruri. Savannah. Procesul ei. Banca lui. Travis şi Henry. În trecere, Alexa aminti şi de faptul că Savannah îi spusese că Henry este homosexual şi că-l plăcea foarte mult. Nu considera şocant stilul lui de viaţă şi se aştepta ca Tom să fie rezonabil în legătură cu asta, dar imediat îşi dădu seama că-l durea.

— Îmi pare rău. Eşti supărat din cauza asta?

Era greu de crezut pentru epoca în care trăiau, dar mai ştia şi cât de conservator şi de demodat era Tom.

— Uneori. Cred că aşa este. Dar nu e viaţa pe care mi-aş fi dorit-o pentru unul dintre băieţii mei. Dar, până la urmă, nu vreau decât să fie fericit. Mama lui neagă, ceea ce face lucrurile mai grele pentru Henry.

— Stupid din partea ei, spuse Alexa direct, apoi tresări.

— Scuză-mă. Îmi pare rău că Henry nu poate să fie el însuşi cu amândoi. Travis acceptă? Sau este la fel de conservator ca tine?

Chiar dacă nu-i mai văzuse de zece ani, iar când plecase ea băieţii erau adolescenţi, îi cunoştea foarte bine pe toţi. I se părea foarte ciudat să stea la masă cu Tom şi să discute ca nişte vechi prieteni, în loc să fie femeia pe care-o iubea, să fie soţia lui, pe care el o ignorase pentru alta. Viaţa este, într-adevăr, ciudată.

— Cred că Travis încearcă să fie înţelegător, dar ai dreptate, este destul de puritan. De când au crescut, băieţii nu mai sunt atât de apropiaţi. Sunt foarte diferiţi.

— Au fost întotdeauna, spuse Alexa calmă. Păcat că nu mai sunt apropiaţi, încheie ea cu tristeţe. Pe-atunci, erau.

Tom se simţea jenat că nu-i acordase mai multă atenţie fiului său. Încă un lucru de care să se simtă

vinovat, printre multe altele. Lista de regrete era foarte lungă, şi Alexa era în fruntea ei.

— Tot ce-am spus până acum e adevărat, recunoscu el când ajunseră la cafea şi la desert.

Spre deosebire de ea, alături de plăcinta caldă cu piersici îşi luă o îngheţată de vanilie. Din nou, aceleaşi vechi obiceiuri. O clipă se simţi ca atunci când ea era soţia lui, când şi el simţea la fel – cât de mult îi plăcuse, mai ales când Savannah era mică. Fuseseră foarte îndrăgostiţi şi Alexa îl iubise la fel până la sfârşit.

— Ce anume? întrebă Alexa, în timp ce-şi mânca desertul care i se topea în gută.

Uitase ce-i spusese mai devreme. Discutaseră despre multe, inclusiv despre fiica lor, pe care o considera minunată, şi era numai meritul ei.

— Faptul că, din clipa în care te-am părăsit, n-a fost zi în care să nu regret.

Părea mâhnit şi descurajat, şi, auzindu-l, privirea ei deveni şi mai aspră.

— Îmi pare rău s-o aud, Tom. Este greu să trăieşti aşa.

— Da, este.

Era trist pentru el însuşi. Alexa avea ochii reci.

— La fel de greu este să fii dată afară de bărbatul pe care-l iubeşti şi în care ai încredere, pentru o altă femeie, care l-a abandonat şi care s-a întors atunci când i-a convenit. Ar fi fost bine dacă ai fi văzut lucrurile şi aşa.

O aprobă şi înţelese din nou cât de rănită fusese Alexa şi că nu-l putea ierta. Din clipa în care atinsese subiectul, ridicase în jurul ei un zid.

— Nu-ţi sugerez să mă vrei înapoi, îi explică el.

— Asta e bine, pentru că nici n-o s-o fac. Nici într-o sută de ani.

Voia ca lucrurile să fie foarte limpezi, mai ales dacă încercau să fie prieteni. Graniţa dintre ei trebuia să fie clară, fără confuzii, nici pentru el, nici pentru ea. Încă era un bărbat foarte atrăgător şi-l iubise. Nu voia ca asta să devină un pericol

pentru ea. Dar dacă s-ar fi îndrăgostit din nou, ar fi devenit. Îi demonstrase cât se poate de clar că nu era un om de cuvânt. Nu putea să aibă încredere în el, indiferent cât de mult l-ar fi iubit sau cât de frumos şi de fermecător era.

— Am vrut doar să ştii cât de mult regret.

— Şi eu. N-am mai avut niciodată încredere în alt bărbat şi, probabil, că nici n-o să mai am.

Îl acuza de tot ce se întâmplase.

— E îngrozitor, spuse trist, simţindu-se din nou vinovat şi neconsolat.

— Poate. Dar este adevărat. Pentru mine, în orice caz. N-aş mai putea crede că un alt bărbat n-ar fi capabil să facă acelaşi lucru. Am crezut că vom fi căsătoriţi pentru totdeauna.

— Şi eu la fel. Apoi s-a întors Luisa şi am stricat totul pentru amândoi.

Alexa îl aprobă. Nu intenţiona să transforme prânzul într-o rememorare a căsătoriei.

— Să ştii doar că regret şi că, de-atunci, n-am mai avut nicio zi fericită. Ea este o fiinţă îngrozitoare.

— Atunci de ce nu divorţezi? Nu pentru mine. Pentru tine.

— Nu mai vreau să trec din nou prin asta. Divorţul nostru aproape că m-a omorât.

— Amuzant, şi pe mine, spuse Alexa cu amărăciune, şi apoi râse de propria-i slăbiciune. Scuză-mă, bănuiesc că încă sunt destul de supărată. Mama spune că trebuie să trec peste asta, dar nu e uşor. Vreo cinci ani m-am dus şi la psiholog, dar până la urmă am renunţat. Eram la fel de supărată şi după cinci ani, tot atât de rănită şi tot atât de tristă. Probabil că e nevoie de mai mult timp. Pentru mine, în orice caz. Mă vindec greu. Odată, mi-am rupt mâna şi, în loc de şase săptămâni, am avut nevoie de şase luni ca să mă vindec.

— Ştiu, spuse el, gata să plângă. Eram cu tine.

— Oh!

O clipă, privi în farfurie, apoi îşi ridică ochii spre el.

— Hai, să fim cinstiţi. Ştiu sigur că, într-un fel, încă te mai iubesc. Dacă n-ar fi aşa, nu te-aş fi urât atât de tare. Acum nu cred că te mai urăsc. Nu sunt nici măcar supărată. A fost o masă plăcută şi m-am simţit bine. Avem o fiică minunată şi te-am iubit din toată inima. Poate, într-un colţişor secret al inimii mele, te voi iubi întotdeauna. Poate fraza „până când moartea ne va despărţi" conţine un adevăr. Sper că nu, dar e posibil. Urăsc faptul că m-ai părăsit pentru Luisa şi ne-ai abandonat. Dar ai făcut-o. Ceea ce faci acum pentru Savannah e un lucru foarte bun şi-l apreciez. Nu trebuie să-mi fac griji din cauza ei, iar asta înseamnă mult. Mi-ai luat o mare greutate de pe umeri. Şi încă eşti cel mai frumos bărbat pe care-l cunosc, şi cel mai fermecător. Mi-a plăcut să trăiesc aici cu tine, în Sud, până când l-am urât, dar asta tot pentru că tu eşti din Sud. Poate că reuşim să devenim prieteni. Dar nu vreau să ne amăgim că am mai putea fi împreună. Nu i-aş face Luisei ce mi-a făcut ea mie sau ce-ai făcut tu. N-o să mă întâlnesc cu tine pe ascuns. Nu vreau să mă îndrăgostesc din nou de tine. Cred că asta m-ar ucide, în special dacă m-ai răni din nou. Nici măcar nu vreau să dau încă o şansă relaţiei, indiferent dacă regreţi sau nu. Nu pot. Nu-mi stă în fire. Mi-au trebuit zece ani să ajung aici, să mă vindec de tine. Şi aşa vreau să rămână lucrurile. Poate reuşim să fim prieteni, dar asta este tot ce mai putem salva. Dacă Luisa te face nefericit, divorţează. Dar chiar dacă o vei face, tot ce vreau este să fim prieteni. Suntem părinţii lui Savannah şi va fi minunat dacă ne purtăm civilizat. Dar nu vreau să speri că poate fi mai mult de-atât între noi.

A fost cât se poate de clară şi cât se poate de cinstită. Aşa fusese întotdeauna, şi ăsta era unul dintre milioanele lucruri care-i plăceau la ea şi pe care le uitase, sau încerca s-o facă.

— Am înţeles, Alexa. Îmi pare rău că am adus vorba despre asta. Vreau numai să ştii că încă te mai iubesc şi că îmi pare rău.

Cuvintele lui o înfuriară din nou. Nu era cinstit să-i spună că era îndrăgostit de ea. Nu acum, după zece ani, după toate cele prin care trecuse de-atunci, după toată durerea, toată agonia, toate lacrimile vărsate pentru el. Îl privi furioasă, drept în ochi.

— Să nu-mi mai spui niciodată asta. Este un gest egoist, îţi pare rău acum, dar unde-ai fost în toţi aceşti zece ani? Cu Luisa. Dacă n-ai să mai spui aşa ceva niciodată, poate reuşim fi prieteni. De acord?

El dădu din cap, mohorât, ştiind că era norocos că ea accepta fie şi atât.

— De acord. Îmi pare rău.

— Bine. Acum du-te acasă la soţia ta sau oriunde vrei. Intenţionez să mă întâlnesc cu Savannah la meciul de fotbal.

O aprobă, destul de tulburat de spusele ei. Oarecum nebuneşte, sperase că ar fi putut s-o recucerească. Se gândise la asta încă de când o văzuse la New York, dar nu ştiuse cum s-o facă. Şi spera că şi ea simţea la fel. Dar nu era aşa. O rănise mult prea rău ca să se mai întoarcă la el vreodată. Poate îl va ierta, dar niciodată n-o să-l mai vrea înapoi. Acum îi era clar. La fel şi ei.

Plăti masa, ieşiră şi ea îi zâmbi.

— Mulţumesc. Mă simt mai bine.

Aşteptase zece ani ca să-i spună toate lucrurile astea. Şi, în sfârşit, i se oferise şansa. Ştia că fusese un dar. El nu-şi revenise, se vedea asta. Dar nu mai era problema ei.

Îl lăsă în faţa restaurantului şi porni cu maşina spre terenul de fotbal, unde o întâlni pe Savannah chiar când părăsea tribuna. Pe teren o aştepta un băiat înalt şi arătos, dar mai erau şi alţii care părăseau terenul. Savannah îi zâmbea, în ochi i se citea fericirea şi, văzând-o, Alexa simţi că i se

strânge inima. Dacă băiatul ăsta îi va răni fata, îl va omorî. Nu la propriu, dar dorinţa va rămâne. Era încă tulburată de discuţia cu Tom. Dacă i-ar fi permis, el ar fi părăsit-o pe Luisa şi s-ar fi întors la ea. Poate. Sau ar fi avut o aventură cu ea şi i-ar fi zdrobit inima din nou. Asta dacă îl lăsa maică-sa, sau dacă ar fi avut sânge-n el, dar ea ştia că nu avea. Luisa şi mama lui erau puternice. Nu fusese cinstit din partea lui să-i spună că încă o iubea, dar cel puţin regreta şi părea sincer. Poate că era destul. Se simţea uşoară cum nu se mai simţise de ani de zile.

Când ajunse pe teren, Savannah i-l prezentă pe Turner.

— Turner, ea e mama.

— Bună, zise Alexa, zâmbind.

Părea un băiat drăguţ, foarte tânăr. Privindu-l, îşi aminti că-şi pierduse mama şi-i păru rău pentru el.

— Îmi face mare plăcere să vă cunosc, doamnă. Savannah mi-a povestit multe lucruri despre dumneavoastră.

Era un băiat tipic din Sud, foarte politicos, aparent sincer.

— Şi eu am auzit numai lucruri bune despre tine. Cum a fost meciul?

— Am câştigat, spuse el, vesel şi mulţumit, în timp ce Savannah le zâmbea amândurora.

— Turner a marcat punctele câştigătoare. Două dintre ele, preciza ea mândră.

Alexa îi privea cu sentimentul că avea o mie de ani, dar era fericită pentru ei.

Îi duse la locul lor favorit, să mănânce burgeri şi să bea *shake.* Vreo oră sporovăiră despre diverse, apoi Savannah şi Alexa se întoarseră la hotel să-şi facă manichiura. Era un lux care le amuza pe amândouă. Alexa îi mărturisi că-l plăcea pe Turner, iar Savannah se arătă încântată.

Când, după manichiură, se întoarseră în cameră, Alexa îi povesti lui Savannah ce se întâmplase la prânz. Nu avea secrete faţă de ea. Erau cele mai

bune prietene, dar Alexa ţinea întotdeauna ca rolul ei de mamă să fie foarte clar.

— Pe ocolite, tatăl tău m-a întrebat astăzi dacă m-aş întoarce la el – spunea că încă mă iubeşte şi că regretă ce-a făcut.

— Şi ce i-ai răspuns? o întrebă cu interes Savannah, privindu-şi mama în ochi. Părea fericită, mai fericită decât fusese vreodată.

— I-am spus să nu mai repete aşa ceva niciodată. Este destul dacă putem fi prieteni. După tot ce s-a întâmplat, şi ăsta ar fi un miracol. N-aş mai putea avea niciodată încredere în el. Şi nu mai vreau să trec prin ce-am trecut.

— Şi ce-a spus?

— Cred că a fost şocat, zise Alexa sinceră.

— A fost furios?

— Nu cred. Poate trist. N-a fost corect din partea lui nici măcar să mă întrebe, darămite să-mi propună. A trecut prea mult timp, m-a rănit prea tare.

Savannah o aprobă. Era de acord. Ştia cât de rănită fusese mama ei sau măcar bănuia.

— Înţeleg, mamă. Cred c-ai făcut ce trebuia.

Savannah şi-o amintea pe mama ei plângând ore întregi, ani de zile. Fusese o perioadă îngrozitoare. Tom nu se putea întoarce acum doar pentru că era sătul şi nemulţumit de alegerea lui. Cum rămânea cu Alexa şi cu ceea ce-i făcuse?

— Oricum, nu cred că o va părăsi vreodată pe Luisa, zise Savannah cu înţelepciune. Ea conduce totul. Şi el îi permite.

— Întotdeauna a fost aşa, spuse Alexa încetişor, chiar şi în ultima perioadă a căsătoriei noastre. Se merită unul pe celălalt.

Cu toate că-i părea rău pentru tatăl ei, Savannah era de acord. Luisa era o persoană îngrozitoare. Dar el alesese, şi încă de două ori.

Petrecură o seară minunată, stând de vorbă până târziu în noapte. Turner o sună pe Savannah, şi Alexa îl invită la o gustare a doua zi. Dimineaţă, le

telefonă Travis, care voia s-o vadă pe Alexa şi, împreună cu Scarlette, îi făcu o vizită scurtă după slujba de la biserică.

De data asta, le fusese prea lene să se ducă la biserică şi nici nu voiau să dea nas în nas cu Luisa. Şi nu regretară, pentru că Travis le spuse că fuseseră la biserică împreună cu mama lui.

Se instalară în salon şi discutară despre vremurile trecute şi despre viaţa lui de-acum. Se scuză că nu-i mai scrisese, ceea ce Alexa înţelese. Era foarte tânăr, şi Luisa îi interzisese s-o facă. Alexa ştia, cu toate că, din loialitate pentru mama lui, Travis nu spuse o vorbă despre asta. Era tot atât de politicos şi de drăguţ ca în copilărie, iar când i-o prezentă pe Scarlette se arătă foarte mândru. Părea să fie o fată drăguţă şi Alexa spera că vor fi fericiţi împreună. Vorbiră câteva minute despre nuntă, despre cât de complicat era să organizezi totul, apoi tinerii plecară. Se duceau să ia prânzul cu părinţii lui Scarlette, ca să pregătească lista invitaţilor la nuntă.

Restul zilei trecu repede şi veni din nou vremea ca Alexa să plece. Tom se întâlni cu ele în holul hotelului, aşa cum o mai făcuse, ca să o ia pe Savannah. Alexa îi mulţumi din nou pentru prânzul din ziua precedentă. Ţinuse cont de tot ce-i spusese ea şi o privi cu tristeţe.

— Mulţumesc că ai acceptat să iei prânzul cu mine.

Acum înţelegea ce favoare îi făcuse şi cât de curajoasă fusese. Mai mult ca niciodată, înţelegea acum cât de mult o rănise. Se concentrase întotdeauna asupra durerii lui şi a celor aproape unsprezece ani pierduţi, dar niciodată nu conştientizase cât de profundă era durerea ei – dar acum înţelegea. O pierduse pentru totdeauna. Tocmai când o dorea înapoi. Pentru ea era prea puţin, prea târziu, şi, indiferent cât de mult îl iubise, n-ar mai fi putut avea încredere în el. Pentru Tom era îngrozitor. Pentru el, speranţa

murise cu o zi înainte. Pentru Alexa, murise cu zece ani în urmă.

Savannah o sărută din nou de rămas-bun şi plecă acasă cu tatăl ei. Alexa îi promisese că se va întoarce peste două săptămâni. Timpul trecea repede, iar Savannah se obişnuise în Charleston. Pe de-o parte, se simţea ca acasă, dar pe de altă parte, se simţea o străină. Era aşa cum îi spusese Alexa că se simţise când trăise acolo, pentru că, indiferent cât de mult iubeşti locul, dacă nu eşti născut în Sud, nu vei fi niciodată unul de-al lor. Şi acum, Savannah începea să înţeleagă. Pentru ei continuau să existe sudişti şi yankei, iar steagul Confederaţiei era pentru totdeauna înfipt în sufletul lor, fluturând deasupra multor case.

Privindu-şi tatăl în timp ce conducea spre casă, constată că părea nefericit şi deveni îngrijorată.

— Te simţi bine, tată?

El dădu din cap şi-i zâmbi, dar ochii îi erau trişti. Bănuia că spusele Alexei îl afectaseră profund. Dar Savannah n-o învinuia.

Când ajunseră înapoi acasă, Luisa îl aştepta. Purta un costum Chanel, negru, o mulţime de bijuterii şi era fardată. Îl certă că întârziase. Mergeau la o cină cu prietenii. Acum, asta era viaţa lui. La bine şi la rău. Avea viaţa şi femeia pe care le alesese. Cea pe care o iubea cu adevărat şi care îl iubise plecase.

capitolul 15

Era la începutul lui aprilie, cu numai o lună înainte de proces. La New York era încă frig, ninsese toată săptămâna după ce Alexa se întorsese din weekendul petrecut cu Savannah. În Charleston era primăvară, peste tot florile erau îmbobocite. Azaleele, glicina şi cireşii erau în floare. Grădina de la „O mie de stejari" era splendidă, iar o echipă de grădinari muncea la ea în fiecare zi.

În cele două oraşe şi în vieţile lor, totul era în contrast, în New York era ger, ningea, era sterp, cenuşiu, şi Alexa pregătea procesul unui om care omorâse optsprezece tinere. Vremea era la fel de rece şi de întunecată ca şi munca pe care o făcea. În Charleston totul era în floare, vremea era caldă, iar Turner şi Savannah erau îndrăgostiţi. Daisy o tachina mereu în legătură cu asta şi toate fetele din şcoală erau geloase. El o invitase la balul de absolvire. Iar Tom îi dăduse voie să-l invite la cină, acasă. Luisa nu se bucurase, dar măcar nu fusese excesiv de nepoliticoasă cu el, pentru că familia Beaumont şi tatăl lui erau prieteni.

În afară de faptul că o cunoscuse pe Daisy, că se întâlnea cu Turner Ashby şi că strânsese legăturile cu bunica ei, cea mai bună parte a şederii lui Savannah în Charleston era aceea că avea ocazia să facă diferite lucruri împreună cu tatăl ei, ceea ce altfel n-ar fi fost niciodată posibil.

Făceau împreună plimbări lungi, el îi arăta locurile unde se jucase când era copil, o lua pe celebrele plantaţii din afara oraşului, Drayton Hall, Magnolia, Middleton Place şi Boone Hall. Le explorau amândoi şi se duceau să se plimbe pe plajele de lângă Mount Pleasant. Petreceau ore întregi discutând şi cunoscându-se unul pe celălalt. Acum, fata avea un tată adevărat, nu doar o imagine pe o carte poştală pe care o primea de

două ori pe an la New York, un tată care nu putea s-o aducă în viaţa lui reală, însă acum Tom ştia sigur, aşa cum ştia şi ea, că n-ar mai fi alungat-o niciodată de lângă el. O voia pe Savannah în viaţa lui.

Le duse pe ambele fete la acvariu, jucă tenis cu ele, o luă pe Savannah la club şi o prezentă tuturor. Şi cu cât făcea mai mult, cu atât mai mult se simţea Luisa mai trădată, dar lui Tom nu-i mai păsa. Şederea lui Savannah în Charleston şi reacţia Luisei duseseră la o ruptură care mărise prăpastia existentă între ei înainte de venirea lui Savannah. Tom şi Luisa abia dacă-şi mai vorbeau, iar ea ori pleca furioasă pe el, ori stătea în pat cu o compresă pe frunte. Nu reuşea să treacă peste asta şi nici nu încerca. Nu rostise niciun cuvânt bun, nu făcuse niciun gest frumos faţă de Savannah de când venise. Tom o scuza, dar pur şi simplu nu-şi putea potoli nevasta. Era un fel de război civil.

Bunica răci, iar Savannah se duse de mai multe ori să-i ţină companie şi s-o îngrijească. Citi toate cărţile pe care i le dăduse ea şi învăţă multe despre Războiul Civil.

Într-o după-amiază, când Savannah stătea cu ea pe verandă, pe neaşteptate apăru Luisa. Se înfurie imediat ce o văzu pe Savannah şi-i ceru să plece. Savannah se ridică. Nu voia să creeze probleme.

— Stai jos, îi spuse bunica severă, privindu-şi nora. Nu pleacă nicăieri, Luisa. De ce nu încerci să te relaxezi? E doar un copil. Nu vrea nimic de la tine. Şi nici mama ei n-a vrut nimic.

Fiul ei îi relatase ce-i spusese Alexa în timpul prânzului. Eugenie nu fusese surprinsă şi o respecta pentru asta. Îi spusese lui Tom că Alexa avea dreptate şi că, cel puţin, dovedise că avea mândrie şi respect de sine. Era sigură că încă îl iubea, dar nu voia un bărbat care o rănise atât de rău şi care aşteptase zece ani să se întoarcă la ea, atunci când îi convenea lui. Spusele mamei sale îl şocară pe Tom.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, zise Luisa arogantă, în timp ce Eugenie o privea mijindu-şi ochii.

— Ba da, ştii. Ţi-e teamă că Tom o să-ţi facă şi ţie ce i-a făcut Alexei. N-a vrut. Ea n-a vrut să-l lase. Tu ai vrut. Şi Savannah n-are nicio legătură cu asta. Rămâne aici. Aşa că nu există niciun motiv s-o pedepseşti.

— N-am pedepsit-o! Luisa părea indignată. Ţi-a spus *ea* asta?

O străfulgera cu privirea pe Savannah, iar soacra ei clătină din cap.

— Nu. Tom mi-a spus. De când a venit aici, te porţi urât şi eşti aspră cu ea.

Sudistă sau nu, Eugenie nu se putea stăpâni. Şi continuă spectacolul. Ascultându-le conversaţia, Savannah era îngrozită. Nu voia să-şi apere mama vitregă, dar nici nu voia s-o înfrunte sau s-o condamne în vreun fel. Era un adversar mult prea puternic ca să-şi asume aşa ceva şi lucrurile stăteau suficient de rău şi fără asta.

— Cred că poţi să stai jos, să-ţi schimbi comportamentul şi să te distrezi puţin. Ai pus mâna pe el. Nu pleacă nicăieri.

— De unde ştii?

— Nu e genul ăla de bărbat.

Îşi cunoştea fiul şi ştia şi că nu avea curaj.

— Tu l-ai smuls din acea căsătorie, iar eu l-am împins de la spate. Fără ajutorul nostru, nu se mişca. Iar o fată de şaptesprezece ani nu e o ameninţare pentru tine. Tot ce face aici este să aştepte ca mama ei să termine cu procesul, după care poate pleca acasă.

— De ce-şi petrece aşa de mult timp cu tine?

Luisa părea suspicioasă şi bănuia că între ele exista un complot. Erau lucruri pe care ea le-ar fi făcut, nu Savannah. Fetei nici nu-i trecea prin minte aşa ceva.

— Pentru că e o fată drăguţă, spuse bunica.

În scurtă vreme, se ataşase de ea şi-i era recunoscătoare pentru timpul petrecut împreună.

— Şi, probabil, fără mama ei se simte singură. N-aţi făcut nimic ca să se simtă ca acasă.

— Eu… eu…

Începu să se bâlbâie, dar n-avea ce să răspundă.

— De ce nu vii altă dată să mă vizitezi, când sunt singură?

O concedie pe Luisa, şi Savannah, stânjenită să fie martora unei conversaţii în care vorbeau despre ea ca şi cum nu era de faţă, se ridică. Luisa se comporta ca şi cum fata nu exista.

— Oricum, am lecţii de făcut, explică Savannah, aplecându-se să-şi sărute bunica.

Promise să revină curând şi, câteva minute mai târziu, se urcă în maşină. Luisa rămase cu soacra ei, care ştia foarte multe, care participase la toate evenimentele, dar care acum se întorcea împotriva ei.

— Am crezut că vei fi bună cu el, îi zise, în timp ce Luisa se aşeza în faţa ei, supărată că Eugenie fusese de partea lui Savannah, şi nu a ei.

Bătrânei îi fusese mult mai uşor s-o îndrăgească pe Savannah decât pe Luisa.

— N-ai fost bună cu el. Ai fost rea cu fiul meu. L-ai luat ca pe un câine de la târg. Acum e al tău, şi a fost ani de zile. Nu trebuie să-l loveşti. Dacă l-ai trata cum trebuie, ar fi mai drăguţ cu tine.

Îşi apăra fiul, pe bună dreptate. Ani de zile, Luisa se purtase rău cu el.

— Chiar nu ştiu despre ce vorbeşti, mamă Beaumont.

Luisei i-ar fi plăcut să-i spună că toate astea erau văicăreli de femeie bătrână, dar amândouă ştiau că era perfect lucidă şi că spunea adevărul. Luisa se arăta rănită, dar, de fapt, era furioasă.

— Cred că ar trebui să te duci acasă şi să te gândeşti la asta, o îndemnă Eugenie.

Era târziu şi era obosită. Savannah stătuse ceva timp, iar bunica ei se bucurase. Dar acum era

epuizată. Efortul de-a discuta cu Luisa era prea mare.

— Până la urmă, o să-l pierzi dacă nu te porţi cum trebuie. Alexa n-o să-l ia înapoi. Dar altcineva o s-o facă. E un bărbat foarte arătos.

— Deja l-am pierdut, îi spuse Luisa aspru, dar de data asta era sinceră. Nu m-a iubit niciodată, nu după ce l-am recâştigat. N-a încetat niciodată s-o iubească pe ea.

Amândouă ştiau că era adevărat şi Eugenie regretase încă de-atunci. Zece ani, fiul ei fusese nefericit şi, în mare parte, era vina ei. Acum se simţea vinovată de asta şi îşi plătea datoria faţă de Savannah, dar şi faţă de ea se simţea vinovată. Luisa nu se gândea decât la ea şi la faptul că soţul ei n-o iubea şi nu încetase niciodată s-o iubească pe Alexa.

Soacra ei avea dreptate.

— Am greşit, Luisa. Amândouă. Nu aveam dreptul să facem ce-am făcut. Le-am făcut rău amândurora, dar şi copilului lor. Dacă aş fi în locul tău, aş face tot ce mi-ar sta în putinţă să mă împac cu el şi cu Savannah cât timp e aici. Asta ar însemna mult pentru el.

Pentru prima dată, Luisa era redusă la tăcere; îşi aprobă soacra şi se întoarse la maşină. În seara aceea, nu se purtă altfel cu Savannah sau cu Tom, dar rămase foarte, foarte tăcută. Tom îşi dădu seama că o frământa ceva. Se ţinu departe de ea, pentru că-i era mai uşor. În loc să ia masa împreună, Luisa urcă în camera ei. Le spuse că o durea capul şi că se ducea la culcare.

Când Alexa se întoarse în Charleston, primăvara era în toi. Savannah ştia că adusese cu ea două lucruri importante. Scrisoarea de acceptare la facultate şi pe bunica din New York. Savannah era foarte bucuroasă de amândouă şi, imediat ce-o văzu pe Muriel, îi sări în braţe.

— Arăţi minunat Savannah, îi spuse bunica, încântată.

Se temuse că nepoatei îi fusese greu să stea atâta vreme departe de casă. Dar ea părea fericită, era înfloritoare, parcă mai crescuse şi era mai echilibrată. Înţelegea de ce era îngrijorată Alexa. Savannah părea să se simtă atât de bine în Charleston, încât îi venea greu să creadă că ar vrea vreodată să-l părăsească. Dar Muriel era sigură că, până la urmă, fata va dori să vină acasă. Iar New Yorkul, oraşul unde se afla mama ei, însemna pentru ea acasă.

— OK, deschidem scrisorile? întrebă emoţionată Alexa, după ce Savannah îşi întâmpină bunica.

Savannah nu-i dăduse voie mamei sale să le deschidă şi să i le citească. Nu voia să audă veştile la telefon. Până la urmă, veniseră toate plicurile odată, unele cu câteva săptămâni întârziere, altele, la timp. Unele plicuri erau mai groase decât altele, ceea ce de obicei însemna că eşti admis. Primise răspuns de la toate colegiile la care aplicase şi, când luă plicurile, era destul de agitată. Era vorba despre viitorul ei şi despre locul unde-şi va petrece următorii patru ani. Spera să fie ceea ce-şi dorea şi nu doar ceva ce păstrase ca rezervă.

Erau şase plicuri. Câţiva dintre prietenii ei candidaseră la douăsprezece şcoli, dar Savannah se limitase la şase. Alexa şi Muriel stăteau pe canapea şi aşteptau cu sufletul la gură. Savannah începu.

Deschise mai întâi plicul de la Stanford, unde era respinsă. Pentru un moment, păru demoralizată, dar Alexa se grăbi s-o asigure că, oricum, n-ar fi lăsat-o să se ducă acolo, era un loc controversat, ceea ce mai atenuă lovitura. Savannah ştia că era adevărat, pentru că Alexa fusese mereu de părerea asta şi pusese condiţia să nu fie singura ei opţiune.

Era respinsă şi de Harvard. Savannah nu era îndrăgostită de acel loc. Şcoala părea prea mare şi

o speria.

La Brown era acceptată şi o felicitau pentru lucrare. Era puţin dezamăgită. Brown era doar a doua ei opţiune.

Mai rămăseseră Princeton, George Washington şi Duke. Următorul plic pe care îl deschise era de la Duke, unde fusese acceptată. Cele trei femei din livingul apartamentului izbucniră în aplauze. Se îmbrăţişară, Savannah zâmbi şi apoi se aşezară din nou. O şcoală era asigurată. Şi încă una bună.

— De ce mă simt de parcă aş fi luat Premiul Academiei? spuse Muriel, în timp ce Savannah chicotea, chiar mai emoţionată decât înainte.

Deschise apoi plicul de la GW. Alt „da". Acum avea două şcoli. Ultima era cea pe care o dorea cel mai mult. Princeton. Plicul părea subţire. Probabil că o respinseseră. Rămase cu el în mână.

— Pentru Dumnezeu! Nu-l deschizi odată? o îndemnă Muriel. Nu pot să suport suspansul.

— Nici eu, recunoscu Alexa.

Dar Savannah dădea un mic spectacol. Muncise mult pentru asta şi aşteptase la fel de mult să afle. Trimisese candidatura cu trei luni înainte. Aşa că rupse ultimul plic încet, ucigător de încet, şi scoase cu grijă scrisoarea. Închise ochii pentru o clipă, apoi citi, sări în sus şi scoase un strigăt.

— Am intrat! Am intrat! O, Doamne! Am *intrat,* urlă în timp ce ţopăia prin cameră, iar mama şi bunica ţipau şi ele într-un glas.

Într-o clipă, erau în picioare, îmbrăţişându-se. Mă duc la Princeton, chicoti, dar imediat îşi aminti că Turner va fi dezamăgit că nu va alege să meargă şi ea la Duke. El intrase acolo şi avea să se ducă. Dar puteau să se viziteze. Princeton era visul ei. N-avea să renunţe la el pentru un băiat, nici măcar pentru unul aşa de drăguţ cum era Turner.

Agitaţia din cameră era copleşitoare. Alexa deschise o şampanie, în timp ce Savannah se duse să-şi sune tatăl. Ştia şi el că Alexa adusese scrisorile şi era nerăbdător să afle.

Răspunse la telefon de-acasă.

— Stanford, Harvard nu, Brown m-a înscris, GW da, Duke… Princeton! ţipă ea la telefon, şi el zâmbi. Mă duc la Princeton, tată!

La fel ca Turner, şi el ar fi preferat Duke, dar era subiectiv în privinţa şcolilor din Sud. Şi Princeton era la fel de impresionant. Toate alegerile ei erau. Ţintea sus, şi bine făcea. Era foarte mândru de ea.

— Felicitări! O să sărbătorim mâine-seară. O să chem la masă pe toată lumea. Sunt foarte mândru de tine.

Îi mulţumi şi se întoarse la mama şi la bunica ei. Discutară foarte mult despre asta şi apoi se duseră la cină la restaurantul preferat al lui Savannah. Era zgomotos, prietenos şi plin de elevi de liceu. Majoritatea dintre ei aflaseră în aceeaşi săptămână la ce facultăţi fuseseră admişi; aşa cum promisese, Julianne nu candidase, ci se gândea să-şi ia un an de pauză, dar acum îi părea destul de rău. Se simţea exclusă pentru că Savannah n-o sunase, şi asta o supăra. Dar înainte să plece din hotel, îl sună pe Turner, care se bucură pentru ea, cu toate că era dezamăgit că nu mergea la Duke împreună cu el. Dar ştia cât de mult însemna Princeton pentru ea şi-i promise că o va vizita cât de des va putea, iar ea jură că va face la fel.

A fost o seară minunată şi, când s-au întors la hotel, Savannah părea încă în extaz. Bunicii îi plăcea oraşul. Îi plăcuse şi atunci când o vizita pe Alexa, pe vremea când era măritată cu Tom. Îl găsea plin de farmec. Înainte să se ducă la culcare, mai rămaseră de vorbă o oră, încă agitate de succesul lui Savannah. A doua zi de dimineaţă, Travis o sună s-o felicite şi la fel făcu şi Daisy. Voia să ştie dacă o putea vizita pe Savannah la Princeton, iar sora ei mai mare o asigură că da. Pe urmă o sună Henry, care era încântat, deşi spunea că-i părea rău că nu se ducea la universitatea lui. Înainte de-a închide, ceru să vorbească şi cu mama ei. El şi Alexa pălăvrăgiră câteva minute şi, când îi

înapoie telefonul lui Savannah, Alexa zâmbea. Toată lumea le dăduse telefon. Urmă bunica Beaumont. Îi spuse că ar fi trebuit să se ducă la o şcoală din Sud, dar dacă tot se ducea la o şcoală de yankei, Princeton era una foarte bună.

— Acolo nu sunt numai bărbaţi? întrebă Eugenie oarecum încurcată.

— Aşa se obişnuia, răspunse Savannah. Dar nu mai e aşa.

— Ce-a ajuns lumea, se văită Eugenie, zâmbind la celălalt capăt al firului.

Îşi manifestă dorinţa să vină la hotel, în acea după-amiază, să ia ceaiul cu mama şi cu bunica lui Savannah. Ea îi răspunse că era sigură că vor fi încântate şi-i mulţumi bunicii pentru efort.

— O să mă aducă tatăl tău.

Au fixat ora patru. Savannah închise, sperând că mama ei nu va obiecta în legătură cu vizita.

— Cred că e foarte drăguţ din partea ei, spuse amabilă Alexa, cu o oarecare rezervă în glas.

Eugenie era femeia care, cu zece ani în urmă, pusese la cale alungarea ei şi îi distrusese viaţa, dar era bunica lui Savannah şi intenţiona să se poarte frumos cu ea. Alexa era decisă să facă acest efort pentru fiica ei, şi Muriel era foarte mândră de ea. Aşa cum se văzuse cu Tom, presupunea că se putea vedea şi cu mama lui, cu toate că sentimentele pe care i le purta nu erau dintre cele mai calde.

— Mulţumesc, mami, spuse Savannah recunoscătoare.

Ştia cât de greu îi era bunicii Beaumont să facă vizite. Rareori ieşea din casă. Era destul de bătrână să-i fie străbunică.

Au continuat să sărbătorească evenimentul toată ziua. Muriel se distra foarte bine şi, după masaj, şi-a făcut părul şi unghiile. La trei jumătate erau toate înapoi în apartament, gata să se îmbrace pentru întâlnirea cu doamna Beaumont, pentru ceaiul de la ora patru.

Sosi la fix, însoţită de Tom. Savannah era încântată s-o vadă, Muriel îi mulţumi pentru amabilitate, dar Alexa părea tensionată. Înainte de toate, bunica Beaumont se îndreptă spre Alexa.

— Îţi datorez scuze, Alexa.

Rămase rezemată în baston şi o privi pe Alexa în ochi, cu o expresie serioasă.

— V-am distrus viaţa şi ţie, şi fiului meu. Pentru aşa ceva nu există scuză. Dar vreau să ştii că sunt conştientă de asta şi că voi da socoteală într-o zi Ziditorului. Dar ai o fată minunată şi o iubesc foarte mult.

Alexa îi mulţumi calmă şi o îmbrăţişa. Era adevărat, nicio scuză, niciodată, nu-i va reface căsătoria. Dar cel puţin avusese gentileţea şi curajul să-şi recunoască fapta. Tom stătea în spatele ei, încurcat, dar n-o privi pe Alexa în ochi.

Apoi urmă sărbătorirea propriu-zisă. Alexa îi arătă bunicii Beaumont broşura pentru Princeton. Atât şcoala, cât şi campusul erau frumoase, şi Savannah abia aştepta să ajungă acolo. În aceeaşi dimineaţă, îşi sunase mai mulţi colegi din New York, iar altora le trimisese e-mailuri. Două dintre prietenele ei mergeau la Princeton. Intenţiona să stea în cameră cu una dintre ele. Li se părea o soluţie bună.

Mama lui Tom rămase cu ele o oră, apoi plecă acasă. Mai ales după gripa recentă, care o lăsase slăbită, fusese o adevărată excursie. O îmbrăţişa pe Alexa şi o felicită din nou pe Savannah.

În drum spre ieşire, Tom le reaminti că le aştepta la restaurant la ora opt, unde vor fi Daisy, Travis şi Scarlette şi unde va veni şi Turner. Toţi opt vor sărbători intrarea lui Savannah la Princeton. Apoi îşi lăsă mama şi se duse acasă. Când ajunse, se duse s-o vadă pe Luisa şi o invită din nou să vină cu ei. Ca de obicei, era încruntată. Era o imagine pe care o cunoştea.

— Nu fi ridicol, Tom. Nu am de gând să iau cina cu ea. Ea însemna Alexa, ceea ce el ştia. Şi

nu-mi pasă la ce şcoală a intrat Savannah. Nu e copilul meu. Mai mult, sunt sigură că nici Alexa nu vrea să mă vadă. N-aş vrea să fiu în locul ei.

— Poate că ai dreptate, acceptă el. Dar ai putea măcar să participi într-un fel. Ai făcut tot ce-ai putut ca s-o eviţi pe Savannah de când a venit. Şi-ai făcut-o să se simtă nedorită. E fiica mea.

— Dar nu şi a mea, spuse Luisa încă o dată. Părea serioasă şi tristă. N-o vreau aici. Ştiai asta şi totuşi ai adus-o.

— Nu am avut de ales. Nu face lucrurile şi mai grele pentru toată lumea, Luisa. N-au venit să te rănească pe tine, nici ea şi nici mama ei. Nu vor nimic de la tine, nici măcar de la mine.

— Au deja ce şi-au dorit, spuse tristă. În ultimii unsprezece ani ai fost al Alexei. N-ai părăsit-o niciodată, Tom.

Era uimit de ce auzea.

— Despre ce vorbeşti? Am părăsit-o acum unsprezece ani pentru tine şi pentru Daisy. Am părăsit-o, aşa că ne-am putut recăsători. N-am mai văzut-o niciodată şi nici măcar n-am mai vorbit până în februarie, anul ăsta.

Luisa aprobă din cap. Credea şi îl verifica adesea. În mintea ei, încrederea nu excludea verificarea.

— Şi nici n-ai încetat vreodată s-o iubeşti. Văd asta de câte ori mă uit la tine şi din felul în care mă priveşti. Am crezut că pot să te fur de la ea şi că ai uitat-o. M-ai vrut înapoi ca să i-o faci lui Thornton, pentru că te-am părăsit pentru el. Orgoliul tău a fost rănit, nu inima. Inima ta i-a aparţinut întotdeauna Alexei. Niciodată n-ai încetat s-o iubeşti, şi acum iubeşti copilul care seamănă leit cu ea.

— Savannah e o persoană diferită, se apără el.

— Ai luat masa cu Alexa ultima oară când a fost aici.

— Da, aşa e.

Ştia întotdeauna tot ce făcea el.

— Avem împreună o fiică, continuă el.

— Şi ce altceva?

— Nimic. Nu mă vrea, zise încruntat.

Nu era conversaţia pe care dorea s-o aibă cu nevasta lui.

— Pe ea ai întrebat-o?

— Nu. Dar nu sunt fericit, şi ştii asta. Ai fost dură cu mine ani de zile. M-ai câştigat şi, de-atunci, dintr-un motiv pe care nu-l înţeleg, m-ai pedepsit întruna.

— Pentru că ştiam că încă o iubeşti pe ea. Niciodată nu m-ai iubit.

— Dar am rămas cu tine. Trebuie să însemne ceva. Cel puţin, loialitate.

Dar amândoi ştiau că nu era loial. Îi dovedise asta Alexei. Era slab. Slăbiciunea nu e acelaşi lucru cu loialitatea; Luisa ştia, el la fel.

— Nu ştiu de ce-ai rămas, îi spuse Luisa, cinstită pentru prima oară în atâţia ani, poate în viaţă. Poate pentru Daisy. Poate din comoditate. Pentru că ţi-a cerut-o mama ta. Chiar şi ea s-a întors împotriva mea.

Ştia despre vizita pe care i-o făcuse Eugenie în acea după-amiază Alexei. Îi spusese Tom.

— Te-ai întors împotriva mea când ai adus-o pe Savannah aici. Nu mă respecţi deloc.

— E greu să respecţi o femeie care este atât de furioasă şi adesea rea, Luisa. Gândeşte-te la asta. Nu eşti drăguţă nici măcar cu Daisy, care este fiica ta. Te-ai depărtat de băieţii noştri. Şi de mine. E greu să uiţi astfel de lucruri. Deci ce facem acum? Ne urâm pentru următorii patruzeci de ani, o lăsăm baltă sau continuăm să ne târâm aşa? Ar fi plăcut dacă am putea fi măcar prieteni. Nu eşti obligată să vii diseară. Şi, ai dreptate, probabil că nici n-ar trebui. Ar fi o situaţie delicată pentru amândouă şi pentru Savannah. E foarte protectoare cu mama ei.

— La fel şi tu.

— Nu. Mă simt vinovat. E o diferenţă. Şi n-am apărat-o când ar fi trebuit s-o fac. Pentru tine. Am

înşelat-o, m-am culcat cu tine şi te-am lăsat însărcinată. După câte ştiu, ăsta a fost scopul tău.

Ea nu-i răspunse în niciun fel, îi spusese ceea ce oricum ştia.

— V-am lăsat pe tine şi pe mama să mă manipulaţi. Dar nu am apărat-o o secundă, cu toate că ea era atunci nevasta mea, şi nu tu. N-am făcut-o. Şi acum, tu eşti nevasta mea. Ar fi plăcut dacă te-ai purta ca o nevastă măcar o dată, nu ca şi cum m-ai urî. Am făcut împreună porcăria asta. A fost ce ţi-ai dorit. De ce să nu facem ce e mai bine sau, cel puţin, să încercăm? Dacă n-o facem, totul se va transforma într-o viaţă foarte tristă şi singuratică.

Tot ce spunea era foarte adevărat.

— O să mă simt mai bine când pleacă Savannah, zise ea, calmă. Putem s-o luăm de la început atunci.

— Cum vrei, răspunse el, evident dezamăgit şi, după câteva minute, plecă fără s-o mai privească.

Ea rămase sus, în camera ei. Amândoi erau tulburaţi de discuţie. Luisa nu-i fusese niciodată aproape şi nici nu încercase să fie bună. Asta era ea. Ca urmare, mariajul lor era un dezastru pentru amândoi. Şi, probabil, îşi dădea acum seama că aşa va fi întotdeauna. Luisa nu va fi alta nici după plecarea lui Savannah. Pedeapsa lui era pe măsura unei crime.

Cina organizată în cinstea lui Savannah la restaurantul FIG a fost însufleţită şi plăcută. Travis a băut cam mult şi a fost foarte vesel, spunând poveşti de pe vremea când era la colegiu la UVA. Semăna cu un fel de petrecere şcolară. Scarlette a fost adorabilă cu Savannah şi au vorbit despre nuntă. Daisy a fost foarte încântată de mama şi de bunica lui Savannah, care era mai tânără şi mai simpatică decât a ei. În timpul cinei, Turner s-a arătat foarte îndrăgostit de Savannah şi a stat lângă ea ţinând-o de mână pe sub masă. Ochii lui Tom i-au întâlnit peste masă pe cei ai Alexei şi anii s-au topit. Orice s-ar fi întâmplat între ei, erau amândoi

foarte mândri de fiica lor şi trăiau o zi specială. Pentru toţi a fost o seară foarte plăcută.

Au părăsit ultimii restaurantul şi a fost o sărbătorire perfectă pentru succesul lui Savannah. Visurile ei deveniseră realitate, era înconjurată de oamenii care o iubeau – şi nu era decât un început. Întreaga seară, nimeni nu s-a gândit la Luisa, nici măcar Tom. Era acasă, singură, urându-i pe toţi.

capitolul 16

În timpul zborului spre casă, Alexa stătu lângă mama ei. Întregul weekend fusese o adevărată sărbătoare, şi Muriel era bucuroasă că o însoţise, mai ales pentru momentul când deschiseseră plicurile şi aflaseră că Savannah intrase la Princeton. Toate trei trăiseră un moment de neuitat.

Dar Muriel observă o schimbare la Alexa. Nu mai era atât de furioasă, şi nici atât de supărată, părând mult mai împăcată. Mama ei bănuia că întoarcerea la Charleston îi făcuse bine. Înfruntase toţi demonii trecutului. Tom, mama lui, Luisa. Părea că timpul îi făcuse mai neînsemnaţi. Ştia că mariajul Alexei însemna încă o mare pierdere pentru ea. Dar când vedeai cine era Tom în realitate, cât era de slab şi de preocupat de el, puteai crede că, până la urmă, nu pierduse atât de mult. Spera ca Alexa să ştie asta şi că reuşise să vadă mai clar. Era un bărbat foarte egoist. Şi singurul motiv pentru care o voia pe Alexa înapoi era faptul că nu mergeau lucrurile cu Luisa. Dacă ar fi mers, n-ar fi regretat nimic. Muriel considera că el primise ceea ce meritase – o femeie care-l respecta la fel de puţin cât se respecta el însuşi. Aşa cum făcuse şi Alexa de curând, îşi aminti de Ashley din romanul Pe *aripile vântului.* Fiica ei avea acum nevoie de un Red Butler. Tot ce spera era să-l găsească într-o zi. Avea dreptul la puţină fericire după toţi aceşti ani grei de singurătate. Şi realizase un lucru minunat cu fiica ei. Acum munca asta luase sfârşit. Savannah crescuse şi îşi urma drumul. Viaţa ei abia începea. Muriel considera că iubitul ei din Charleston era un băiat foarte drăguţ. Se întreba dacă povestea de dragoste va rezista când Savannah va pleca la Princeton, şi el, la Duke. Astfel de lucruri sunt întotdeauna greu de prevăzut. Unele poveşti de tinereţe durează. Altele, nu. Timpul o să decidă.

Muriel îşi privi fiica în timp ce zburau spre New York; părea că adormise. Fusese un weekend emoţionant pentru ea.

În lunile care urmau, Savannah mai avea în faţă încă două evenimente importante. Trebuia să participe la absolvirea clasei în Charleston, după care va trebui să se întoarcă pentru cea de la şcoala din New York. Avea să se întâlnească din nou cu prietenii, doar cât să-şi ia rămas-bun. Turner promise să vină şi el. Şi ăsta va fi un lucru plăcut pentru Savannah. Tatăl ei nu va fi prezent, dar va fi la absolvirea de la Charleston; simţea că New Yorkul era teritoriul Alexei şi nu voia să se amestece. Lui Savannah îi convenea. Dar mai întâi, mama ei trebuia să treacă de proces. Şi apoi, Savannah se putea întoarce acasă. Era pregătită. Fusese grozav în Charleston. Câştigase un tată, o soră, doi fraţi şi se îndrăgostise. Dar New Yorkul şi mama erau, totuşi, căminul ei.

Alexa nu credea că va fi în stare să se mai întoarcă la Charleston până la proces. Erau prea multe de făcut acum, dar Savannah înţelegea. Momentul decisiv se apropia.

În dimineaţa de după weekendul din Charleston, Alexa se prezentă la birou la ora şapte. Se sculase la cinci ca să citească nişte materiale pe care trebuia să le pregătească pentru proces şi moţiunile pe care avocata din oficiu le trimisese judecătorului.

Avocata din oficiu redactase o moţiune de respingere a cazului, ceea ce era atât de ridicol, încât era de tot râsul. Niciun judecător nu avea să acorde aşa ceva, dar o redactase, oricum, pro forma. Era datoare faţă de clientul ei să încerce. Redactase şi o moţiune Sandoval, prin care s-o împiedice pe Alexa să-l verifice pe Quentin pentru prima condamnare. Avusese noroc şi o câştigase, dar Alexei îi era indiferent. Dovezile împotriva lui în acest caz erau atât de incriminatoare şi crimele atât de odioase, încât frauda anterioară şi acuzaţiile

de jaf pentru care fusese condamnat erau aproape irelevante şi, cu siguranţă, fără importanţă în acest caz, cu toate că faptul că mai avusese o condamnare i-ar fi arătat juriului ce fel de om era.

Soarta ambelor moţiuni se decidea în acea dimineaţă, în biroul judecătorului. Alexa obiectă, iar judecătorul le respinse pe amândouă. Avocata din oficiu se întoarse distrusă la tribunal.

— Atâta tevatură pentru nimic, mormăi în barbă Jack, în timp ce-o urma pe Alexa afară din tribunal, alături de ofiţerul de elită din divizia pentru criminali în serie din FBI, care-i ajutase la investigaţii şi la pregătirea cazului.

Moţiunile fuseseră o procedură de rutină, şi judecătorul părea nemulţumit de faptul că avocata apărării le folosise. Curtea nu avea nicio simpatie pentru Luke Quentin, iar juriul va avea cu atât mai puţină. Alexa deţinea toate dovezile şi mărturiile experţilor. Acuzarea era blindată.

În acea după-amiază, Alexa se duse s-o întâlnească pe Judy Dunning.

— Îmi pare rău pentru moţiuni, spuse Alexa amabilă, încercând să pară solidară, cu toate că nu era.

— Cred că judecătorul a fost incorect în privinţa moţiunii Sandoval, se plânse Judy. Ca să judece cazul, nu e nevoie ca juriul să ştie că a fost condamnat pentru fraudă şi jaf.

Alexa nu comentă, doar clătină din cap. Venise s-o vadă ca să încerce din nou s-o convingă să-i ceară clientului să pledeze „vinovat” şi să evite procesul.

— Într-un caz ca ăsta, nu-i pot acorda nicio înţelegere, spuse cinstit Alexa, dar poate că va avea un tratament mai bun în închisoare dacă acum se poartă cum trebuie. Un proces riscă să devină un circ şi juriul o să-l condamne. Trebuie să ştii asta. Sunt prea multe dovezi împotriva lui, cred că am douăzeci de cutii în birou. Judy, vorbeşte cu el. Nimeni nu are nevoie de suferinţă.

Apărătoarea din oficiu încercase să anuleze mandatul pe care procurorul districtual îl emisese ca să le permită de la început lui Jack şi Charlie să verifice camera de hotel, dar şi această încercare îi fusese blocată, aşa că dovada incriminatoare pe care o găsiseră fusese admisă de Curte.

— Are dreptul la un proces, zise avocata din oficiu, cu buzele crispate.

Vorbele ei se loviră ca de-un perete, aşa că Alexa se întoarse în birou mai plictisită ca oricând. Procesul avea să fie un circ mediatic şi acuzatul va fi închis pentru o sută de ani. Deci, aşa să fie. Avea mult de muncă. Toată săptămâna avusese întâlniri cu agenţii FBI, pusese în ordine dovezile legiştilor, organizase mărturiile şi terminase cu declaraţiile. Avea mii de chestii de pus la punct şi numai câteva săptămâni la dispoziţie. Acum lucrau la caz atât de mulţi anchetatori, încât nici nu le mai ştia numele tuturor, iar FBI-ul participa la fiecare întâlnire, ca să se asigure că erau respectate toate procedurile legale. Nimeni nu-şi dorea o eroare judiciară care să determine reluarea cazului. Fusese discutată o schimbare a jurisdicţiei pentru că acum Quentin era cunoscut în toate statele. Cazul era cap de afiş pe canalele de ştiri naţionale. Şi judecătorul numit era celebru pentru atitudinea dură faţă de presă, ceea ce era bine. Săptămânile care urmau până să înceapă procesul, în timpul său şi o vreme după el, Alexa nu va visa decât asta.

O suna pe Savannah de la birou în fiecare zi, dar nu avea niciodată timp să vorbească prea mult, şi când ajungea acasă seara, era prea târziu s-o mai sune. Savannah înţelegea şi era ocupată cu propria viaţă în Charleston, cu şcoala, cu prietenii şi cu iubitul ei.

Era cu două săptămâni înainte de proces când, într-o seară, Tom se uita la ştiri în birou şi văzu că începea o conferinţă de presă la care participa Alexa. O strigă pe Savannah să vină să se uite, dar apăru şi Daisy. Stăteau în faţa televizorului şi o

priveau pe Alexa, care vorbea convingător despre apropiatul proces în care era judecat un criminal cu optsprezece victime la activ. În jurul ei erau o mulţime de poliţişti şi de agenţi FBI. Dar toate microfoanele erau îndreptate spre Alexa, iar ea răspundea atent, coerent şi inteligent la întrebările care i se puneau. Părea calmă, rece şi competentă. Neştiind de ce era agitaţie, Luisa intră şi rămase un timp privind-o, apoi ieşi grăbită, cu buzele strânse.

Când se termină conferinţa de presă, Tom îşi privi fiica cea mare şi o felicită pentru mama ei.

— A fost foarte bună. O să fie un proces extrem de greu, pe care trebuie să-l stăpânească, iar ziariştii au înnebunit deja. Cred că a fost bună, nu-i aşa?

Savannah era de acord cu el, mândră de ea, dar şi Daisy era impresionată. Nu văzuse niciodată la televizor pe cineva pe care-l cunoştea şi-i zâmbi surorii ei.

— Seamănă cu un star de cinema, zise ea în timp ce Savannah zâmbea.

Luisa se întoarse şi le spuse că era timpul să coboare la cină. Nu făcu niciun comentariu în legătură cu transmisia, dar era evident că o enervase. Era incapabilă să fie binevoitoare cu Alexa. Nu voia să audă de ea, nu voia s-o vadă şi nici să aibă de-a face cu fiica ei, având veşnic convingerea că Tom o obligase s-o ţină pe Savannah în casă. Tot ce voia era ca fata lui să plece.

Dar Luisa primi lovitura de graţie cu trei zile înainte de proces, când sosiră invitaţiile la nunta lui Travis cu Scarlette şi, printre ele, era una pentru Savannah. Când Savannah o deschise, Luisa tocmai se întorcea de la coafor. O recunoscu imediat şi se repezi la Savannah.

— De unde-ai luat-o?

Se comporta de parcă fata o furase sau deschisese scrisoarea altcuiva.

— Este pentru mine, răspunse Savannah, dând înapoi dintr-odată. A venit prin poştă. Era numele meu pe ea, îi explică ea diabolicei mame vitrege, care încerca să-i transforme fiecare zi într-un iad şi, uneori, reuşea.

Dacă nu era tatăl ei care să-i ia mereu apărarea, viaţa lui Savannah ar fi fost îngrozitoare. Tom era mereu un tampon între ele, dar, oricum, când şi când Luisei tot îi reuşea foarte bine.

— Ţi-au trimis ei invitaţie la nuntă?

Părea îngrozită şi smulse invitaţia din mâna lui Savannah. Cinci minute mai târziu, era în biroul lui Tom şi o flutura furioasă.

— Nu vreau s-o văd la nunta fiului nostru! ţipă tremurând de furie când dădu cu ochii de el. Nu are ce căuta acolo. Nu e sora lui bună. Şi n-o să fiu umilită la nunta propriului meu fiu.

Când văzu invitaţia pe care o ţinea în mână şi o agita, Tom înţelese imediat ce se întâmplase.

— Dacă este aici când se căsătoresc, *nu* se poate să nu vină nuntă. N-o să stea acasă ca Cenuşăreasa, câtă vreme noi toţi suntem acolo.

— Şi dacă nu este aici în timpul nunţii?

Nu voia să se întoarcă pentru nuntă. Voia să plece. Pentru totdeauna. Şi mai ales să nu se întoarcă pentru un eveniment de familie atât de important. Oricine de oriunde din Carolina de Sud ar fi putut să se afle acolo, şi chiar din statele învecinate.

— E treaba lui Travis şi a lui Scarlette dacă vor s-o invite. Pot să-ţi reamintesc că nu noi facem nunta? Părinţii lui Scarlette o fac.

Încerca să evite, dar Luisa nu-l lăsa.

— Cine a pus-o pe listă?

— Habar n-am, răspunse el.

După cinci minute, Luisa o sună pe Scarlette şi-i comunică foarte clar nurorii ei că n-o voia pe Savannah la nuntă.

— Mamă Beaumont, spuse Scarlette amabilă, nu cred că e corect. E sora lui Travis şi o plac

foarte mult pe Savannah. Cu toate că la biserică sunt numai trei sute, la recepţie vor fi opt sute de invitaţi. Nu cred să supere pe cineva prezenţa ei la nunta noastră.

Scarlette insistă, spunându-i cât se poate de limpede că nu avea de gând să fie necivilizată cu Savannah.

— Mă supără pe *mine!*

Viitoarea ei soacră ţipa în telefon.

— Şi nu ţi-ai dori aşa ceva, nu?

Era un avertisment clar că avea datoria să se supună.

— Sigur că nu. O s-o aşez la celălalt capăt al încăperii faţă de dumneavoastră, o linişti Scarlette.

Luisa îi închise telefonul în nas, şi îi luă două ore să se liniştească.

— Poate o să plec, îi spuse Savannah, calmă, tatălui ei câteva minute mai târziu. Procesul s-ar putea termina până atunci.

— Ar fi plăcut pentru tine să vii la nuntă. Jumătate din Charleston va fi acolo. Cu opt sute de invitaţi, o să fie imposibil să dai peste pe cineva cunoscut, dacă nu vrei. Luisa o să se calmeze.

O linişti, încercând să nu arate cât era de supărat. Luisa se purta ca un câine care îşi apăra osul şi n-avea să lase lucrurile aşa. Dorinţa ei era ca Savannah să dispară din viaţa lor. O situaţie dificilă pentru o fată de şaptesprezece ani, dar şi mai grea pentru el, veşnic sfâşiat între soţie şi fiică. Îi părea foarte rău pentru Savannah şi era foarte obosit. Daisy se străduia din răsputeri să nu nimerească în raza de acţiune a radarului.

În aceeaşi seară, Savannah vorbi cu mama ei, aminti de invitaţie, iar Alexa rămase uimită când află că primise şi ea invitaţie la nuntă.

— Ai să vii, mamă?

Savannah nu şi-o putea imagina venind decât dacă Luisa n-ar fi fost acolo.

— Nu, iubito, nu voi veni. Dar e drăguţ din partea lor că m-au invitat. Tu poţi să te duci, dacă

vrei. Eu nu cred că voi putea să vin. Luisa ar face atac de cord sau mi-ar pune otravă în supă.

Auzind-o, Savannah râse.

— Vor fi opt sute de invitaţi. Tata a spus că n-o să ne vadă dacă suntem acolo.

— O să mă gândesc. Vorbim după proces. Nu mă pot gândi la asta acum. Nunta e ultimul lucru pe care-l am acum în minte.

Alexa era nevoită să se împartă în o mie de direcţii în acelaşi timp.

În ziua aceea, organiză o altă conferinţă de presă, iar avocata din oficiu făcu acelaşi lucru. Insista că totul era doar o nefericită neînţelegere, era vorba despre un om nevinovat căruia i se făcuse o înscenare, iar la proces se va lămuri totul. Avea toată încrederea că Luke Quentin era nevinovat şi va fi eliberat.

Mai târziu, când Savannah o văzu la televizor, arăta şi părea chiar nebună. Daisy se uita cu ea şi nu înţelegea nimic. Acum, Savannah putea urmări în permanenţă ştirile în camera ei. Mama ei apărea la televizor în fiecare zi.

— E sau nu e vinovat? o întrebă Daisy.

— Juriul e cel care va decide. Dar e vinovat. Crede-mă. O să-l condamne şi o să-l trimită la închisoare.

— Atunci de ce spune cealaltă doamnă că nu e vinovat?

— Asta e treaba ei. Ea îl apără. Iar treaba mamei mele este să dovedească faptul că e vinovat.

Daisy o aprobă. Lua în fiecare zi lecţii de la Savannah în legătură cu sistemul justiţiei criminale. Judecătorul interzisese camerele de luat vederi în sala de judecată, dar odată procesul început, balamucul avea să se mute pe holuri şi pe treptele tribunalului.

Ziua procesului sosi, şi Savannah se uita la ştiri înainte de-a pleca la şcoală. Se mai uita şi în cantină, în timpul pauzei de prânz, şi, ştiind că mama lui Savannah era procurorul, o mulţime de

elevi se adunau în jurul ei. Înainte de a intra în sala de judecată, Alexa era asaltată de ziarişti, dar nu se oprea. Trebuia să selecteze juriul pentru următoarele zile.

Arthur Lieberman, judecătorul cazului, era un bărbat la vreo cincizeci de ani, cu un aer serios. Avea părul alb, scurt, şi cuprindea cu privirea întreaga sală de judecată. Era fost militar şi nu suporta prostia. Ura presa şi nu-i plăceau avocaţii, nici cei ai acuzării, nici cei ai apărării, care îi risipeau timpul cu moţiuni inutile şi cu obiecţii neserioase. La începutul cazului, le chemă în cabinetul lui pe Alexa şi pe Judy Dunning şi le ţinu o prelegere serioasă, avertizându-le sever în legătură cu ce aştepta de la ele.

— Nu vreau absurdităţi la Curtea mea, doamnelor avocate, fără păcăleli amuzante, fără jocuri cu juriul, fără proceduri incorecte. N-am avut niciodată un proces anulat, n-a existat niciodată o eroare judiciară în Curtea mea, şi nu intenţionez ca aceasta să fie prima. E limpede?

Amândouă femeile îl aprobară dând din cap.

— Da, onorată instanţă, răspunseră ele ca nişte copii ascultători.

— Aveţi de apărat un client, spuse, adresându-i-se lui Judy, iar dumneavoastră aveţi de dovedit că acuzatul este răspunzător de uciderea a optsprezece victime. Nu există subiect mai serios ca ăsta. Nu vreau glume în sala de judecată, şi nici drame teatrale sau inutile. Şi atenţie la ce declaraţi pentru presă!

Le avertizase, după care le spusese că puteau pleca.

Selectarea juriului începu o jumătate de oră mai târziu şi păru fără sfârşit. Alexa stătea la masa procurorului, flancată de Jack Jones şi de Sam Lawrence.

Alexa începuse să-l respecte pe Sam din momentul când acesta pornise să pregătească procesul. Era pedant în tot ce făcea. Dar, curând,

descoperi că era şi corect, ceea ce o făcu să fie şi mai atentă decât era de obicei. În ultimele luni, luaseră de multe ori masa împreună în biroul ei. Avea vreo cincizeci de ani, ştia că era văduv de ani de zile şi că îşi pusese întreaga viaţă în slujba FBI-ului. Ştia că, dacă vor câştiga procesul, se va datora în parte şi ajutorului lui. Îl ura pe Quentin dar ura şi cazul, şi era la fel de decis să-l închidă pe cât erau Jack, Alexa şi procurorul districtual. Îşi dădu seama repede că ăsta era singurul lui scop, şi nu să încerce s-o discrediteze pe ea sau să-i ia cazul, chiar dacă şefului FBI-ului regional i-ar fi plăcut. Agentul special Sam Lawrence voia cea mai potrivită persoană pentru o astfel de sarcină, şi Alexa se bucura de întreaga lui susţinere. Când se aşeză alături de el îi zâmbi, şi selectarea juriului începu.

Era un proces lung şi obositor. După ce-au fost eliminate femeile însărcinate, bolnavii, cei care nu-şi puteau lăsa serviciul, cei care nu vorbeau engleza, care îngrijeau rude bolnave sau care fuseseră capabili să prezinte justificări convingătoare ca să fie eliberaţi, au fost selectaţi o sută de potenţiali juraţi. Alexa ştia că printre cele o sută de persoane adunate în sala de judecată, dintre care unele insistau să fie lăsate să se retragă, mai existau multe care aveau asemenea scuze. Judecătorul le-a explicat tuturor că va fi un caz lung, care implica mai multe crime, şi că prezentarea mărturiilor şi a argumentelor ar putea dura mai multe săptămâni, adică mult mai mult de o lună. Aceia dintre ei care prezentau o adversitate exagerată sau aveau o situaţie medicală care îi împiedica să participe, urmau să se prezinte singuri la secretarul Curţii. Le-a indicat persoana şi, în câteva minute, un şir de vreo douăzeci de oameni se formase în faţa secretarului. Ceilalţi optzeci stăteau liniştiţi, aşteptând să fie chestionaţi de cei doi avocaţi, care aveau să stabilească dacă se vor califica sau vor fi respinşi. Printre ei erau oameni

de toate rasele, vârstele, de ambele sexe, oameni obişnuiţi, de la doctori la femei de serviciu, de la profesori la poştaşi, şi toţi le priveau, aşteptând, pe Judy şi pe Alexa.

Când a început selecţia, a fost adus şi Luke Quentin, îmbrăcat în costum, fără lanţuri şi fără cătuşe. Pentru că în timpul lunilor de arest, în aşteptarea procesului, nu dăduse niciun sem de violenţă, i se permisese să se prezinte ca o persoană civilizată, fără lanţuri şi cătuşe, în aşa fel încât să nu influenţeze juriul sau să-l facă pe criminal să pară şi mai ameninţător, deşi toată lumea ştia că era un pericol. Aruncându-i o privire în treacăt, Alexa observă că purta o cămaşă nouă, albă, de firmă. Nu-i întâlni privirea, dar văzu că Judy îi zâmbise liniştitor când intrase, iar când se aşezase, îl bătuse pe braţ. Era calm şi stăpân pe sine, şi, în timp ce privea juriul, ca şi cum intenţiona să-l aleagă personal, părea oricum, dar nu speriat. Din punct de vedere tehnic, avea dreptul să-i chestioneze şi el, dar Alexa se îndoia că va putea.

Primul jurat era un asiatic care a înţeles greşit întrebările Alexei de patru ori şi de două ori pe cele ale lui Judy, i s-a mulţumit şi a fost eliberat. Al doilea venise de curând din Puerto Rico, era o tânără care părea îngrozită şi care avea patru copii şi două slujbe, aşa că nu putea rămâne. Alexa ştia ce gen de juraţi dorea – cetăţeni serioşi, de preferat de vârsta părinţilor victimelor, care să aibă copii de aceeaşi vârstă cu victimele, şi, desigur părinţi de fete. Avocata din oficiu a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să elimine astfel de juraţi. Era un joc în care fiecare avocat aştepta să mute piesele de şah în avantajul lui. Atât acuzarea, cât şi apărarea aveau la dispoziţie douăzeci de încercări decisive, care se bazau pur şi simplu pe faptul că nu le convenea răspunsul la întrebări. Rudele ofiţerilor de poliţie însărcinaţi să aplice legea sau oricine era foarte apropiat de sistemul legal sau de justiţia

criminală erau rareori admişi ca juraţi. Erau respinşi şi poliţiştii, avocaţii sau oricine putea fi prejudiciat, sau cine avea o rudă care fusese omorâtă sau fusese victima unei crime violente. Încercau să evite orice eroare, orice simpatie excesivă de o parte sau de alta. Alegerea a fost dificilă şi lentă şi a durat toată săptămâna, ceea ce Alexa se aşteptase. Crezuse că va dura chiar mai mult.

În tot timpul cât durase selecţia, Quentin rămăsese liniştit, uitându-se fix în ochii fiecărui jurat. Avea când aerul că vrea să intimideze, când pe cel al omului nevinovat sau amabil, ori indiferent. În majoritatea timpului, îşi ignorase avocata, cu toate că ea se apleca adesea spre el ca să-i şoptească unele explicaţii sau să-i pună întrebări în scris. Nu aproba şi nici nu nega. La masa acuzării, Alexa se consulta frecvent cu Sam şi cu Jack, dar în majoritatea timpului lua singură decizia în legătură cu juraţii pe care-i respingea sau îi accepta.

Doi dintre juraţi au fost respinşi pentru că au declarat că-l cunoşteau pe judecător, ceea ce el a recunoscut; mulţi au acuzat probleme de sănătate, iar alţii susţineau că vor să participe, dar nu erau juraţii pe care îi voia Alexa; sau Judy îi lăsa să plece pentru că simţea, aşa cum făcea şi Alexa, că ar putea să-l condamne. Jucau amândouă un joc al presupunerilor, dar nu puteau folosi decât materialul pe care-l aveau la îndemână, nu puteau scoate juratul ideal din pălărie. Erau nevoite să evalueze atent reacţiile acestor persoane la dovezi, la crime şi la acuzat. Era un proces de estimare controlat, dar în acelaşi timp exista şi un risc când încercai să ghiceşti natura umană şi să prevezi modul în care oamenii vor reacţiona la ceea ce aud sau dacă înţeleg perfect regulile pe care judecătorul le va explica înainte de începerea procesului. Nu-l vor condamna decât dacă nu se vor îndoi de nimic, altfel, îl vor achita. Decizia

finală trebuia să fie unanimă. Toţi doisprezece trebuiau să fie de acord şi tot ce nu presupunea unanimitate însemna suspendarea juriului. Ultimul lucru pe care şi-l doreau atât Judy, cât şi Alexa era suspendarea juriului sau o eroare judiciară, care să le oblige să judece din nou cazul în faţa unui alt juriu, de la început, cu toate că lui Quentin i-ar fi convenit să amâne condamnarea şi trimiterea pentru totdeauna în închisoare.

Sentinţa o dădea judecătorul, nu juriul, şi trebuia dată la o lună după verdict. Singurul lucru de care nu trebuia să se teamă era pedeapsa cu moartea. Curtea de Apel a statului New York abolise pedeapsa cu moartea în 2004, şi de-atunci existaseră moţiuni violente care cereau reintroducerea ei. Pentru moment, nu exista pedeapsa capitală în statul New York. Dacă va fi condamnat, Luke îşi va petrece viaţa în închisoare, dar nu va fi condamnat la moarte. Deci juriul nu purta povara unei decizii care-l va costa viaţa, ceea ce făcea lucrurile mai uşoare pentru el. Toate celelalte cazuri fuseseră asociate celui din New York şi avea să fie judecat pentru violarea şi uciderea tuturor celor optsprezece femei, în acelaşi proces. I se puneau în seamă optsprezece cazuri de viol şi optsprezece crime de gradul întâi, cu premeditare.

Era vineri după-amiază târziu când, în sfârşit, fuseseră selectaţi cei doisprezece juraţi, plus patru juraţi de rezervă, pentru cazul în care un jurat nu-şi putea face datoria şi trebuia înlocuit. Dintre cei doisprezece juraţi, opt erau bărbaţi şi patru, femei. Pe Alexa n-o deranja. Considera că bărbaţii erau mai protectori cu tinerele fete, mult mai indignaţi de crime, mai înţelegători şi mai furioşi pe Luke Quentin. Conta pe asta. Patru dintre ei erau destul de vârstnici ca să aibă fiice de aceeaşi vârstă cu victimele, doi erau ceva mai tineri decât şi-ar fi dorit ea; i-ar fi fost greu să facă presupuneri, dar îi verificase în timpul selecţiei. Toţi munceau şi

păreau respectabili şi inteligenţi. Cele patru femei erau în vârstă. Judy se opusese prezenţei femeilor tinere în juriu. Dar, dintre cei patru juraţi de rezervă, trei erau tinere. Erau reprezentate toate rasele – albă, hispanică, asiatică şi afro-americană. Privindu-i, Alexa era convinsă că formau un juriu bun şi muncise din greu ca să-i aleagă, reuşind să ocolească unele dintre obiecţiile lui Judy. Aceasta voia în juriu bărbaţi, pentru că i se părea că vor fi mai îngăduitori cu Luke. Alexa nu a fost de acord, dar, în cele din urmă, amândouă îşi doreau să formeze juriul. Întotdeauna existau ratări şi surprize neprevăzute, dar, după câte ştia despre ei, Alexa considera că era un juriu bun. Vor afla după proces.

După ce juraţii au fost eliberaţi pentru acea zi, Quentin a fost pus din nou în lanţuri, şi scos din sala de judecată de patru poliţişti. Părea încrezător şi relaxat şi, când ieşi, renunţă s-o privească pe Alexa. Avea chipul inexpresiv, s-a uitat la ei uşor batjocoritor şi apoi a ieşit.

Fusese o săptămână rodnică, iar Sam şi Jack erau încântaţi, înainte de a părăsi Curtea, şi-au găsit un moment să stea de vorbă. Sam era întotdeauna impresionat de precizia şi de judecata ei corectă, ceea ce le spunea şi superiorilor. Într-un proces, profesionalismul era necesar, iar el era extrem de încântat de felul în care Alexa se ocupa de fiecare detaliu. La fel de încântat era şi Joe McCarthy, care trecuse de mai multe ori prin sala de judecată în acea săptămână, ca să asiste la selectarea juriului. Fusese de acord cu alegerile ei şi considera că evitase cu înţelepciune unii membri nepotriviţi.

— Bun, am obţinut juriul de douăsprezece persoane pentru domnul Quentin, le spuse Alexa lui Jack şi lui Sam, în timp ce punea hârtiile şi volumul cu legislaţia în servietă.

Abia de-acum începea greul, când trebuia să pună totul pe roate.

— Gata pentru fotografie, doamnă Hamilton? o tachina Sam, în timp ce părăseau sala de judecată.

Nu s-a mirat să dea peste o mulţime de ziarişti care voiau să ştie ce credea despre juriu. Zeci de bliţuri îi izbucniră în faţă.

— Suntem mulţumiţi de juriu, a fost tot ce le-a spus, în timp ce trecea printre ei, indiferentă, fără alte comentarii.

Jack încerca s-o ajute să-şi croiască drum, iar Sam stătea aproape de ea cu mai mulţi poliţişti, dar, deşi toţi ochii erau aţintiţi asupra ei, se descurca foarte bine. Afară îi aştepta o maşină, aşa că puteau pleca. Acum, Alexa era însoţită în permanenţă de un poliţist şi, înainte să se ascundă pentru weekend, trebuia să treacă pe la birou. Jack se oferi s-o însoţească, pe Sam îl lăsă la biroul FBI-ului şi toţi îşi urară weekend plăcut. Sam îi asigură că putea fi găsit tot weekendul pe mobil. O clipă, Alexa se gândi să dea o fugă până la Savannah, la Charleston, dar ştia că nu era posibil. Avea prea mult de lucru şi, pe deasupra, şi de şlefuit pledoaria de deschidere.

Intră în birou chiar când sună telefonul. Era Savannah.

— Tocmai te-am văzut la televizor când plecai de la tribunal, îi spuse ea mândră. Ai fost grozavă.

Alexa râse.

— Atitudine părtinitoare. Tot ce-am spus a fost: „Suntem mulţumiţi de juriu”, fără niciun comentariu. Nu înţeleg de unde-ai dedus că am fost grozavă. Dar, mulţumesc.

O măgulea faptul că Savannah urmărea totul îndeaproape.

— Daisy şi tata cred la fel, continuă ea.

Fusese un consens. Luisa era plecată să joace bridge.

— Pari calmă şi concentrată şi nu i-ai lăsat să te încolţească. Ai spus doar ce-ai vrut, ţi-ai văzut de drum şi nu i-ai lăsat să te enerveze. Cel puţin, n-ai lăsat să se vadă. Şi coafura ta arăta grozav.

Toată săptămâna purtase, în loc de coc, coadă de cal, legată cu o panglică de satin. Era o ţinută mai relaxată.

— Mulţumesc, iubito. Bine, să vedem ce se întâmplă săptămâna viitoare. Cred că e un juriu grozav. Sper să am dreptate. Am crezut că pot veni să te văd săptămâna asta, dar chiar nu pot, îi spuse, dezamăgită.

Dar Savannah nu era surprinsă.

— Nu te-am aşteptat, mami. În momentele astea, totul trebuie să fie pentru tine o nebunie.

— E îngrozitor, recunoscu ea. Ce ţi-ai planificat pentru weekend?

— Mâine o să mă duc la unul dintre meciurile lui Turner, şi diseară vine să ne petrecem timpul împreună.

La subsolul casei exista o sală de jocuri veche, pe care fraţii ei o foloseau când erau mici. Existau o masă de ping-pong şi una de biliard, iar Tom le-a spus că se puteau distra acolo. Luisa nu cobora niciodată la subsol şi era mult mai decent decât să-l primească pe Turner în camera ei.

— Salută-l din partea mea, spuse Alexa, apoi se întoarse la treabă.

Ceva mai târziu, o sună Sam Lawrence.

— Te deranjez? o întrebă el respectuos.

Totuşi, era vineri seara.

— Deloc. Încă lucrez, îi răspunse pe un ton agreabil.

Era un bărbat plăcut şi lucra cu el de mult. Se respectau reciproc, iar în ultimele luni devenise bun prieten cu Jack.

— Se pare că, de ore întregi, facem acelaşi lucru. Plec şi eu imediat de la birou, râse el.

În timpul procesului, toţi munceau zi şi noapte. Acelaşi lucru îl făcea şi Judy Dunning, poate chiar mai mult, pentru că avea mai puţină susţinere şi nu avea ajutorul FBI-ului.

— Voiam doar să-ţi spun că sunt realmente încântat de juriu şi cred că te-ai descurcat de

minune în timpul selecţiei. Eşti o adevărată profesionistă, o complimentă el, ceea ce, venind din partea lui, era un premiu important. Rareori agenţii FBI erau de acord cu cineva care provenea din altă parte.

— Într-un caz ca ăsta, sper să fie aşa.

Zâmbea.

— Spune-mi dacă vrei să te ajut cu ceva în weekend.

— Mulţumesc, mă descurc, îl asigură ea.

Fără Savannah nu avea nici distracţii, nici alte obligaţii în afară de muncă.

Restul weekendului şi-l petrecu lucrând acasă, căutând în cutiile cu rapoartele şi cu dovezile legiştilor, revizuind pledoaria de deschidere şi organizând acuzarea până în cel mai mic detaliu. La început de săptămână, se simţea perfect pregătită.

Luni dimineaţă se întâlniră în biroul lui Sam şi plecară împreună la tribunal. Presa îi aştepta şi, ca să treacă printre jurnalişti, a fost nevoie de o adevărată bătălie, în care toată lumea împingea, se strecura şi lovea, dar Alexa şi-a croit drum prin mulţime calmă, având în ajutor cinci poliţişti, pe Jack şi pe Sam. Nu avea un fir de păr deranjat când intră în sala de judecată şi se aşeză la masa acuzării, calmă. Părea preocupată, competentă şi perfect stăpână pe sine.

Judy Dunning se afla deja la masa apărării. Luke Quentin apăru între patru poliţişti şi se aşeză lângă ea. După cinci minute, judecătorul se îndreptă spre banca lui şi se aşeză. Curtea era convocată. Fără pauză, judecătorul îi instrui pe juraţi în legătură cu ce se aştepta de la ei. Vorbi în cuvinte simple, limpezi, despre proceduri şi le mulţumi pentru timpul acordat. Le spuse că aveau o misiune foarte importantă, poate cea mai importantă într-un tribunal, mai mult decât aceea a judecătorului sau a avocaţilor. Juraţii îl aprobară din cap şi-l priviră foarte serioşi.

Apoi Alexa se ridică să ţină pledoaria de deschidere. O pregătise timp de o lună. Purta un taior negru, sobru, şi tocuri înalte. Se prezentă juraţilor şi le explică faptul că rolul său era cel de procuror. Le spuse că bărbatul care stătea lângă ea la masa acuzării, Jack Jones, era detectivul anchetator-şef în acest caz şi vorbi despre el un minut. Apoi îl menţionă pe Sam Lawrence şi le spuse că era şeful grupului FBI care se ocupase de caz. Toţi formau o echipă.

— De ce avem printre noi un membru FBI? întrebă calmă, îndreptându-se spre juraţi şi privindu-l pe fiecare în ochi. Pentru că aceste crime au fost comise în mai multe state. Nouă state. Optsprezece tinere au fost omorâte în nouă state. Nu insistă prea mult, dar rosti cuvintele răspicat, ca pentru a le grava cifra în minte. Şi, continuă ea, când este trecută graniţa dintre state, când acuzatul trece dintr-un stat în altul şi comite crime, atunci FBI-ul se implică şi coordonează informaţiile, în aşa fel încât să nu apară nicio eroare sau să se facă vreo confuzie între instituţiile care aplică legea. Toate aceste informaţii sunt grupate în aşa fel încât ceea ce vă supunem atenţiei, doamnelor şi domnilor, să fie corect. Existenţa FBI-ului aici înseamnă că avem de-a face cu un caz important. Şi este un caz important. Nu pentru că este prezent FBI-ul, ci pentru că au murit optsprezece femei. Au fost atacate cu violenţă şi ucise. Au fost violate, strangulate în timpul actului sexual şi ucise. Optsprezece. Cea mai tânără avea optsprezece ani, cea mai în vârstă douăzeci şi cinci, o studentă la medicină. Fata de optsprezece ani se specializa în teologie.

Voia să trezească în membrii juriului sentimentul onoarei şi reuşi. În timp ce vorbea calm, cu foarte mare demnitate şi forţă, toţi ochii din sala de judecată erau îndreptaţi spre ea. O făcea cu talent, aşa că şi Jack şi Sam, la fel ca toată lumea din sală, o admirau.

— Uciderea lor nu a fost o întâmplate, nu le-a urmărit pur şi simplu, nu le-a violat şi omorât dintr-o întâmplare, ceea ce ar fi fost la fel de îngrozitor. A pus totul la cale. Le-a atras. Credem că le-a urmărit şi le-a observat, le-a ales, a făcut exact ceea ce a plănuit să facă, cu premeditare. A plănuit să le violeze şi să le omoare pentru că asta îl excita. Le-a omorât pentru că asta îi oferea maxima plăcere. Acuzatul din acest caz este amator de filme „sadice", în care femeile sunt omorâte în timpul actului sexual. A vrut să-şi trăiască fantezia şi a continuat s-o facă omorând optsprezece femei tinere, ca să obţină senzaţii tari. Se vorbeşte despre crimă de gradul unu atunci când plănuieşti să omori pe cineva, când intenţionezi să-l omori şi o faci. Nu este un accident, este plănuit, „cu premeditare". Ştiţi ce înseamnă asta. Aceste femei au fost violate şi ucise. A existat un plan. Şi planul a fost executat. Acum sunt moarte.

Ştiu că unii dintre dumneavoastră aveţi copii. V-am pus această întrebare când v-am ales în juriu. Dar chiar şi dacă nu aveţi copii, ştiu că trebuie să fiţi şocaţi de aceste crime. Toţi suntem.

Eu am o fiică, are şaptesprezece ani. Cred că e frumoasă şi înseamnă totul pentru mine. Totul. Este în ultimul an la liceu şi, în toamnă, merge la facultate.

N-a spus Princeton, ca să nu pată elitistă.

— Joacă volei, este în echipa de înot şi cred că este cel mai dulce copil din lume. Sunt mamă singură şi este unicul meu copil, aşa că e tot ce am.

Făcu o pauză şi se uită de-aproape la fiecare. Gestul o umanizase. Era o mamă singură cu un copil şi devenea credibilă. Voia ca ei să ştie asta. În timp ce vorbea, câţiva au dat din cap cu înţelegere. Îi câştigase.

— Şase dintre aceste fete erau copii unici la părinţi. Şapte dintre ele aveau mame singure. Nouă erau studente şi lucrau ca să-şi plătească studiile şi

să-şi întreţină familiile. Două dintre ele erau copiii cei mai mari din familie, mamele lor au murit iar ele le purtau de grijă fraţilor. Patru erau studente excepţionale. Opt dintre ele aveau sau au avut bursă. Unsprezece erau credincioase şi active în bisericile lor. Cinci erau angajate. Făceau sport, aveau fraţi, mame, şi taţi, şi câini, profesori care le cunoşteau şi le iubeau, aveau iubiţi şi prieteni. Toate erau respectate şi iubite în comunităţile lor, şi acum cu toţii le duc dorul. Şi toate au fost ucise de acuzatul din faţa dumneavoastră. Toate. Optsprezece fete. Noi îl considerăm vinovat. Statul îl consideră vinovat, alte opt state la fel, FBI-ul îl consideră vinovat, şi sunt convinsă că, atunci când o să aflaţi dovezile din acest caz, veţi crede şi dumneavoastră acelaşi lucru.

Ca să comită astfel de fapte, un om trebuie să fie construit într-un anumit fel, să fie total lipsit de conştiinţă, total lipsit de sentimente: să omoare optsprezece femei tinere în timp ce le violează, pentru că asta îl excită şi pentru că a premeditat. Este un mod îngrozitor de a muri şi un mod îngrozitor de a gândi.

Statul crede dincolo de orice îndoială, iar eu o să vă dovedesc, că Luke Quentin, bărbatul de la masa apărării din această sală de judecată, a violat şi omorât aceste optsprezece femei, cu premeditare.

Nu putem accepta ca oamenii care se comportă în acest fel să umble liberi printre noi. Să ne rănească copiii, să ucidă fiinţele pe care le iubim. Oamenii care comit astfel de crime trebuie băgaţi la închisoare şi pedepsiţi pentru crimele lor. Dacă nu, niciunul dintre copiii noştri sau dintre cei pe care-i iubim nu va fi în siguranţă.

Suntem siguri că Luke Quentin le-a omorât pe aceste optsprezece femei. Putem dovedi şi o vom dovedi în timpul acestui proces, fără niciun dubiu. Şi dacă sunteţi de acord cu dovezile şi cu Statul, vă cerem să-l găsiţi vinovat de violarea şi uciderea

celor optsprezece femei. Este tot ce mai putem face pentru cele optsprezece fete care au murit.

Se uită lung la ei şi apoi spuse încet:

— Mulţumesc.

Se întoarse la locul de la masa acuzării. Juraţii păreau mişcaţi şi mulţi se foiau în scaun. Când se aşeză, Sam Lawrence dădu din cap aprobator. Fusese o pledoarie de deschidere puternică şi îi dovedea încă o dată că ea era persoana potrivită pentru o astfel de sarcină.

În timp ce ea se aşeza, Luke îi şopti ceva avocatei sale şi ea aprobă din cap. Apărarea nu era obligată să ţină o pledoarie de deschidere, dar Judy Dunning hotărâse s-o facă. Ştia că ceea ce va spune Alexa va avea un impact mult prea mare ca să lase impresiile să plutească în aer fără ca măcar să încerce să le atenueze înainte să înceapă procesul. Avocata din oficiu îl anunţase din timp pe judecător că va ţine o pledoarie de deschidere.

Se ridică şi se îndreptă spre juraţi, cu un aer trist şi serios. Se prezentă şi le spuse că-l va apăra pe Luke Quentin.

— Vreau să ştiţi, doamnelor şi domnilor, că şi mie îmi pare foarte rău pentru cele optsprezece fete. Tuturor ne pare rău. La fel şi lui Luke Quentin. Cui nu i-ar părea? Optsprezece fete tinere şi frumoase plecate pentru totdeauna. Ce lucru îngrozitor!

Veţi primi un mare număr de dovezi în acest caz, unele foarte tehnice, despre ceea ce s-a întâmplat, când s-a întâmplat şi cine putea săvârşi o astfel de faptă. Statul îl consideră vinovat pe Luke Quentin. Acelaşi lucru tocmai l-aţi auzit de la doamna Hamilton. Dar noi nu credem aşa ceva. Suntem convinşi. Luke Quentin nu le-a omorât pe aceste femei, şi vom face tot ce ne stă în putinţă să vă dovedim acest lucru.

Există uneori situaţii îngrozitoare, când te afli în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, şi oamenii încearcă să demonstreze că ai comis lucruri pe care

nu le-ai comis. Pare că ai făcut ceva îngrozitor, dar, de fapt, n-ai făcut. Aştrii, împrejurările, ghinionul, totul conspiră împotriva ta şi eşti acuzat de ceva ce n-ai făptuit.

Îi privi intens pe rând, trecând de la unul la altul.

— Luke Quentin *nu* se face vinovat de aceste crime. Nu le-a violat şi nici nu le-a ucis pe aceste femei. Şi o să vă dovedim, fără nicio putinţă de tăgadă. Dacă ne credeţi sau dacă aveţi cel mai mic dubiu în privinţa faptului că Luke Quentin a comis aceste crime, vă cerem să solicitaţi achitarea. Nu pedepsiţi un om *nevinovat,* indiferent cât de atroce sunt aceste crime.

Aici se opri şi se întoarse la masă. Apoi, imediat, judecătorul ceru o pauză de douăzeci de minute.

Atât Jack, cât şi Sam o felicitară pe Alexa pentru pledoaria de deschidere şi pentru impactul pe care îl avusese asupra juriului.

— Nici Judy n-a avut un discurs rău, recunoscu ea onestă. N-avea prea multe de făcut şi va avea şi mai puţin în zilele care vor urma, dar cel puţin a reuşit să le sugereze ideea. Alexa ştia că era cel mai bun lucru pe care-l putea face.

Apoi se duse să-şi ia o cafea de la automat. O bău repede şi se întoarse la masa acuzării, chiar în clipa când judecătorul Lieberman lua ciocănelul ca să facă linişte în sală. Îi ceru Alexei să cheme primul martor.

Îl chemară pe Jason Yu de la laboratorul criminalistic, pentru că era un tip impunător, dar şi pentru că putea face juriul să înţeleagă mai uşor rezultatele testelor ADN. Apoi îl chemară pe specialist, ale cărui informaţii erau mai greu de digerat. Cu ajutorul întrebărilor Alexei, el explică testele ADN care făcuseră prima oară legătura între Quentin şi cadavrele din New York. Îl ţinu la bară aproape o oră, şi apoi judecătorul ceru o pauză de prânz. Jason Yu se descurcase bine şi

Alexa îi mulţumi. Judy trebuia să-l interogheze după prânz.

Sam, Jack şi Alexa se duseră la masă, dar Alexa era mult prea agitată ca să mănânce. Era plină de adrenalină şi o mare parte din timpul rezervat prânzului îl folosi ca să-şi mai noteze câteva întrebări. În timp ce ea lucra, cei doi bărbaţi discutară despre sport, apoi toţi se întoarseră în sala de judecată.

Interogarea lui Jason Yu de către avocata din oficiu nu se dovedi o reuşită. Ea încercă să-l încurce, fără succes, făcând în aşa fel încât informaţiile şi testele lui să pară fără legătură cu acuzatul şi lipsite de importanţă, dar de fiecare dată Jason explica materialul mai exact, mai precis. În cele din urmă, ea se enervă şi-l eliberă, declarând că nu mai avea întrebări. Nici Alexa nu mai avea.

Apoi, Alexa îl chemă pe unul dintre martorii experţi, iar mărturia lui a fost lungă, plictisitoare şi, probabil, confuză. Dar nu putea face nimic. Dovada prezentată de el era importantă pentru caz. Ştia că vor exista astfel de martori din mai multe state. Se temea că vor plictisi juriul, dar fiecare dintre ei avea o contribuţie importantă.

În general, prima zi a mers bine şi aşa a fost şi prima săptămână. Oricât de odioase erau crimele, cazul era ilustrat cu puţine mărturii emoţionale. Toate datele erau foarte tehnice. Nu existau martori oculari, nu era nevoie ca părinţii să depună mărturie.

Emoţia cea mai mare domina zona în care se aflau scaunele rezervate rudelor victimelor. Se aflau acolo o sută nouă persoane, care urmăreau atent procesul, multe dintre ele cu lacrimi în ochi. Juriul ştia cine erau şi le privea foarte des.

Alexa se referi la ele o dată, aşa că aflaseră cine erau, cu toate că Judy obiectase. Acum, juriul ştia şi era prea târziu. Printre rude se afla şi Charlie cu

familia sa, care veniseră să vadă cum se făcea dreptate.

În mare parte, cazul implica prezentarea datelor tehnice medico-legale care, în mod sistematic, îl legau pe Luke Quentin de fiecare victimă şi de moartea ei. Interogarea încrucişată a martorilor presupunea şi respingerea dovezilor, dar avocata apărării nu avu abilitatea sau dovezile necesare ca s-o facă. Era un caz greu de câştigat. Întâlnirea de vineri după-amiază dintre Alexa, Sam şi Judy a fost stabilită pentru după şedinţă.

— Voiam doar să-ţi sugerez din nou, îi spuse Alexa, să-ţi convingi clientul să pledeze „vinovat". Ne pierdem cu toţii timpul.

— Nu cred că o facem, zise Judy Dunning încăpăţânată. Oamenii greşesc testele ADN. Uneori, tot ce fac este să excludă un grup de indivizi, fără să-i identifice cu precizie pe alţii. Cred că poliţiştii din fiecare stat au adunat toate crimele nerezolvate şi i le-au pus în cârcă lui Luke. Dacă au făcut o greşeală, numai una, dacă s-a produs o eroare la aceste probe sau au fost prost instrumentate, voi invoca îndoiala rezonabilă şi toate celelalte probe vor fi date peste cap.

Era un lucru riscant, dar era tot ce avea. Dar echipele de investigaţie din nouă state şi FBI-ul erau convinse că nu existau greşeli. Alexa considera că era nebună şi că era sinucidere curată să-şi prezinte clientul în faţa Curţii.

— Nu are nimic de pierdut şi are dreptul la proces, continuă Judy supărată, ca şi cum asista la crucificarea unui om nevinovat, şi nu la judecarea unui criminal odios adus în faţa justiţiei.

Continua să creadă în nevinovăţia clientului ei, ceea ce era mai mult decât limpede. Nu-şi făcea doar datoria, conducea o cruciadă în numele unei cauze pierdute. Judy i se părea Alexei jalnic de naivă.

— Are foarte mult de pierdut, preciză Alexa. Judecătorul va fi mult mai aspru cu el dacă ne face

pe toţi să ne pierdem timpul. Nimeni nu va fi solidar cu el şi nu-i va da nicio şansă. I-ar fi mult mai bine dacă ar ajunge acum la o înţelegere, înainte de a trece prin săptămâni de proces. Judecătorul este gata să se supere, o avertiză Alexa, iar Jack era întru totul de acord cu ea şi simţea că un bun avocat l-ar fi obligat pe Luke să pledeze „vinovat”.

Judy era prea slabă să facă asta şi prea fascinată de Luke.

— Dacă eu aş fi apărătoarea lui, zise Alexa calmă, l-aş convinge să pledeze „vinovat”. Judecătorul îi poate da o singură sentinţă pentru toate crimele, în loc de sentinţe consecutive, ceea ce va depăşi cu mult viaţa lui Luke. Sentinţa simultană este cel mai bun lucru la care poate spera.

— Atunci are noroc că nu eşti apărătoarea lui, spuse fermă Judy şi se ridică, iritată. Eu sunt apărătoarea lui, doamnă avocat, şi n-o să pledeze „vinovat”.

Alexa dădu din cap, îi mulţumi şi, împreună cu Jack, părăsi încăperea fără alte comentarii.

— Ne vedem luni, îi zise ea, lăsându-l în hol.

Patru poliţişti o însoţiră pe scările tribunalului până la o maşină a poliţiei care o aştepta, şi doi rămaseră la uşa apartamentului tot weekendul. Luni se întoarseră la tribunal.

Mărturiile tehnice au continuat încă trei săptămâni şi erau impresionant de convingătoare, dincolo de orice dubiu, considera Alexa. Şi de data asta, procesul a fost mai puţin emoţionant decât se aştepta. Fotografiile victimelor erau absolut îngrozitoare, pentru că majoritatea cadavrelor fuseseră găsite târziu şi erau descompuse. Juriul fusese avertizat. Când le-au văzut păreau bolnavi, dar fotografiile erau probe în proces şi făceau parte din cazul Statului.

După trei săptămâni de dovezi, acuzarea luă o pauză şi pasă cazul apărării. Alexa produsese

volume de dovezi ale experţilor şi ale testelor ADN, care nu puteau fi respinse. Tot ce putea face avocata apărării era să încerce să le încurce, lucru la care Alexa se aştepta, dar Judy nu avu prea mult succes. Şi elementul cel mai copleşitor în situaţia ei era faptul că Luke nu putea pleda în apărare din cauza condamnărilor anterioare şi a antecedentelor penale. Ar fi putut, dar ar fi fost o mare prostie. Nici Judy nu voia să rişte, aşa că Luke n-a spus nimic în propria apărare, ceea ce vorbea de la sine. În schimb, rămase în sala de judecată trei săptămâni, privind arogant şi fără remuşcări, în timp ce familiile victimelor plângeau.

Cazul apărării a durat mai puţin de o săptămână şi avocata din oficiu renunţă. Alexa chemă doar doi martori ai apărării care contraziceau mărturiile altor martori, zdrobindu-le depoziţiile. Erau incompetenţi şi asta se văzu. Apoi Judy ţinu o pledoarie de închidere emoţionantă, implorând juraţii să nu condamne un om nevinovat, sperând că-i convinsese de inocenţa lui. Juraţii o priveau cu feţele împietrite.

Argumentul de încheiere al Alexei concentra dovezile, reamintindu-le juraţilor fiecare probă şi fiecare situaţie în care Luke Quentin fusese legat, în mod evident, de una dintre victime. Citi lista dovezilor, atât a celor simple, cât şi a celor complexe, care ar fi trebuit să-i convingă de faptul că acuzatul era vinovat de toate crimele. Apoi ţinu un scurt discurs emoţionant în care le reaminti că responsabilitatea lor ca juraţi era aceea de a aduce în faţa justiţiei criminali ca Luke Quentin şi de a-i condamna – în cazul lui, nu ca pe un om nevinovat, ci ca pe un om despre care *dovediseră* că violase şi omorâse optsprezece femei. Le mulţumi tuturor pentru atenţia acordată în timpul procesului.

Apoi judecătorul îi instrui pe juraţi în privinţa deliberării. Preşedintele juriului ceruse deja schemele şi dovezile care fuseseră prezentate în

faţa juriului. De-a lungul procesului, judecătorul îi avertiză pe juraţi că nu aveau voie să citească în presă nimic care avea legătură cu procedurile, dar nu intenţiona să-i ţină izolaţi.

Oricum, în seara aceea aveau să fie duşi la hotel. Şi, dacă nu ajungeau la un verdict, erau ţinuţi acolo atâtea nopţi câte erau necesare. Juriul părăsi sala de judecată şi Alexa oftă lung. Îşi terminase treaba. Sam şi Jack o priveau cu respect.

— Ai făcut o treabă grozavă, îi spuse Sam, plin de admiraţie pentru forţa şi precizia ei.

Privind-o pe Alexa în instanţă, aveai impresia că asistai la un balet. Avea un fel uimitor de a face să pară simple şi rezonabile pentru juriu cele mai complicate informaţii, la fel ca atunci când chestiona martorii şi le cerea să explice în cuvinte simple ceea ce spuseseră înainte. Era un mod foarte inteligent de a nu încurca juriul cu amănunte mult prea tehnice.

Luke Quentin se ridică şi fu condus afară, încătuşat, de cei patru poliţişti care îl însoţiseră pe tot parcursul procesului. De data asta, ura cu care o privi era evidentă. Ştia că procesul nu decursese bine. Nu-i zise nimic Alexei, dar dacă ar fi putut s-o ucidă din priviri, ar fi fost moartă pe loc. Era mai mult decât fericită că o trimisese departe pe Savannah. Până când criminalul nu va ajunge după gratii pentru toată viaţa, într-o închisoare de maximă securitate, ea nu se va simţi în siguranţă.

Aşteptând deliberarea juriului, Sam, Jack şi Alexa intenţionau să fie prin preajmă, dar nu să stea în sala de judecată. Puteau fi găsiţi la telefoanele mobile, aşa că hotărâră să se întoarcă la biroul Alexei. Le venea greu să creadă că aproape se terminase. Alexa spera ca acuzatul să fie condamnat şi era greu de imaginat că juraţii n-o vor face. Dar juriul era imprevizibil şi idealist. Dacă aveau vreo „îndoială rezonabilă”, dacă fuseseră prea derutaţi ca să înţeleagă o informaţie,

Luke avea să fie liber. Mai văzuseră cu toţii întâmplându-se astfel de lucruri.

Sam se întinse pe canapeaua din biroul Alexei, Jack se odihnea într-un scaun, iar Alexa se aşeză cu picioarele pe birou. Era agitată, dar istovită, căci, aproape cinci săptămâni, până la alegerea juriului, fusese dominată de adrenalină. Era întâi iunie. În zece zile, Savannah termina cursurile în Charleston. După aceea, viaţa ar fi trebuit să revină la normal. Procurorul districtual îi promisese Alexei o vacanţă de o săptămână, imediat ce se dădea verdictul. Cât se aflase acolo, Joe McCarthy o vizitase la birou şi-i spusese că-i ascultase argumentul de încheiere şi că fusese excelent. Se aflase şi el în sala de judecată de multe ori în timpul procesului, aşa cum făcuseră şi mulţi şefi din FBI.

În acea după-amiază, nu primiră nicio veste de la tribunal şi nu vorbiră prea mult. Erau prea obosiţi şi prea îngrijoraţi ca să stea de vorbă.

În cele din urmă, secretarul judecătorului sună şi le comunică să plece acasă, juriul se retrăsese la hotel şi avea să se întoarcă de dimineaţă, să delibereze. Alexa le transmise vestea, şi Jack şi Sam mormăiră nemulţumiţi. Speraseră să primească verdictul acolo, cu toate că era prea devreme pentru asta. O invitară la cină, dar, fiind prea obosită, îi refuză. Se duse acasă, se aşeză pe canapea şi se uită la televizor fără să se gândească la nimic. Trecuseră cinci săptămâni incredibil de istovitoare. Adormi la televizor, îmbrăcată, fără să mănânce, şi nu se sculă până la şapte, a doua zi. Se uită la ceas şi se trezi pe loc. Făcu un duş şi se îmbrăcă. Juriul se întâlnea peste două ore.

capitolul 17

Sam, Jack, Alexa, judecătorul, avocatul apărării şi familiile victimelor mai aşteptară încă o zi lungă deliberarea juriului, dar fără niciun rezultat. Pentru că juriul putea fi trimis din nou la hotel pentru încă o noapte, se pregăteau să plece, dar preşedintele juriului sună la cabinetul judecătorului şi anunţă că ajunseseră la un verdict.

Curtea se adună imediat şi fu adus acuzatul.

Cel mai în vârstă bărbat, care era preşedintele juriului, se ridică în picioare şi-l privi pe judecător.

— Aţi ajuns la un verdict, domnule preşedinte? întrebă oficial judecătorul, în timp ce omul aproba din cap.

— Da, am ajuns, onorată instanţă! Juriul a ajuns la un verdict unanim.

Alexa oftă, uşurată. Juriul nu se suspendase. Nici nu se retrăsese nimeni. Indiferent de verdict, se terminase. Toţi îşi făcuseră datoria, şi juriul la fel.

Judecătorul îi ceru acuzatului să se ridice în picioare la masa apărării şi apoi se întoarse spre preşedinte.

— Cum îl consideraţi pe acuzat pentru cele optsprezece violuri, domnule preşedinte?

— Vinovat, onorată instanţă, spuse răspicat, în timp ce Alexa se uita la Sam. Încă nu câştigaseră, dar erau la jumătate. În sală se auzi un oftat de uşurare.

— Şi cum îl consideraţi pe acuzat pentru cele optsprezece crime de gradul unu?

— Vinovat, onorată instanţă, spuse preşedintele, privindu-l pe judecător, dar nu şi pe Luke. Vinovat pentru toate crimele.

Din locul unde stăteau în sală rudele victimelor, se auziră ţipete şi plânsete, se iscă un oarecare haos, pe care judecătorul încercă să-l potolească lovind cu ciocănelul în masă. Alexa observă că

Charlie şi mama lui se îmbrăţişau şi plângeau în timp ce judecătorul mulţumea juriului pentru munca dificilă şi răspunderea civică, precum şi pentru săptămânile acordate din timpul lor, apoi aceştia au fost imediat conduşi afară din sală, aşa cum se întâmplase şi cu Luke, de data asta cu cătuşe şi cu lanţuri la picioare. Alexa nu se putu stăpâni şi-l privi ieşind. În timp ce-l scoteau din sală, el se întoarse spre ea şi, pe cel mai veninos ton posibil, privind-o ca un ucigaş ce era, îi aruncă un „Dracu' să te ia!", apoi ieşi. Înainte de a pleca, Judy încercă să-l încurajeze, dar el o împinse şi ea rămase ţintuită în scaun, uimită. Alexa traversă culoarul spre ea şi-i strânse mâna.

— De data asta, n-aveai cum să câştigi, Judy. Nu aveai nicio şansă. Cazul a fost mult prea solid. Ar fi trebuit să pledeze „vinovat".

O privi pe Alexa cu ochi trişti.

— N-am crezut că era vinovat. Asta e lucrul cel mai groaznic, îi mărturisi ea, în timp ce Alexa o privea cu o tăcere neîncrezătoare.

Partea cea mai rea era că Judy crezuse într-un criminal cu sânge-rece şi un sociopat. Alexa îi spuse cu toată blândeţea de care era în stare:

— Cred că e vinovat.

Spera că Judy nu-l va mai vedea niciodată după sentinţă. Se temea ca nu cumva să se întâlnească singură cu el.

Judecătorul lovi din nou cu ciocănelul, anunţă că sentinţa era problema lui şi că o va da pe 10 iulie, când atât acuzarea, cât şi apărarea trebuiau să fie prezente, aşa cum trebuia să fie şi acuzatul. Apoi le mulţumi tuturor, eliberă Curtea şi dispăru în cabinetul lui. Era şapte şi jumătate seara şi voia să plece acasă. La fel şi Alexa. Tot ce dorea era s-o vadă din nou pe Savannah. N-o mai văzuse de-o lună.

De data asta, a fost nevoie de zece poliţişti care s-o ajute să treacă printre fotografii de pe trepte. Se împingeau, se trăgeau de haine şi-i solicitau

comentarii şi interviuri, dar ea le zâmbi şi o luă la fugă pe scări, spre maşina patrulei, urmărită de ziarişti.

— Ce aveţi de declarat? Cum a fost procesul?

O strigau pe nume, şi ea se întoarse spre ei chiar înainte de-a se urca în maşină şi le zâmbi.

— S-a făcut dreptate. E tot ce am de spus. Ucigaşul celor optsprezece femei a fost condamnat. Pentru asta m-am aflat aici. Asta este meseria noastră, mai adăugă, iar poliţia o conduse de-acolo.

Savannah o sună pe mobil înainte să ajungă acasă. Tocmai ascultase ştirile şi declaraţia mamei sale.

— Sunt foarte mândră de tine, mamă.

— Şi eu sunt mândră de tine, iubito. Îmi pare rău că a durat atât de mult.

— Toată lumea te consideră o eroină, şi pentru mine chiar eşti.

— Tu eşti eroina mea, spuse Alexa, relaxată pentru prima oară de luni de zile.

Avea de gând să se bucure de fiecare minut petrecut cu Savannah în vară, ca să recupereze timpul pierdut.

— Mâine iau avionul, iubito. Eşti gata să vii acasă?

— Imediat după absolvire, mami. Mai e doar o săptămână.

— Ştiu.

Alexa era de acord cu ea.

— Apoi te prezinţi şi aici pentru absolvire. În iulie trebuie să fiu la sentinţă, dar cred că pe urmă putem pleca în Europa pentru câteva săptămâni. Am nevoie de o vacanţă. Râse.

Mai vorbiră câteva minute şi Alexa promise să fie alături de ea a doua zi. Era o femeie liberă. Se terminase. Luke Quentin va rămâne în închisoare pentru tot restul vieţii. În luna care urma, încă o mai apărau doi detectivi, dar acum viaţa revenea la normal.

Şi, în sfârşit, Savannah se putea întoarce acasă. Când ajunse în apartament, zâmbea cu toată faţa. Îşi făcuse datoria. Şi ştiind că şi-o făcuse bine, avea un sentiment grozav. Plutea.

capitolul 18

Aşa cum promisese, Alexa luă avionul spre Charleston a doua zi, la prânz. Savannah îşi luă scutire de la şcoală şi se duse să-şi întâmpine mama la aeroport – abia aşteptau să se vadă.

Alexa vorbise cu mama ei cu o seară înainte, în timp ce-şi făcea bagajul. Muriel o felicitase din inimă pentru succesul ei. O sună şi Stanley şi făcu acelaşi lucru. Intrase de câteva ori în sala de judecată şi o admirase, aşa că era în măsură să-i spună că ea condusese strălucit şi echilibrat acuzarea. Nu încercase niciodată să transforme totul într-un spectacol, legase faptele şi dovezile legiştilor, ceea ce el considera că era o cale corectă, care o făcuse să câştige procesul.

În dimineaţa dinaintea plecării, o sună Sam, care-i spuse că avea să-i fie dor de ea. Biroul lui era la Washington, unde trebuia să se întoarcă, dar venea destul de des la New York, aşa că o invită la masă în toamnă. Jack o sună s-o felicite, aşa cum făcuse şi Joe McCarthy cu o zi înainte. Atmosfera era una de victorie şi de sărbătoare, şi acum îşi putea aduce fiica acasă, ceea ce era minunat. Nu mai apăruse nicio scrisoare între timp. De curând, Quentin îi sugerase unui gardian din arest că-i jucase o mică „festă" Alexei ca s-o sperie, şi Jack îi relată povestea. Quentin se jucase cu ea cu ajutorul unui prieten care lăsa scrisorile pentru Savannah. I se păruse amuzant, şi Alexa îl făcuse şi mai fericit când luase decizia s-o trimită pe Savannah de-acasă. Scrisorile încetaseră imediat ce prietenul îl anunţase că Savannah plecase, iar pe Quentin nu-l mai interesase „jocul". Pentru Alexa nu fusese un joc, ci o adevărată teroare.

Alexa era gata să recunoască faptul că timpul petrecut în Charleston îi priise lui Savannah. Stabilise o legătură adevărată cu tatăl ei, ceea ce însemna mult pentru ea, chiar dacă asta o înfuriase

pe nevasta lui. Muriel îi reamintise Alexei cât de bine era pentru Savannah să cunoască familia tatălui ei şi să-şi întâlnească bunica bătrână, care nu va trăi veşnic. Lucrurile se potriviseră foarte bine şi totul fusese o binecuvântare pentru toţi. Chiar şi pentru Alexa, care putea lăsa în urmă fantomele trecutului şi nu mai era atât de supărată cum fusese vreme îndelungată. Când se uita acum la Tom, vedea un bărbat slab, care plătise scump faptul că o trădase. Nu mai vedea bărbatul pe care-l iubise şi nici măcar pe cel pe care-l urâse. Se simţea liberă cum nu mai fusese de mult.

Când coborî din avion, o aştepta Savannah; se îmbrăţişară cu putere. Savannah o conduse la hotel cu maşina pe care i-o împrumutase tatăl ei şi apoi se întoarse la şcoală. Promise să revină mai târziu.

În timp ce despacheta, Tom o sună şi o felicită. O văzuse la televizor cu o seară înainte, când părăsise sala de judecată, şi, ca-ntotdeauna, fusese impresionat de cât de modestă fusese când declarase că nu a făcut altceva decât să slujească justiţia. Nu voia glorie, doar condamnarea celui vinovat, şi asta obţinuse.

— Probabil că eşti foarte obosită, îi zise el cu înţelegere, iar ea spuse că da.

— Dar faptul că a fost condamnat a meritat.

— Rămâi la absolvirea lui Savannah, săptămâna viitoare? o întrebă plin de speranţă.

— Nu, trebuie să mă întorc. Nu am decât o săptămână liberă, iar în următoarea voi fi la New York.

Încă îi era recunoscătoare pentru că o ţinuse la el pe Savannah patru luni. Şi pentru ea fusese foarte bine, pentru că avusese timpul necesar ca să se pregătească pentru proces, fără să-i poarte de grijă fetei.

— O să-mi pară foarte rău când o să plece, recunoscu el. La fel şi lui Daisy. Sper că intenţionezi să vii la sfârşitul lui iunie, la nunta lui Travis.

Nu ştia dacă era sincer sau doar politicos, ca orice persoană din Sud. Era greu de spus.

— Drăguţ din partea lor să mă invite, dar cred că va fi stânjenitor pentru nevasta ta.

Auzind-o, era dezamăgit. Spera să-i onoreze cu prezenţa.

— Cu opt sute de invitaţi poţi să aduci şi un urs în fustă, că tot n-ar observa nimeni.

— Dar nu o fostă nevastă, zise ea sinceră. Sunt sigură că Luisa nu mă vrea acolo.

Luisa era pe terenul ei. Era un lucru pe care ea îl respecta, cu toate că Luisa nu-i respectase teritoriul.

— Nu e vorba despre Luisa, ci despre Travis şi Scarlette. Ştiu că le-ar face plăcere să vii. Şi Savannah vrea să vii.

— Nu poate face asta chiar dacă vrea. O să vorbesc cu ea. E mare, poate merge singură.

— Sper să vii, Alexa, spuse el încet, dar ea îl ignoră.

Dulceaţa din vocea lui îi era mult prea cunoscută, dar era amăruie şi mult prea târzie.

— O să vedem, zise fără convingere, ceea ce amândoi ştiau ce însemna.

— Ne vedem într-o zi, săptămâna asta, înainte să pleci?

— Am de gând s-o iau încet, să-mi petrec timpul cu Savannah şi să uit de proces. Sunt epuizată, spuse cinstit, şi aşa părea. Dar şi fericită.

Savannah se întoarse pe la ora şase şi hoinăriră împreună pe străzile pietruite. Acum era cald şi peste tot erau flori parfumate. Oraşul Charleston, în cea mai frumoasă şi mai romantică perioadă. Când Savannah era la şcoală, Alexa îşi petrecea timpul hoinărind prin împrejurimi, vizitând o veche plantaţie şi făcând turul oraşului. În weekend se duseră amândouă la plajă şi Turner li se alătură. Alexa invită la masă vreo doisprezece prieteni de-ai lui Savannah pentru a sărbători

anticipat absolvirea. Toţi erau bine-dispuşi, la fel şi Alexa.

Săptămâna petrecută în Charleston zbură, fără nicio problemă sau vreun moment neplăcut, fără vreo întâlnire cu Luisa. O ignorase total pe Savannah în acele zile, ceea ce părea să fie foarte bine.

Savannah aşteptă până în ultima seară ca s-o întrebe pe Alexa dacă venea la nunta lui Travis. Ea voia să meargă şi dorea ca Alexa s-o însoţească. Era o nuntă somptuoasă, aşa că Tom spunea că nu exista niciun risc să se ivească vreo situaţie delicată cu Luisa. Ar fi fost supărător la dineul de repetiţie, pe care el şi Luisa îl dădeau la club, dar nu la recepţia de nuntă. Alexa luă din nou masa cu Tom şi el insistă. Nu-i mai pomeni de faptul că-i lipsea, nici de cât de mult regreta sau cât de nefericit era cu Luisa. Respecta limitele stabilite de ea şi-i era recunoscătoare pentru asta. Altfel, nu s-ar mai fi întâlnit cu el. Pentru ea totul era trecut şi acum rămăsese în urmă.

— Vrei, mami? insistă Savannah, ca şi cum avea cinci, nu şaptesprezece ani, şi mama ei râse.

— Care-ar fi diferenţa dacă aş veni? O să te distrezi foarte bine cu fraţii tăi.

Fusese invitată toată lumea pe care o cunoştea, chiar şi Turner şi Julianne, şi părinţii lor. Formau un grup social foarte mic în Charleston şi opt sute de invitaţi reprezentau cele mai importante personalităţi din oraş. Savannah spuse că la dineul de repetiţie avea să vină însuşi guvernatorul, iar la nuntă vor veni şi câţiva senatori, cel puţin doi. Atât Luisei, cât şi părinţilor lui Scarlette le plăcea să se laude cu relaţiile lor sociale şi politice. Cele două familii se potriveau foarte bine, la fel ca mirele şi mireasa.

— M-aş distra mult mai bine dacă ai fi şi tu acolo. Ne putem întoarce amândouă.

Încă nu-i spusese mamei sale că intenţiona să se întoarcă în Charleston în august, ca să-l vadă pe

Turner, înainte ca amândoi să plece la facultate. Povestea de dragoste continua şi era tot mai puternică. Erau îndrăgostiţi.

— Bine, bine, acceptă Alexa până la urmă, dar e neplăcut pentru mine. Îi cunosc pe toţi oamenii ăia de pe vremea când eram măritată, şi acum eu sunt nimic pentru ei.

Părea stânjenită şi tristă când spunea asta, dar aşa se simţea.

— Cum nimic, mami? Eşti un star media naţional! Eşti un celebru procuror din New York!

— Nu fi prostuţă! spuse Alexa modestă, contrazicând-o.

Dar era adevărat.

— Nu există nimic de care să-ţi fie ruşine, mami, insistă Savannah.

— Numai că tatăl tău m-a părăsit, ceea ce aici înseamnă mult, aşa cum înseamnă şi pentru mine. De fapt, enorm.

Nu conta cât de importantă era în meseria ei, trecutul încă atârna greu în ochii ei.

— Eşti mai importantă de-atât. În plus, cred că eşti deasupra unor astfel de lucruri, spuse cu grijă Savannah, nedorind să-şi supere mama. Nu-l mai vrei înapoi, dar pariez că, dacă l-ai vrea, l-ai avea. E nefericit cu Luisa.

— Ştiu, spuse calm Alexa. Îi povestise destule despre viaţa lui. Şi ai dreptate, nu-l mai vreau. Dar atunci l-am vrut.

— Ştiu, mami, zise Savannah îmbrăţişând-o. Deci, vii?

— Da, da, acceptă ea dându-şi ochii peste cap. Mâine trimit confirmarea.

— Eu deja i-am spus lui Scarlette că vin, chicoti Savannah.

Petrecură vesel o ultimă seară împreună şi, a doua zi de dimineaţă, când Savannah se duse la şcoală, Alexa plecă la aeroport. Crezuse că asta era ultima ei vizită în Charleston, dar se pare că avea să mai existe una, cu ocazia nunţii.

Când ajunse acasă, Alexa îi povesti totul lui Muriel.

— Nu ştiu cum am lăsat-o pe Savannah să mă bage în asta, se plânse ea. Şi acum trebuie să-mi cumpăr rochie.

— Ţi-ar prinde bine. Poate întâlneşti pe cineva, spuse Muriel plină de speranţă.

Era ciudat pentru amândouă, dar Muriel avea o viaţă amoroasă mai interesantă decât fiica ei.

— Să întâlnesc alt tip plin de farmec din Sud e tot ce-mi lipseşte, zise Alexa tristă. Unul e destul într-o viaţă. Am mai făcut asta, gata! Nu mai am nevoie de încă unul.

— Nu sunt toţi ca Tom, îi aminti Muriel.

— Asta e adevărat. Sau ca Luisa. Dar prin venele lor curge acelaşi sânge şi, dacă nu eşti unul dintre ei, eşti exclus. Sper ca Savannah să nu vrea să se stabilească acolo şi că o să se întoarcă la New York după facultate.

— Dumnezeu ştie unde o să se stabilească, depinde de serviciul pe care-l va avea sau de persoana de care se va îndrăgosti. Eu m-am descurcat cât timp ai trăit în Charleston.

— Da, dar îl aveai încă de-atunci pe Stanley. Eu n-am pe nimeni. Eu o am doar pe Savannah.

— Poate ai nevoie de mai mult în viaţa ta, îi reaminti mama ei. Nu poţi să aştepţi totul de la ea. Nu e sănătos pentru niciuna dintre voi.

— Ai dreptate, dar oricum, când pleacă la facultate voi fi ca şi părăsită.

Alexa era supărată din cauza asta, dar timpul petrecut singură în ultimele patru luni fusese un bun exerciţiu. Pe Alexa o îngrozea casa goală. Şi chiar şi în ultimele patru luni, apartamentul fusese îngrozitor de liniştit fără Savannah. Se bucura că pleacă doar la Princeton, nu mai departe.

— Vrei să mergem amândouă la cumpărături în weekendul ăsta? o întrebă pe mama ei. Am nevoie de o rochie pentru nuntă. Ţinuta e obligatorie.

— Mi-ar plăcea.

Muriel părea încântată. Îşi dădură întâlnite la Barney pentru sâmbătă şi luară masa în oraş.

— Nu mi-am mai cumpărat o rochie de seară de ani de zile, zise Alexa, emoţionată…

De unsprezece ani… de când se măritase cu Tom… şi acum se întorcea, nu ca soţia lui, ci ca o persoană independentă… procuror din New York, aşa cum precizase Savannah… Cum se schimbă viaţa!

Când Savannah termină şcoala în Charleston, Alexa era deja la muncă, rezolvând câteva cazuri simple, un fleac pe lângă cazul Quentin. Încă era un star local. Câteva reviste voiau să-i ia un interviu, dar ea refuză. Recunoscu însă faţă de Jack că era destul de plictisită de cazurile minore de care se ocupa acum. Era greu să se întoarcă la cazuri banale după o provocare cum fusese aceea prin care trecuse. Şi era surprinsă să constate că-i lipsea colaborarea cu FBI-ul. Jack bănuia că era epuizată, dar n-o întrebă.

La festivitatea de absolvire din Charleston, fetele aveau pe sub robe rochii albe, şi băieţii – costume. Fetele purtau flori şi, când cântară imnul şcolii, toată lumea plânse. A fost emoţionant şi înduioşător, aşa cum şi trebuia să fie. Apoi, tatăl ei îi oferi o masă la club. La absolvire şi la masă participară cu toţii: Travis şi Scarlette, Turner, Daisy, Tom, evident, şi bunica Beaumont. Luisa fusese şi ea invitată, dar nu se arătă dornică să vină. Cel puţin, era credincioasă până la sfârşit sentimentelor pe care le nutrea. Singurul lucru pe care voia să-l sărbătorească era plecarea lui Savannah peste două zile. Şi încă era furioasă că fata urma să vină înapoi pentru nuntă. Spera că asta va fi ultima dată când o vor vedea. N-o voia în Charleston din nou, cu toate că Tom deja vorbea despre Ziua Recunoştinţei. Luisa nici nu voia să audă. La masă, nimeni nu-i simţi lipsa.

Grădina clubului era minunată. Bunica îi oferi un colier cu o mică perlă, care îi aparţinuse mamei ei, iar Tom îi dărui un cec foarte consistent şi-i mărturisi cât de mândru era de ea. Savannah îi promise că-şi va cumpăra tot ce-i trebuia pentru facultate. Apoi mai zise că se va întoarce în Charleston în august, ca să-l vadă pe Turner şi, desigur, pe ei toţi. Tom spera că Luisa va fi plecată să-şi viziteze familia din Alabama, aşa cum făcea în fiecare vară. Avea rude peste tot în Sud.

Următoarele două zile după absolvire, Savannah îşi petrecu cea mai mare parte din timp cu Turner. În iunie şi iulie, avea să plece să muncească în Mississippi, la o exploatare petroliferă, şi îi va fi foarte dor de ea. Era iubirea şi lumina vieţii lui. Intenţiona să vină la New York pentru absolvire, săptămâna următoare, dar nu putea să stea decât două zile. Erau recunoscători şi pentru atât.

Ultima noapte petrecută de Savannah la „O mie de stejari" a fost una dulce-amară. A stat cu Daisy în pat şi s-au ţinut de mână ca în prima noapte. Era o seară caldă, cu lună, şi fetele au vorbit în şoaptă şi s-au alintat până au adormit. Savannah voia ca Daisy s-o viziteze la New York sau la Princeton, dar amândouă se temeau că Luisa n-o va lăsa; dar aveau să încerce şi să aranjeze cu tatăl lor.

Savannah plecă, şi Daisy rămase plângând în capul scărilor. Jed îi puse toate lucrurile în maşină şi Tallulah îi şterse lacrimile. Julianne veni şi ea să-şi ia rămas-bun şi plânse în hohote. Chiar înainte să plece, Savannah se întoarse în casă să-şi ia la revedere de la Luisa. O găsi la masa din bucătărie, luându-şi micul dejun şi citind ziarul.

— Mulţumesc pentru tot, Luisa, îi spuse Savannah, politicoasă, în timp ce tatăl ei o privea din pragul uşii, cu durere în suflet.

Savannah fusese o fată bună şi se străduise din răsputeri, dar Luisa nu ştia ce e mila.

— Îmi pare rău dacă am fost o pacoste cât am stat aici. A fost minunat, continuă Savannah cu

lacrimi în ochi.

Era cu adevărat tristă că pleca, cu toate că era fericită să se întoarcă la mama ei. Câştigase aici ceva ce nu avusese niciodată cu adevărat înainte: un tată. Şi lucrurile nu se opreau aici.

— N-ai fost o pacoste, îi răspunse rece Luisa. Drum bun!

N-a făcut niciun gest să se apropie de Savannah şi îşi luă din nou ziarul.

— La revedere, spuse încet Savannah şi ieşi din bucătărie împreună cu tatăl ei.

Fusese poate cel mai călduros semn de despărţire primit vreodată de la Luisa.

Savannah o îmbrăţişa lung pe Daisy şi se urcă în maşină. Daisy, Julianne şi cei doi servitori bătrâni îi făcură cu mâna, în timp ce Tom conducea maşina, părăsind „O mie de stejari”. N-ar fi crezut niciodată, dar detesta faptul că pleca din Charleston, pe care îl simţea acum ca pe o a doua casă. Nici măcar Luisa nu fusese în stare să-i fure acest sentiment. Savannah se gândea că, deşi îi fusese dor de mama ei, aici trăise cele mai fericite patru luni din viaţa ei. Avea acum doi părinţi adevăraţi şi îi iubea pe amândoi.

capitolul 19

Festivitatea de absolvire de la New York era total diferită de cea din Charleston. Toate prietenele ei purtau jeanşi rupţi şi tricouri fără mâneci pe sub robe, iar în picioare tenişi sau şlapi. Nimeni nu purta flori sau rochii albe, frumoase, iar băieţii aveau tricouri şi jeanşi, pantofi Nike sau şlapi, dar aceleaşi urale războinice de bucurie se înălţară în momentul absolvirii, apoi îşi aruncară în aer tocile şi-şi scoaseră robele închiriate.

Toţi erau încântaţi s-o revadă pe Savannah, iar ea, cât fusese la Charleston, păstrase legătura cu mulţi dintre ei pe e-mail şi la telefon. Dar acum i se părea ciudat să se întoarcă. Totul arăta altfel în New York. Nu mai ştia sigur unde se simţea acum mai acasă, iubea ambele oraşe. Nu-i mărturisi Alexei, dar câteodată chiar îi era dor de Charleston. Aşa cum promisese, Turner veni pentru absolvirea de la New York şi ea îl plimbă peste tot. Prietenele ei îl găsiră nemaipomenit de drăguţ; chiar şi băieţii îl plăcură. Bunica îi chemă pe amândoi la masă şi-i arătă sala de judecată. Turner a fost impresionat de faptul că Savannah avea o bunică judecătoare, iar mama ei era procuror adjunct. Mama lui nu lucrase niciodată.

— Cât a fost măritată cu tata, nici mama n-a lucrat, îi explică Savannah. S-a dus la Facultatea de Drept după ce a divorţat, iar bunica, după ce a murit bunicul. A fost un mod de a-şi găsi o ocupaţie, ca să alunge tristeţea.

Turner recunoscu faptul că tatăl lui avea o prietenă de douăzeci şi şase de ani şi se gândea să se însoare, dar el şi fraţii lui erau foarte supăraţi din cauza asta. Se simţea singur fără nevastă.

Savannah şi Turner se distrau în New York exact aşa cum îşi propuseseră. Urcară pe Empire State Building, pe care el îşi dorise să-l vadă, se plimbară cu feribotul în Staten Island, şi vizitată

Statuia Libertăţii şi muzeul de pe Ellis Island. Ajunseră apoi la grădina zoologică din Bronx, admirară animalele şi se simţiră din nou ca niște copii. În Long Island se plimbară pe plajă. Îşi făceau deja planuri privind felul în care îşi vor petrece timpul împreună, în toamnă, la Duke şi Princeton. Erau foarte hotărâţi să continue povestea de iubire. De câte ori se despărţeau, fie şi pentru o oră, se sunau sau îşi scriau mesaje. Amândurora li se părea o veşnicie până în august când Savannah, după ce vizita Europa cu mama ei, se întorcea în Charleston. Dar cel puţin aveau în faţa lor o nuntă. Când Turner plecă din New York, nu mai erau decât zece zile până la nuntă.

A doua zi după ce el plecă, Savannah îşi găsi o rochie. Alexa îşi găsise şi ea una în ziua petrecută cu Muriel la cumpărături, la Barney. Îşi cumpărase ceva ce nu părea deloc genul ei. Era o rochie de seară din batist, fără bretele, foarte decoltată, de culoarea piersicii, lungă şi vaporoasă. Îşi cumpărase şi sandale argintii, cu tocuri înalte, care să se asorteze. O probă pe Savannah, foarte supărată că era prea decoltată şi prea excentrică pentru ea.

— Mami, o certă Savannah, ai treizeci şi nouă de ani, nu o sută. O să arăţi foarte sexy.

— Asta a spus şi bunica. Nu ştiu ce aveţi în cap. Poate intenţionaţi să mă scoateţi pe piaţă. Nu mai am unde s-o îmbrac după nuntă.

I se păruse o risipă de bani, dar se îndrăgostise de ea şi, oricum, nu-şi mai luase o rochie de ani de zile.

Savannah era încântată că mama ei îşi cumpărase o rochie atât de frumoasă.

— O îmbraci la nunta lui Travis. Gata! Arăţi minunat.

— Poate reuşesc s-o scurtez şi s-o port la birou, glumi mama ei. Ar arăta grozav în sala de judecată, la viitorul proces.

— Mai există şi altceva în afară de muncă, o certă Savannah, şi Alexa ridică din umeri.

Sam o sunase de câteva ori ca să vadă cum se simţea şi amândoi recunoscură că, după proces, erau cam deprimaţi. În comparaţie cu munca de-atunci, totul părea lipsit de importanţă. Dar un criminal în serie cu optsprezece victime în nouă state nu apare prea des în cariera cuiva. Era plăcut să ştie că făcuseră ceva deosebit, că-şi făcuseră bine meseria. Sentinţa era programată cu o zi înainte de plecarea ei cu Savannah în Europa. Aveau să se ducă la Paris, la Londra şi la Florenţa, şi, poate, un weekend în sudul Franţei. Alexa planificase cum să-şi cheltuie banii – aveau să-şi petreacă în Europa trei săptămâni. Apoi Savannah se va întoarce la Charleston să-l vadă pe Turner şi avea să stea două săptămâni. Alexa era de acord. Nu voia să stea în calea iubirii lor.

Rochia pe care Savannah şi-o cumpără pentru nunta fratelui ei era din satin albastru-deschis, fără bretele, la fel ca a mamei ei, totuşi nu atât de decoltată. Era tot lungă, aşa că-şi cumpărase şi pantofi sexy, cu tocuri înalte, asortaţi. Amândouă vor fi senzaţionale, le asigurase Muriel. Ea şi Stanley plecau şi ei în vacanţă în acea vară. Puseseră la cale o călătorie lungă în Montana şi în Wyoming, cu tot ceea ce le plăcea să facă: să meargă pe jos, să călărească şi să pescuiască. Lui Savannah i se părea îngrozitor. Era mult mai încântată de călătoria cu mama ei, mai ales la Paris.

Savannah şi Alexa sosiră la Wentworth Mansion, în Charleston, vineri după-amiază, chiar dacă nu aveau să se ducă la dineul de repetiţie găzduit de Tom şi de Luisa, şi nici la slujba de la biserică, la care participau doar familia şi prietenii apropiaţi. Biserica Sf. Ştefan era prea mică pentru a-i primi pe toţi cei opt sute de invitaţi la recepţie. Ele voiau să aibă destul timp să se relaxeze şi să se

pregătească pentru a doua zi. În seara aceea, aveau programare la spa.

Imediat ce ajunseră, Savannah o sună pe Daisy, iar tatăl ei o aduse cu maşina ca să se vadă. Era foarte emoţionată să fie fata care ducea florile şi purta o rochie foarte frumoasă. Se uită la rochia lui Savannah din dulap şi o admiră, pe urmă ieşiră la o îngheţată şi, în cele din urmă, tatăl ei o duse acasă. Fusese deci o vizită scurtă, dar plăcută. Daisy se aruncase precum o ghiulea în braţele lui Savannah şi cele două fete se îmbrăţişaseră, se sărutaseră şi chicotiseră. Pe Alexa o impresionase. Daisy era un dar minunat în viaţa ei, surioara pe care şi-o dorise întotdeauna. Alexa chiar nu sperase vreodată să fie aşa. Savannah îi promisese deja lui Daisy un weekend în Princeton şi o vizită la New York, şi Tom jură că va avea grijă de asta.

După ce ieşiră de la spa, Turner luă cina cu ele. Apoi o luă pe Savannah la o plimbare cu maşina şi se oferi să le însoţească a doua zi la recepţie, ceea ce i se păru grozav lui Savannah şi chiar şi Alexei. Nu voiau să ia un taxi sau să închirieze o limuzină cu care să se laude.

Recepţia era la ora şase, iar Turner le luă fix la cinci şi jumătate, într-un Mercedes vechi, pe care-l împrumutase de la tatăl lui, iar când le văzu, scoase un fluierat. În rochia de batist de culoarea piersicii, cu părul pieptănat într-un frumos coc franţuzesc, Alexa semăna cu o prinţesă, iar Savannah arăta spectaculos în rochia albastră de culoarea ochilor ei, decoltată exact cât trebuia. Rochia Alexei nu era nepotrivită, dar era puţin cam îndrăzneaţă. Turner le spuse că arătau extraordinar şi că era mândru să le însoţească. El purta un smoching de vară cu jachetă albă, de seară, şi pantaloni negri, tradiţionali, cu vipuşcă de satin, pantofi negri de lac de modă veche, dar potriviţi cu evenimentul, şi un papion adevărat, din satin negru, nu unul prins cu agrafă.

— Eşti un tânăr foarte prezentabil, îl complimentă Alexa, fericită pentru Savannah.

Arătau minunat împreună, atât de tineri, de nevinovaţi şi de fericiţi, aşa cum trebuie să fie nişte îndrăgostiţi.

Ceremonia religioasă se ţinea la biserica Sf. Ştefan, unde Alexa şi Savannah se întâlniseră cu Luisa şi Daisy. Dar ele se duseră direct la recepţie, însoţite de Turner, cu maşina lui, pentru că nu fuseseră invitate la biserică. Avusese Luisa grijă de asta. Alexa se aştepta să fie aşezată în parcarea recepţiei sau în bucătărie şi bănuia că nici Savannah nu va fi mult mai bine plasată, dar puţin le păsa. Veniseră pentru Travis şi pentru Scarlette ca să se distreze. Nici Alexei, nici lui Savannah nu le păsa unde stăteau. Şi câtă vreme Turner era alături de ele, Savannah era fericită.

Când ajunseră în dreptul familiei care primea oaspeţii, Scarlette li se păru o regină medievală, mândră, stând în picioare, lângă Travis. Purta o rochie elegantă şi era mai frumoasă ca oricând. Iar Travis părea cel mai fericit, cel mai mândru bărbat din lume, cu Henry, cavaler de onoare, alături de el, şi alţi doisprezece cavaleri şi domnişoare de onoare în jurul lor. Sora mai mare a lui Scarlette era domnişoară de onoare, şi Daisy, care purta florile, avea o rochie bufantă, din organdi alb, şi căra un coş din satin cu petale de trandafir. Erau munţi de flori peste tot, inclusiv orhidee, gardenii şi crini. Florile fuseseră aduse cu avionul de peste tot din lume. Era o nuntă spectaculoasă.

— Uau! făcu încet Alexa către fiica sa, aplecându-se spre ea. E o nuntă adevărată.

Părinţii lui Scarlette erau persoane foarte importante, şi Luisa era teribil de mândră de înrudirea cu ei, ca şi cum era meritul său. Şi exact aşa cum spusese Daisy, purta o rochie ţipătoare din satin roşu, cu o tiară de diamante şi un colier de rubine. Tom păru foarte încurcat când o văzu, dar nu spuse nimic. Luisa făcea ce voia. Considera că

întrecuse puţin măsura, dar părea că nimeni nu observă.

Tom le văzu pe Savannah şi pe Alexa şi, pentru o clipă, ieşi din rând, ca să le sărute pe amândouă.

— Arăţi minunat, îi spuse Alexei, emoţionat. Îmi place rochia ta. Te rog să-mi rezervi un dans.

Era tentată să răspundă „cu plăcere”, aşa cum ar fi vrut Savannah, dar n-o făcu. Era drăguţ din partea lui să le salute. Imediat îşi făcu apariţia Henry, care-şi strânse sora în braţe ca un urs, gata s-o zdrobească.

— O, Doamne, îmi vine să te mănânc, arăţi atât de bine!

O sărută pe gât şi ea râse, apoi îi zâmbi Alexei.

— Şi tu arăţi minunat, Alexa. Foarte, foarte bine. Sexy rochie.

— Nu prea sexy, sper, spuse ea, îngrijorată.

— Eşti un star media din New York. Zdrobeşte-i, o îndemnă Henry, care arăta elegant în smoching. Era îmbrăcat mai modern decât majoritatea bărbaţilor de-acolo şi cumpărase totul din LA. Ginerele purta cravată albă şi frac.

Aşa cum era de aşteptat, Luisa era prea ocupată ca să le observe pe Alexa şi pe Savannah. Lumea se revărsa în valuri la petrecere. Locuinţa părinţilor lui Scarlette era spaţioasă. Când oamenii treceau pe lângă ele, Henry o prezenta pe Alexa ca fiind mama lui vitregă, ceea ce o înduioşa. Oamenii îşi aduceau aminte vag de poveste, dar uitaseră deja că tatăl lui mai fusese însurat o dată. Li se părea frumos că ea şi băieţii erau apropiaţi.

Alexa şi Henry se mai învârtiră un timp prin zonă, Savannah venea şi pleca, Tom apăru o clipă şi-i aminti de dans. Apoi familia dispăru ca să facă fotografii cu ginerele şi cu mireasa, iar Alexa rătăci de una singură, cu un pahar de şampanie în mână. Zări în mulţime câteva figuri vag cunoscute, dar nimeni n-o cunoştea bine, şi se simţi uşurată.

După o jumătate de oră, Henry se arătă din nou şi o conduse la dineu. La intrare, primise un

cartonaş cu numărul mesei şi al locului.

— Ups, făcu Henry când le văzu. Eşti în Siberia. Nu e de mirare. Probabil că mama i-a ajutat la stabilirea locurilor.

Râseră amândoi, pentru că era ceva la care se aşteptau.

— Fir-ar ea să fie! adăugă Alexa şi izbucniră în râs.

— Precis. În seara asta o să mă ignore, pentru că am refuzat să fiu însoţit de-o femeie. Pot să-i spun că te însoţesc pe tine.

Alexa era fericită să fie cu el. Era o companie foarte plăcută şi fusese foarte atent când îi ţinuse scaunul; apoi, o părăsi ca să-şi caute locul în celălalt capăt al cortului. Savannah nu stătea la masa Alexei. Înainte s-o părăsească, Henry o avertiză că în seara aceea vor fi prezenţi mulţi demnitari, probabil preşedintele, regina Angliei şi, aproape sigur, papa. Era la fel de simpatic ca atunci când era copil; Alexa îl iubise întotdeauna, aşa cum îl iubise şi pe Travis. Dar el fusese un copil mult mai liniştit, pe când Henry fusese întotdeauna haios şi extravagant.

Oamenii de la masa Alexei păreau foarte plăcuţi. Erau patru cupluri în vârstă. Mulţi dintre ei erau de vârsta lui Muriel, iar ea se aşeză lângă un preot catolic. Când discutară, el se dovedi foarte interesant şi drăguţ. Dar, contrar aşteptaţilor mamei ei, în seara asta nu avea să-l întâlnească pe prinţul fermecător. Ea nu se aştepta la nimic şi nu-i păsa.

Henry veni s-o viziteze de mai multe ori de-a lungul serii. Din când în când, arunca o privire către Savannah şi către Turner, şi, imediat după masă, când începu muzica, Henry o invită pe ringul de dans. Recepţia de nuntă se ţinea într-un cort incredibil de mare.

— Crezi că l-au luat de la un bâlci de ţară? o întrebă Henry în timp ce dansau, iar ea râse.

Cortul părea făcut din mii de metri de satin alb. Când apăru Tom şi-i opri, dansaseră deja două dansuri. Acum se cânta un foxtrot, şi Tom alunecă împreună cu ea, elegant, în jurul ringului. Dansând cu el, Alexa avea un sentiment foarte ciudat, dar hotărî să ia lucrurile în glumă şi să ignore senzaţia. Tocmai făcuseră un tur când se ciocniră de un bărbat care traversa ringul de dans, probabil în drum spre bar. La început, Tom îl ignoră, dar realiză că-l cunoştea.

O luă pe Alexa de mână şi o conduse câţiva paşi ca să-l poată saluta pe bărbat, dar fără s-o piardă pe ea. Îi părea vag cunoscut şi Alexei, dar habar nu avea cine era. Avea vreo cincizeci de ani, era înalt şi distins, cu păr cărunt şi, când îl văzu pe Tom, zâmbi; dar, zărind-o pe Alexa, faţa i se lumină.

— Ce faceţi aici? o întrebă zâmbind, şi ea presupuse că o confunda cu altcineva. Din fericire, nu cu Luisa.

— Scuzaţi?

— V-am văzut la ştiri luna trecută. În cazul pe care l-aţi câştigat, doamnă avocat. Felicitări!

Era uimită că o recunoscuse şi la fel de încurcată şi încântată că o felicitase pentru caz. O clipă, se temu că zâmbetul lui de recunoaştere şi de încântare avea ca adresă decolteul, nu priceperea ei.

Apoi, Tom i-l prezentă. Era rândul ei să fie surprinsă.

— Senatorul Edward Baldwin, spuse Tom oficial, iar Alexa realiză de ce-i era cunoscut. Avea acelaşi accent pe care toată lumea îl avea aici şi era senator de Carolina de Sud. Nu chiar papa, dar unul dintre demnitarii promişi de Henry.

Alexa îi zâmbi.

— E o onoare pentru mine să vă întâlnesc, domnule senator.

Îşi dădură mâna, el înclină din cap, apoi se îndreptă spre bar, iar ea şi Tom continuară să danseze şi să comenteze cât de frumoasă era nunta.

Ştiau amândoi că, probabil, îi costase un milion de dolari pe părinţii lui Scarlette, dar era evident că îşi permiteau. Alexei îi plăcea faptul că Scarlette nu era o înfumurată şi că tot ce-şi dorea era să fie asistentă, iar peste câţiva ani să aibă copii. Nevasta lui Travis nu era nici lăudăroasă, nici pretenţioasă. Alexa o aprecia, la fel şi Tom. Luisa era încântată de nuntă şi de preţul exorbitant. Şi petrecerea de repetiţie mersese bine. Luisa depăşise orice limită, numai să nu rămână mai prejos decât părinţii miresei, dar oricum nu-i reuşi.

Tom mai dansă un dans cu Alexa, un vals lent, pentru bătrâni, care-i aminti de nunta lor din New York. Era prea mult zgomot ca să poarte o discuţie adevărată şi era recunoscătoare pentru asta. El avea o privire prea melancolică şi băuse prea multă şampanie. Alexa îi mulţumi pentru dans şi se întoarse să stea de vorbă cu preotul.

Două ore mai târziu, se gândea s-o şteargă discret şi să se întoarcă la hotel singură, când senatorul Baldwin apăru de nicăieri şi se aşeză alături, pe scaunul gol al preotului.

— Stă cineva aici? o întrebă, preocupat.

— Doar papa, spuse Alexa degajată şi el râse. Fiul meu vitreg mi-a spus că o să fie prezent, dar n-a fost decât un preot de la biserica locală. A plecat.

— Am fost fascinat de cazul dumneavoastră, se întoarse el la subiect. Cum l-aţi furat federalilor, cu toate statele alea implicate?

— Am refuzat să renunţ. Îi zâmbi. Şi procurorul districtual a dat o adevărată bătălie. Noi am găsit primele patru cazuri, aşa că n-am fost dispusă să pierd în favoarea federalilor după ce munciserăm atâta. Ne-au urmărit îndeaproape, dar până la urmă ne-au permis să-l păstrăm.

— A fost realmente o victorie pentru dumneavoastră, spuse, din nou impresionat.

— Nu chiar. Am avut un dosar beton pentru că probele ADN s-au potrivit în cazul tuturor

victimelor. Sunteţi avocat, domnule senator?

— Am fost. Sunt în politică de douăzeci şi cinci de ani.

Ştia şi asta despre el.

— Am fost procuror timp de doi ani, la început. N-am avut nervi pentru asta sau talent. Mi-a plăcut mai mult politica decât legea.

— Ce faceţi e mai greu, spuse ea admirativ.

Nu era impresionată de poziţia lui, dar îl considera deştept. Evident, şi el credea acelaşi lucru despre ea.

— Ce vă aduce în Charleston? o întrebă el interesat, iar ea ezită o fracţiune de secundă, apoi îi răspunse.

— Cu multă vreme în urmă, am fost măritată cu tatăl mirelui.

Când auzi, el zâmbi şi dădu din cap.

— E grozav că aţi păstrat legătura. Am divorţat de soţia mea acum douăzeci de ani. Ne petrecem toate vacanţele împreună. Îmi place la nebunie bărbatul ei. Un om grozav. Un soţ mult mai bun pentru ea decât am fost eu. S-a măritat cu el şi au încă trei copii. Noi avem doi. Asta înseamnă vacanţe minunate împreună.

Nu-i mărturisi senatorului că relaţia ei cu Tom şi cu Luisa nu era deloc aşa, şi că Luisa nu era cea mai bună prietenă a ei. Dacă ea ar apărea la ei în vizită de Crăciun, Luisa ar face atac de cord. Alexa râse şi aprobă din cap. Apoi, politicos, el o invită la dans.

Îl întrebă dacă era din Charleston, iar el îi spuse că era din Beaufort, despre care Alexa ştia că se afla în apropiere şi că era un loc frumos. Oricum, era din Carolina de Sud din toate punctele de vedere, fără îndoială, înrudit cu o mulţime de generali şi, probabil, având o mamă în Uniunea Fiicelor Confederaţiei, la fel ca Tom.

Dansară câteva minute. Era un partener elegant, uşor de urmat, şi părea surprinzător de înalt când era în braţele lui. Apoi o uimi total cu mărturisirile

lui, spunându-i că nu-i plăcea să-şi petreacă timpul în Sud. Trăia mult timp în Washington, pe care-l prefera.

— Nu prea am răbdare cu bârfele locale, cu toate doamnele bătrâne care flutură steagul Confederaţiei şi cu faptul că toată lumea este „odios-amabilă” cu toată lumea şi, în timp ce-ţi zâmbeşte îţi înfige cuţitul în spate. E prea complicat pentru mine. La Washington e mult mai simplu.

Nici acolo nu era foarte simplu. Alexa ştia. Dar ce spunea era exact ce simţea şi ea, deşi n-ar fi îndrăznit niciodată să recunoască aşa ceva despre Sud, mai ales aici, sau faţă de el.

— Sunt de acord, îi mărturisi drept răspuns, şi eu gândesc la fel.

În timp ce spunea asta, pe lângă ei trecu dansând Luisa, în rochia roşie, lucioasă, cu tiara strâmbă. Când văzu cu cine dansa Alexa, era gata să facă o criză, dar se stăpâni, pentru că partenerul ei o conduse afară de pe ringul de dans.

— Mi-a plăcut când am trăit aici, dar apoi mi s-au întâmplat tot felul de lucruri. M-am întors la New York, sătulă de Sud. Am venit înapoi în Charleston acum câteva luni, prima oară după zece ani.

— Drăguţ din partea ta că te-ai întors. Nu-i tratăm întotdeauna bine pe cei din Nord.

Cu siguranţă, n-o făceau, dar ea tăcu. Era însă uimită că el spusese asta, şi încă atât de deschis.

— Soţia dumneavoastră era din Sud? îl întrebă Alexa politicoasă, dar el râse.

— Cu siguranţă, nu. Era din Los Angeles şi ura Sudul cu patimă. A fost unul dintre motivele pentru care m-a părăsit. Odată intrat în politică, ştia că o să-mi petrec timpul aici, aşa că s-a salvat. Acum ea şi soţul ei locuiesc la New York. Ea e scriitoare şi el e producător.

Păreau oameni interesanţi şi tot aşa era şi el. În seara aceea, Alexa nu întâlni niciun prinţ

fermecător de care să se îndrăgostească, aşa cum sperase Muriel. În schimb, întâlnise un senator interesant cu care să vorbească. Apoi, el o tachină pe Alexa.

— Dacă spuneţi cuiva ce v-am mărturisit despre Sud, părăsesc scaunul şi vă acuz pe dumneavoastră.

Ea îşi puse un deget pe buze, râseră amândoi, apoi el o conduse înapoi la masă.

După un timp, Henry veni să-i ţină companie şi, în cele din urmă, o căută pe Savannah să-i spună că pleca. O bandă dezlănţuită tocmai începea să danseze rock şi ştia că ea şi Turner voiau să mai rămână. Alexa se pregătea să plece acasă. Fusese plăcut, dar pentru ea era destul. Peste câteva minute, se tăia în sfârşit tortul miresei, după care putea să plece. Îi felicită pe Travis şi pe Scarlette, îl sărută pe Henry, îl căută din priviri pe Tom şi plecă. Era la bar, singur, nefericit şi foarte beat. Luisa dansa dezlănţuită rock, cu tiara pe-o ureche şi cu o expresie sălbatică pe faţă. Toată noaptea, Alexa nu-l văzuse pe Tom apropiindu-se de ea.

Când plecă, nu-şi luă rămas-bun de la el. Nu voia să aibă de-a face cu el dacă era beat, nu voia să rişte. Aşa că luă unul dintre taxiurile care aşteptau afară şi se întoarse la hotel. Era trecut de miezul nopţii, ceea ce era destul de târziu pentru ea. La hotel îşi scoase rochia de culoarea piersicii şi îşi puse o cămaşă de noapte confortabilă.

— Adio, frumoasă rochie, şopti, punând-o pe umeraş. Nu ne vom mai vedea niciodată.

Ştia că nu va mai îmbrăca o astfel de rochie în viaţa ei. Sau, cel puţin, pentru un timp al dracului de lung. Nu se va mai duce la petreceri ca asta. Fusese o nuntă uimitoare şi se distrase discutând cu Henry, cu senatorul şi cu preotul, ba chiar dansase, ceea ce nu mai făcuse de ani de zile.

Pe la trei şi jumătate, o auzi venind pe Savannah şi zâmbi când fata ei se strecură în patul de alături.

— Te-ai distrat? mormăi Alexa cu ochii închişi.

— Mi-a plăcut, a fost minunat. Mulţumesc că ai venit, răspunse Savannah şi o sărută pe umăr.

Alexa zâmbi şi adormi la loc.

capitolul 20

— Mă simt ca Cenuşăreasa după bal, recunoscu Alexa faţă de Jack săptămâna următoare, când trecu pe la biroul ei să-i lase nişte dosare.

— După nunta din Charleston? o întrebă, în timp ce se aşeza.

— Nu, după cazul Quentin. M-am întors la viaţa reală şi la cazurile obişnuite. E cam greu după atâta agitaţie.

El râse.

— O să încercăm să-ţi găsim cât mai curând un alt caz de criminal în serie.

Dar şi el simţea acelaşi lucru. Implicarea într-o grămadă de cazuri banale nu făcea cât unul important. Şi, în majoritatea timpului, era o muncă obositoare.

Tocmai ieşea din biroul ei când sună telefonul şi ea răspunse. Secretara era la masă. La celălalt capăt al firului se auzea o voce profundă, pe care n-o recunoştea.

— Doamna avocat?

— Da, Alexa Hamilton la telefon, spuse oficial.

— Senatorul Baldwin, răspunse şi el la fel, apoi râse.

— Faceţi pe grozavul, domnule senator? Sunteţi mai înalt în grad decât mine.

Era o îndrăzneală destul de mate să glumească cu el când abia dacă-l cunoştea, dar ştia că el avea simţul umorului.

— Absolut, da, sunt. Sunt în New York pentru două zile şi mă întrebam dacă v-ar plăcea să luăm masa împreună.

Era direct, ca toţi cei din Nord, şi nu se învârtea în jurul cozii.

— Ar fi plăcut, aprobă ea, zâmbind.

— Sunteţi foarte ocupată zilele astea? o întrebă el.

— Nu foarte ocupată. Sunt îngropată în hârtii.

— Ce dezamăgire!

Sigur pe el, îi propuse o oră şi un loc pentru prânzul de-a doua zi şi apoi închise. Era mirată de telefon, dar era un om pe care era bine să-l cunoşti şi, cu siguranţă, era interesant să discute cu el. Habar n-avea de ce-o sunase. Nu flirtase cu ea la petrecere şi îl plăcea. Părea o persoană luminoasă, amuzantă.

A doua zi, avu o apariţie scurtă în instanţă, apoi luă un taxi până la restaurantul propus de el. Era un bistrou italienesc şic, aglomerat, cu mâncare bună, la care mai fusese şi înainte, nu demult. Când ajunse, el aştepta la masă, uitându-se pe nişte hârtii pe care le puse repede în servietă. Avea o maşină de oraş şi şoferul îl aştepta afară.

Vorbiră despre toate, de la politică la legislaţie şi la copiii lui, care aveau unul douăzeci şi unu de ani, şi celălalt, douăzeci şi cinci. Fiica de douăzeci şi unu de ani era la UCLA şi îi plăcea acolo, iar fiul de douăzeci şi cinci era în Londra, la Compania Regală Shakespeare. Absolvise de curând Şcoala de Arte la NYU. Spunea că fiica lui voia să fie medic, cu toate că toţi din familie erau literaţi sau artişti, inclusiv mama lor, despre care mărturisi că era excentrică, dar foarte simpatică. Vorbea despre ea ca despre o soră. Alexa nu ajunsese cu Tom la o astfel de relaţie şi, probabil, nici nu aveau să ajungă vreodată. Dar, până la urmă, ajunseseră măcar la o înţelegere. A doua zi după nuntă, Tom venise să-şi ia rămas-bun de la ea şi de la Savannah. Părea deprimat şi mahmur, iar ei îi păru rău pentru el. Dar nu destul cât să-l vrea înapoi.

Alexa îi spuse senatorului că, imediat după sentinţa în cazul Quentin, din 10 iulie, va pleca împreună cu fiica ei, pentru trei săptămâni, în Europa. Până atunci, mai erau două săptămâni.

— Şi eu plec în Europa, îi spuse simplu Edward Baldwin. Folosesc casa fostei soţii din sudul Franţei, în Ramatuelle. E aproape de Saint Tropez,

dar nu e aşa de aglomerat. După aceea, plec în Umbria. Am închiriat o vilă. Unde vei fi cu fiica ta?

Era interesat de ea şi prietenos, dar ea nu avu sentimentul că o urmărea şi asta îi plăcu. Poate reuşeau să fie prieteni.

— Paris, Londra, Florenţa şi poate puţin în Sud, la Cannes sau în Antibe. N-am mai fost de mult, dar e un cadou de absolvire pentru fiica mea; am avut o primăvară grea. A trebuit s-o trimit de-acasă patru luni, cât a durat procesul, şi puţin înainte. Primea scrisori de ameninţare de la acuzat. Aparent, individul a făcut-o ca să mă enerveze, am aflat mai târziu, şi i-a reuşit.

— Ce îngrozitor!

— Da. A fost înfricoşător. De-asta a stat cu tatăl ei în Charleston. Nu am avut unde s-o trimit în altă parte.

— Aţi rămas apropiaţi după divorţ?

Îşi imagina că avea aceeaşi relaţie cu fostul soţ cum avea el cu fosta lui soţie. Alexa râse şi clătină din cap.

— N-am vorbit zece ani. Şi până în februarie, abia dacă şi-a văzut fiica. Dar în ultimele patru luni, toate astea s-au schimbat, aşa că mi se pare că a fost o binecuvântare pentru noi toţi, cu excepţia nevestei lui.

Se hotărî să-i spună totul, pe scurt.

— A fost înşelat de nevastă, care l-a părăsit pe el şi pe cei doi băieţi ai lor. El s-a însurat cu mine şi toată lumea era fericită. Dar fosta nevastă s-a întors după şapte ani, el m-a înşelat pe mine şi s-a întors la ea. Şi mama lui l-a ajutat. Nu sunt din Sud, aşa cum este prima nevastă. Foarte simplu. Aşa că m-am întors la New York, m-am făcut avocat şi am trăit liniştită. Din căsătoria cu el am o fiică şi doi fii vitregi pe care-i iubesc şi pe care i-am revăzut de curând pentru prima oară după zece ani, unul dintre ei fiind ginerele de la nuntă. Şi fostul soţ are o fetiţă de zece ani foarte drăguţă,

care a fost mobilul de care s-a folosit nevasta numărul unu ca să-l aducă înapoi.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Edward Baldwin, cu o privire dezaprobatoare.

Nu-i plăcea povestea, cu toate că ea i-o spusese limpede şi cu o notă de umor, căci îi citea suferinţa în ochi.

— Şi acum se urăsc, iar el te vrea înapoi.

— Cam aşa ceva, aprobă Alexa. Nu mă interesează. Pentru mine, totul s-a terminat.

— Seamănă cu un roman prost din Sud, comentă Edward Baldwin.

Divorţul lui fusese simplu şi curat. Nevasta îl părăsise, dar n-o acuzase şi încă erau prieteni. O făcuse civilizat.

— Îl urăşti?

Când o întrebă, părea curios. Dispreţuia astfel de bărbaţi.

De data asta, Alexa nu ezită.

— Nu. Acum, nu. Ceva s-a vindecat în mine când m-am întors acolo şi l-am văzut cât de jalnic şi de slab este în realitate. M-a trădat, dar până la urmă s-a trădat pe el şi acum o trădează pe ea. Nu-l mai urăsc. Îmi pare rău pentru el. Dar am fost foarte furioasă multă vreme. Zece ani. E foarte mult timp, să porţi ranchiună. E greu de trăit.

Descoperise cât era de greu şi realizase asta de-abia când se liniştise.

— Nu te-ai mai recăsătorit?

La întrebarea asta, izbucni în râs şi negă dând din cap.

— Nu. Am fost prea rănită. Şi prea ocupată cu munca şi cu fiica mea. Sunt fericită aşa. Nu am nevoie de mai mult.

— Toată lumea are nevoie de mai mult. Şi eu. Numai că nu am timp. Sunt prea ocupat cu toate călătoriile mele politice în Taiwan şi în Vietnam, să-mi fac fericiţi alegătorii şi să fac jocuri politice la Washington. E interesant. Dar nu-mi mai rămâne mult timp pentru altceva.

Amândoi ştiau că era adevărat. Erau mulţi senatori căsătoriţi – de fapt, majoritatea dintre ei. Indiferent de motiv, el nu voia să se recăsătorească. Aveau ceva în comun. Amândoi se temeau de ceva, se temeau să nu fie răniţi sau să se angajeze într-o nouă relaţie. Dar el nu avea scuza unei foste neveste urâcioase care să-l fi trădat, câtă vreme spunea că erau buni prieteni şi că aşa fuseseră tot timpul. Evident, era alegerea lui să fie singur. În timpul mesei, îi mărturisi că avea cincizeci şi doi de ani. Şi era divorţat de douăzeci. Fie era un bărbat căruia îi plăcea să se distreze, fie se temea să se lege prea tare. Oricum, Alexa credea că putea fi un prieten bun.

În cele din urmă, el achită nota de plată şi Alexa îi mulţumi pentru masă. Chemă un taxi şi se întoarse la lucru. După ce-şi luă rămas-bun de la el în faţa restaurantului, îi dădu cartea ei de vizită şi, când el o sună pe mobil, după-amiază, se mră.

— Bună, Alexa, sunt Edward.

Avea o voce profundă şi un accent de Sud uşor de recunoscut.

— Mulţumesc încă o dată pentru masă. A fost plăcut.

— Şi eu m-am simţit bine. M-am gândit la ceva. O să iau masa cu fosta nevastă şi cu soţul ei mâine seară şi mă întrebam dacă nu ţi-ar face plăcere să-i cunoşti. E o persoană minunată.

— Mi-ar plăcea foarte mult, spuse Alexa.

Ea îi dădu adresa şi el îi spuse că avea să vină s-o ia la ora opt. Când închise, era încă uimită şi nici măcar nu ştia ce să-i spună lui Savannah, aşa că tăcu. În seara următoare, se îmbrăcă pentru cină – îşi puse un taior negru pe care-l purta de obicei în instanţă.

— Pentru ce te îmbraci? o întrebă Savannah când ieşi din dormitor.

Fata se ducea la film cu prietenii.

— Mă duc să iau cina cu un senator şi cu fosta lui nevastă.

Chiar spunând-o suna absurd.

— Ce faci? Ce senator?

Savannah nu ştia niciunul pe care mama ei să-l cunoască.

— Senatorul Edward Baldwin, din Carolina de Sud.

Savannah îşi amintea vag că auzise ceva despre asta la nuntă, dar nu-l cunoscuse. Luisa bârfea despre el.

— L-ai cunoscut la nuntă?

— Tatăl tău mi l-a prezentat. E foarte drăguţ. Ca prieten. A urmărit la televizor cazul Quentin.

— A făcut-o toată ţara.

Apoi îşi privi mama mai atent.

— E o întâlnire?

Era uimită. Mama ei nu suflase un cuvânt.

— Nu, este doar un prieten, repetă Alexa. Părea indiferentă.

— Ce e cu fosta nevastă?

Savannah o privea cu suspiciune, şi mama ei râse.

— Sunt buni prieteni.

Şi imediat, portarul sună la interfon şi o anunţă că era aşteptată de o maşină.

O sărută pe Savannah, îşi luă geanta şi fugi pe uşă. Savannah rămase holbându-se după ea, apoi luă telefonul mobil şi o sună imediat pe bunica din New York; Muriel îi răspunse după primul apel.

— Bună, drăguţo. Ce s-a întâmplat?

— Alertă de gradul unu. Să fiu a naibii! Cred că mama are o întâlnire.

— De unde ştii? Cu cine? se interesă imediat Muriel.

— S-a gătit şi s-a dus la cină cu un senator pe care l-a cunoscut la nunta lui Travis şi cu fosta lui nevastă.

— Fosta nevastă?

I se părea ciudat.

— Sunt prieteni, îi spuse Savannah, pe un ton conspirativ.

— Ce senator?

— Baldwin, din Carolina de Sud.

— Fir-ar să fie, spuse Muriel şi amândouă izbucniră în hohote de râs.

capitolul 21

Seara cu Edward Baldwin şi cu fosta lui nevastă a fost amuzantă, surprinzătoare şi total nebunească. Ea şi soţul ei aveau un apartament pe Fifth Avenue, trei băieţi adolescenţi, zăpăciţi, iar el era producător de filme de succes. Imediat ce-l întâlni, Alexa îi recunoscu numele. Nevasta lui era scriitoare de bestselleruri. Susţinea că începuse să scrie numai după ce-l părăsise pe Edward, dar Alexa ştia că avusese o carieră plină de succes chiar şi înainte. Îşi întâlnise actualul soţ cu paisprezece ani în urmă, când el îi cumpărase cartea şi făcuse un film după ea. Erau atrăgători, simpatici şi nebuni. Sybil era îmbrăcată cu un fel de rochie uşoară adusă din Maroc. Soţul ei purta jeanşi şi o cămaşă africană. Aveau patru câini care erau peste tot, rasa spaniel King Charles, şi în living, pe o stinghie, stătea un papagal. Alexa citise mai multe cărţi de-ale ei. Era fiica unui celebru producător de la Hollywood şi acum era măritată tot cu un producător. Era evident că ea şi fostul soţ ţineau unul la altul şi, de asemenea, că se înţelegea foarte bine cu actualul soţ. Copiii lor îl tratau pe Edward ca pe un unchi, ceea ce era foarte departe de comportamentul Luisei faţă de Savannah.

Scena amintea de un film, dar era şi foarte amuzantă. Pentru cină, fierseră homari, ajutând cu toţii, în timp ce câinii lătrau, telefonul suna, combina urla, şi prietenii copiilor intrau şi ieşeau, pregătindu-se să plece la o petrecere. Sybil era foarte frumoasă, dar cu vreo zece ani mai în vârstă decât Alexa.

Era cea mai amuzantă şi antrenantă seară pe care Alexa o avusese vreodată. Toţi aveau simţul umorului, chiar şi copiii, care erau prietenoşi, iar papagalul rostea numai cuvinte din patru litere.

— Nu era chiar aşa nebunie când m-am însurat cu ea, îi explică Edward când o conduse acasă. Într-un fel, Brian îi scosese la lumină latura asta şi i se potrivea. Dar şi ea era foarte haioasă. Se pricepea la glume, întotdeauna avea în geantă o pocnitoare. De fapt, era o femeie minunată.

Spunând asta, zâmbi drăgăstos.

— Ţi-e dor de ea? îl întrebă Alexa direct.

— Uneori, spuse el cinstit. Dar am fost un soţ rău. În acele zile, iubeam mai mult politica decât căsătoria. Sybil merita mai mult. Şi l-a găsit pe Brian.

— Şi acum? Tot politica o iubeşti mai mult?

Îl plăcea, avea o viaţă interesantă. Era o combinaţie de contraste ciudate, de vechi şi de nou, de Nord şi Sud. Fosta lui soţie spunea că urăşte Sudul. Îl considera un loc ipocrit, învechit şi tensionat. Alexa îl iubea mai mult, dar îi putea înţelege punctul de vedere. În anumite limite. Luisa întruchipa tot ce avea Sudul mai rău. Dar existau şi exemple luminoase, de lucruri bune. Şi erau atâtea în Charleston pe care Alexa le iubea.

— Nu ştiu, spuse Edward ca răspuns la întrebarea ei. Politica are încă un rol determinant în viaţa mea. Dar nu-mi doresc doar atât. Până la un punct. Nu vreau să sfârşesc singur, dar nu mai vreau să trec prin toate neplăcerile prin care trebuie să treci ca să sfârşeşti până la urmă lângă persoana potrivită sau poate cea nepotrivită. Dar nu vreau să fac niciun efort pentru asta, şi nici să-mi asum riscul de-a face o greşeală. Ceea ce înseamnă, probabil, că o să sfârşesc singur.

Râse. Perspectiva nu părea să-l tulbure.

— Cred că mi-e lene.

— Ori eşti speriat, îl provocă ea, iar el dădu încet din cap.

— Poate, admise. Şi tu?

— Îngrozită, în ultimii zece ani, zise, sinceră.

— Şi acum?

— Poate mai relaxată.

Nu era sigură.

— Ai un motiv serios să fii speriată după tot ce ţi-a făcut soţul tău. A fost îngrozitor.

— Da, a fost. N-am mai avut niciodată dorinţa să încerc cu altcineva. Am considerat că riscul e prea mare. Cred că acum sunt mult mai relaxată. Dar foarte multă vreme am fost extrem de precaută.

— Relaţiile sunt al naibii de complicate, concluzionă el posac, şi ea râse.

— Ăsta e adevărul.

Apoi, până o lăsă acasă, discutară despre alte lucruri. Ea îi mulţumi, îşi strânseră mâna şi, în timp ce intra în casă, limuzina se îndepărtă. Dimineaţă se întorcea la Washington.

Cum era de aşteptat, odată ajunse la hotel, îi sună telefonul. Era Sybil, fosta nevastă.

— E perfectă pentru tine. Ia-o imediat de soţie, îi zise ea, şi el mormăi.

— Ştiam că aşa se va întâmpla dacă ţi-o prezint. Vezi-ţi de treaba ta. Nu fac decât să mă întâlnesc cu ea.

— Bine. Aşteaptă două săptămâni şi cere-o. E grozavă.

Sybil o plăcuse, la fel şi Brian.

— Eşti nebună, dar te iubesc, zise el fericit.

Prefera prietenia lui Sybil decât viaţa lor de oameni căsătoriţi. Fusese un angajament care depăşise dorinţele lui la vremea aceea. Singurul lucru de care îi păsa atunci era viaţa politică. Sybil ştia asta, aşa că-şi făcuse ieşirea discret, înainte de a apărea Brian.

— Şi eu te iubesc, zise Sybil dulce. Îţi mulţumesc că ai adus-o la noi. Chiar o plac. E deşteaptă şi cinstită, simpatică şi frumoasă. Mai bine de-atât nu este posibil.

Fusese posibil cu ea, dar asta se întâmplase demult.

— O să te ţin la curent cu evoluţia legăturii, îi spuse ferm, fără nicio intenţie să discute cu ea.

— Noapte bună Eddy, îi ură ea, când el intra în hotel.

— Noapte bună, Sybil. Toate cele bune lui Brian, şi mulţumesc pentru masă.

— Oricând.

Şi închise. Era chiar nebună, dar o iubea ca pe-o prietenă.

Înainte de-a pleca în Europa, Edward o sună din nou pe Alexa. Nu era sigur, dar presupunea că drumurile lor se vor întâlni la Londra sau la Paris, şi-i promise că o va suna dacă va fi cazul. Trebuia să plece la Hong Kong mai întâi. Călătorea întruna.

Cu o zi înainte de-a pleca în Europa, Alexa aştepta sentinţa în cazul Quentin. Luke Quentin nu mai fusese de mult îmbrăcat în costum. Cât participase la interogatorii, purtase salopeta închisorii. Părea neîngrijit şi furios, era tăios cu avocata şi o acuza de faptul că fusese condamnat. Era mult mai furios acum pe Judy decât pe Alexa. Avocata apărării era ţinta acuzaţiilor lui. O ignora pe Alexa total, ceea ce era o uşurare.

Pentru că Sam era implicat într-un alt caz, de faţă era numai Jack.

Judecătorul îşi ţinu promisiunea şi-i dădu pedeapsa maximă pentru fiecare acuzaţie, le înşiră una după alta – o sută patruzeci de ani de închisoare, fără posibilitate de eliberare condiţionată, mai multe vieţi. În timp ce era condus afară din sala de judecată, condamnatul îi spuse ceva dur avocatei apărării, iar la Alexa nici nu se uită la el. Războiul se terminase. Nu-i mai păsa. În următoarele câteva zile, avea să fie transferat la Sing Sing.

Alexa părăsi Curtea împreună cu Jack. Câteva dintre familiile victimelor veniseră să asiste la sentinţă, dar cele mai multe renunţaseră. Charlie şi familia lui nu erau de faţă. Toţi se întorseseră la muncă, mulţumindu-se să ştie că acuzatul fusese

condamnat. Restul era uşor de bănuit şi, oricum, ar fi fost înştiinţaţi. Şi pentru ei se terminase. Dar, din nenorocire, cele optsprezece victime tinere plecaseră dintre ei pentru totdeauna.

Ziariştii erau prezenţi, dar fără să mai fie atât de insistenţi ca la proces. Când totul se termină, Alexa părăsi tribunalul împreună cu Jack. Luke Quentin era acum un caz încheiat, un criminal periculos pe care ei îl băgaseră după gratii. Vor exista alte cazuri, dar nu la fel de senzaţionale. Cazul Quentin însemnase pentru ea vârful carierei.

A doua zi, Alexa şi Savannah luară avionul spre Londra şi se instalară într-un mic hotel de care Alexa îşi amintea din tinereţe. Luară ceaiul la Claridge şi vizitară Turnul Londrei, se plimbară pe New Bond Street şi căscară gura la toate bijuteriile şi magazinele cu haine elegante. Priviră schimbarea gărzii la Palatul Buckingham şi vizitară grajdurile regale. Făcură toate lucrurile amuzante pe care le fac turiştii şi târguiră în Knightsbridge, Catnaby Street şi la piaţa din Covent Garden, de unde Savannah cumpără un tricou pentru Daisy. Nu le-a scăpat niciun spectacol. Petrecură minunat şi, după cinci zile, luară avionul spre Paris.

Se instalară într-un mic hotel de pe malul stâng al Senei şi începură vacanţa cu o masă la o cafenea în aer liber, punând la cale atacul asupra oraşului şi stabilind ce trebuia făcut mai întâi. Alexa dorea să meargă la Notre Dame, iar Savannah voia să facă o plimbare cu Băteau Mouche pe Sena şi să rătăcească pe cheiuri. Pentru că aveau la dispoziţie toată după-amiaza, hotărâră să le facă pe toate. A doua zi, intenţionau să admire panorama de la Sacre Coeur şi să viziteze Luvrul şi Palatul Tokio. Se întoarseră la hotel ca să se odihnească puţin înainte de cină şi apoi sună senatorul Baldwin. Tocmai ajunsese la Paris şi stătea în oraş două zile, în drum spre sudul Franţei.

— Ce-au făcut doamnele până acum? întrebă, iar Alexa îi povesti ce program avuseseră.

Era impresionat de cât de multe vizitaseră.

— Pot să vă invit pe amândouă la cină diseară sau aveţi alte planuri?

Alexa îi promise să discute cu Savannah şi să-i dea un răspuns.

— Ce zici? o întrebă ea, referindu-se la invitaţia lui Baldwin.

— Cred că e grozav. De ce nu te duci singură?

Tocmai făcuse optsprezece ani şi se simţea mare şi capabilă să hoinărească singură prin Paris o seară.

— Nu vreau să mă duc singură. Sunt aici cu tine. Vrei să mergi sau ţi se pare prea plictisitor?

Savannah era prioritatea ei şi era vacanţa lor. Fata voia să-l cunoască şi i se părea distractiv. Era senator, până la urmă. Cât de rău putea fi?

Alexa îl sună după cinci minute şi-i comunică faptul că acceptau încântate. Cum el stătea la Ritz, le propuse să ia cina acolo, căci puteau mânca în grădină. Vremea era frumoasă şi caldă. Le invită la ora opt şi jumătate. Şi, la ora stabilită, Alexa şi Savannah îl întâlniră la restaurant, amândouă îmbrăcate în fuste şi bluze frumoase, purtând sandale, cu părul lor blond pieptănat pe spate. Păreau mai mult două surori decât mamă şi fiică, iar el le complimentă spunând că păreau gemene.

Hotelul era foarte frumos, cu un hol împodobit cu oglinzi şi cu vase uriaşe de flori pretutindeni. Şi masa la care-i conduse chelnerul era liniştită şi plăcută, într-o curte interioară de marmură, cu o fântână în mijloc, iar din restaurant se auzea muzica. Era un mod minunat de a petrece o seară caldă la Paris, şi el părea fericit să le vadă.

— Cum a fost la Hong Kong? îl întrebă Alexa, după ce i-l prezentă lui Savannah, care era neobişnuit de tăcută.

Îl urmărea pe el şi felul în care o privea pe mama ei. Nu era nicio îndoială, o plăcea, şi nu

doar ca pe o prietenă. Savannah era de acord. Părea drăguţ, era prietenos, nu era afectat şi avea umor. Era un bun început.

— Pe scurt, cald şi aglomerat, zise Edward Baldwin despre Hong Kong. Abia aştept să ajung în sudul Franţei. N-am mai avut o vacanţă de luni de zile. Simt nevoia unui concediu.

Ducea o viaţă stresantă, la fel ca ea. În special după procesul Quentin şi după cele patru luni de pregătiri intense.

Comandară cina, apoi îi puse lui Savannah întrebări despre planurile ei pentru şcoală. Era impresionat de Princeton. Fiica lui era în ultimul an la UCLA şi voia să urmeze medicina. Nu voia să se întoarcă în Est, era interesată de California şi spera să intre la Stanford.

— Pe mine nu mă lasă mama să mă duc acolo, zâmbi Savannah. Prea departe, dar oricum nu intram la Stanford. UCLA e o şcoală mare. Aş fi vrut să candidez acolo, dar n-am făcut-o.

— Princeton va fi foarte bine, mulţumesc, interveni Alexa. Nu te vreau la trei mii de kilometri distanţă. Patru luni în Charleston mi-au fost de-ajuns. Mi-ai lipsit prea mult, spuse ea şi, atât senatorul, cât şi fiica ei îi zâmbiră. Alexa era sinceră. Eşti singurul meu copil.

Apoi discutară despre artă şi teatru şi despre ce voia Savannah să studieze. Era o seară simplă, cantre prieteni vechi, iar el ştia să se poarte cu copiii. Alexa observase asta încă de când luaseră masa la fosta lui soţie şi cu cei trei fii ai ei, adolescenţi, care se agitau de colo, colo tot timpul şi păreau să se simtă bine cu Edward, aşa cum se simţea şi el cu ei. Îi spuse lui Savannah că va putea veni la Washington să viziteze Senatul. Ea păru interesată, iar el o asigură că era oricând bine-venită. Avea un fel plăcut de-a se purta cu oamenii şi o minte ascuţită. La sfârşitul serii, Savannah şi Alexa se simţeau în largul lor alături de el. După cină, se plimbă cu ele şi le conduse la un taxi cu care să se

întoarcă la hotelul lor. Zăboviră în Place Vendôme, admirându-i frumuseţea. Totul era luminat şi, cu obeliscul în mijloc, vederea era spectaculoasă. Apoi se urcară în taxi şi-i dădură şoferului adresa hotelului de pe malul stâng al Senei. Edward le făcu semn cu mâna şi porni spre Ritz.

— Îmi place, zise Savannah, în timp ce treceau podul Alexandru al III-lea, spre malul stâng.

— Şi mie, recunoscu Alexa. Doar ca prieten.

— De ce doar ca prieten? o provocă Savannah. De ce nu mai mult de-atât? Nu poţi rămâne singură pentru totdeauna. În septembrie, plec. Ce-o să faci pe urmă?

Savannah vorbea serios. Era îngrijorată pentru mama ei. Venise vremea ca Alexa să aibă din nou un bărbat în viaţa ei. Se întâmplase de mult şi era încă tânără. Nu avea încă patruzeci de ani, dar îi va împlini în curând. Edward Baldwin avea cincizeci şi cinci, ceea ce Savannah considera că era o vârstă potrivită pentru mama ei.

— Încetează să mai încerci să scapi de mine, se vaită Alexa. Mă simt bine aşa.

— Nu, nu te simţi. Curând ai să sfârşeşti ca o fată bătrână, o ameninţă Savannah, şi Alexa râse.

A doua zi, îl sună pe Edward Baldwin şi-i mulţumi pentru cină. În aceeaşi seară pleca la Ramatuelle şi promise s-o sune când se întorcea la New York, ceea ce i se păru drăguţ. Nu era sigură că el o va face. Nu era îngrijorată de asta, dar se simţise bine cu el două seri şi la prânz. Fusese măgulită că-i ceruse să iasă cu el.

Alexa şi Savannah îşi petrecură restul săptămânii la Paris, bucurându-se de tot ce vedeau. În cele din urmă, hotărâră să nu se mai ducă în sudul Franţei. Plecară direct la Florenţa, care le plăcu, şi petrecură aici ore-ntregi în muzee, în galerii şi-n biserici. Apoi se hotărâră să se ducă la Veneţia şi să facă acelaşi lucru. Petrecură şi acolo cinci zile, într-un hotel plăcut de pe Canal Grande. A fost magic. Apoi au luat avionul spre casă prin

Milano, după aproape trei săptămâni petrecute în Europa. Erau amândouă încântate de călătoria perfectă pe care o avuseseră.

Nu le-a fost uşor să se întoarcă la New York şi la viaţa lor. Alexa detesta faptul că începea din nou munca, iar după două zile de la întoarcere, Savannah luă avionul spre Charleston să-l vadă pe Turner. Rămase la Julianne câteva zile, apoi la tatăl ei. Intenţiona să stea două săptămâni. Luisa era plecată şi Daisy era în tabără pentru o lună.

În New York, Alexa era şocată să constate cât se simţea de singură fără Savannah. Nu mai avea un proces care s-o ţină ocupată şi îi era groază să se întoarcă seara în casa goală. Mama ei şi Stanley erau plecaţi în călătoria în Montana şi Wyoming.

Luă cina cu Jack şi i se plânse.

— Mai bine te-ai gândi repede la ceva, o avertiză el. În câteva săptămâni, pleacă la colegiu şi s-a terminat.

— Mulţumesc, îi replică Alexa mohorâtă.

Tocmai primiseră un caz de jaf şi lucraseră împreună toată ziua, dar nu era nimic interesant. Era deprimată şi acasă, şi la serviciu.

Când Savannah se întoarse acasă, lucrurile au început să meargă mai bine. Prietenii ei erau într-un permanent du-te-vino la ea în vizită, să-şi ia la revedere. Alexa şi Savannah aveau de cumpărat şi de împachetat lucruri noi, precum şi pe cele preferate, trebuiau să cumpere aşternuturi şi prosoape pentru şcoală. Ca să încapă toate, au adus acasă un cufăr. Au avut grijă să fie gata pe 1 septembrie. Iar în ultima ei seară la New York, luară cina cu bunica şi cu Stanley. Tocmai se întorseseră de la Moose, Wyoming. Amândoi purtau cizme, jeanşi şi cămăşi noi de cowboy. Savannah se amuză şi le spuse că arătau drăguţ.

Luară cina la Balthazar, în Village, un loc care-i plăcea lui Savannah, şi bunica îi promise să meargă foarte curând s-o viziteze la Princeton. Era

la o distanţă de numai o oră şi jumătate. Tom şi Turner promiseseră s-o viziteze în octombrie.

Când se aşeză în pat, Alexei îi veni greu să creadă că totul se terminase. Toţi acei ani cât trăiseră împreună, când avusese grijă de ea şi când fuseseră numai ele două – iar acum avea să plece. Se simţea devastată şi ştia că nu va mai fi niciodată la fel. Savannah va veni acasă în vizită, dar nu va mai trăi niciodată acolo, cu excepţia vacanţelor de vară. Părea ceva foarte îndepărtat. Partea cea mai bună a vieţii trecuse sau aşa părea.

A doua zi, ca să transporte lucrurile, Alexa închirie o furgonetă. Savannah îşi luase bicicleta, computerul, o combină, perne, pături, o cuvertură, rame de fotografii, toate lucrurile de care avea nevoie la colegiu. Rămase apoi de vorbă o veşnicie cu prietena care avea să-i fie colegă de cameră. Deja îşi făceau planuri. Savannah era agitată şi-l sună pe Turner de patru ori într-un drum de nouăzeci de minute cu maşina. El plecase la Duke cu o zi înainte şi avea trei colegi în apartament. La Princeton, Savannah avea o singură colegă de cameră, ceea ce i se părea foarte civilizat. Sosise deja, la sfârşitul săptămânii, şi Savannah era încântată.

Când ajunseră la Princeton, ca să-i spună mamei sale pe unde s-o ia, Savannah folosi harta campusului. Lăsară furgoneta în parcare şi, ca să se descurce, Savannah luă ca punct de reper Nassau Hall, cea mai veche clădire din campus, şi Cleveland Tower, care se afla în spatele ei. Camera ei se afla în Butkert Hall, pe care îl găsiră după ce se învârtiseră câteva minute întrebând pe toată lumea unde se afla. Camera era la etajul doi. Le trebuiră două ore ca să care totul în cameră şi să aranjeze. Mai aveau de conectat combina şi computerul, dar totul era pus la loc; şi părinţii colegei de cameră făceau acelaşi lucru. Fetele aveau să folosească împreună cuptorul cu microunde şi micul frigider, amândouă închiriate.

Fiecare fată avea telefonul ei, un pat, un birou, un scaun şi o servantă cu sertare. Debaraua era foarte mică, aşa că Alexa se luptă cu toate, după care cele două fete se duseră în hol să-şi cunoască viitorii colegi. Într-o oră, Savannah era deja familiarizată cu viaţa în cameră şi-i spuse Alexei că putea să plece.

— Nu vrei să-ţi aranjez hainele? întrebă Alexa dezamăgită.

Tocmai făcuse patul. Cumpăraseră câteva gustări şi se gândea că va trebui să mai cumpere nişte alimente. Dar Savannah era nerăbdătoare să plece să-şi vadă colegii din celelalte camere sau din campus. Noua ei viaţă începuse.

— Nu, mamă, mă descurc, zise ea; colega ei făcu acelaşi lucru cu părinţii. Pe bune, poţi să pleci.

Era un fel politicos de a-i spune că nu mai avea nevoie de ea. Alexa o îmbrăţişă strâns câteva minute, stăpânindu-şi lacrimile.

— Ai grijă de tine… sună-mă…

— O să te sun, promit, zise Savannah, în timp ce o săruta, iar Alexa tăcea, zâmbind curajoasă.

Când ajunse în parcare, lacrimile i se rostogoleau pe obraji; văzu în jurul ei o mulţime de mame care plângeau.

Faptul că o lăsa acolo o durea. Era ca atunci când dai drumul unei păsări după ce-ai iubit-o şi ai îngrijit-o optsprezece ani. Avea aripile destul de puternice? Cum se va simţi? Savannah era pregătită, dar Alexa, nu. Se urcă în furgonetă, porni şi plânse tot drumul până acasă. Momentul acesta însemna tăierea definitivă a cordonului ombilical, iar ea simţea că trăia cea mai grea zi din viaţă.

capitolul 22

A doua zi, când se îmbrăcă să plece la lucru, Alexa se simţi de parcă-i murise cineva. Tocmai când ieşea din apartament, telefonul mobil sună şi crezu că era Savannah. Se abţinuse cu greu să n-o sune cu o seară înainte. Pe telefon era afişat un număr privat şi, când răspunse, era Sam Lawrence, nu Savannah. Nu mai vorbise cu el din iulie şi era bucuroasă că o suna.

— Ce surpriză! exclamă ea încântată. Ce mai faci?

— Destul de bine.

Avea vocea unui om ocupat şi bine-dispus.

— Vrei să iei prânzul cu mine astăzi? o întrebă.

Alexa n-avea niciun chef.

— Ca să fiu sinceră, mă simt îngrozitor. Ieri mi-a plecat fata la colegiu. Mă simt de parcă viaţa mea s-a terminat. Brusc, am devenit inutilă. Detest sentimentul. Ce-ai zice dacă am lua masa împreună săptămâna viitoare? O să fiu mai bine-dispusă.

Nu dorea să vadă pe nimeni. Era în doliu după copilăria lui Savannah, o mare pierdere pentru ea.

— Hai totuşi să luăm masa astăzi. Aş putea să te înveselesc.

Spera că nu era vorba de o întâlnire, pentru că era şi mai puţin dispusă la aşa ceva – erau colegi de serviciu şi asta era tot ce dorea de la el. Încercă să scape de invitaţie, dar el insistă.

— Bine. Ne întâlnim la fast-food, peste drum. Poate mor din cauza mâncării şi nu mai trebuie să mă îngrijorez că fac o depresie.

— Ai să te simţi mai bine peste câteva săptămâni. Cât a fost la Charleston, pe perioada procesului, te-ai simţit foarte bine, îi aminti el.

— Nu, deloc. Mi-a lipsit îngrozitor. Dar am fost ocupată. Acum n-am mare lucru de făcut.

Sam nu comentă şi se înţeleseră să se întâlnească la douăsprezece şi jumătate.

Când ajunse ea, Sam era deja acolo şi observă imediat că se simţea mizerabil. Avea părul strâns într-o coadă de cal abia pieptănată, era nemachiată, îmbrăcată în jeanşi. Arăta ca în convalescenţă. Îi era dor de fiica ei.

Câteva minute, Sam se strădui să facă o conversaţie banală, vorbind despre mâncarea mizerabilă, apoi îi zâmbi.

— Cred că am ceva care te-ar putea face să te simţi mai bine, spuse el plin de speranţă.

Îşi dorea să nu fi făcut o greşeală întâlnindu-se cu ea când era atât de abătută.

— Am o propunere pentru tine, îi spuse misterios, în timp ce ea îl privea curioasă şi suspicioasă.

— Ce fel de propunere?

Trase aer în piept şi vorbi:

— O slujbă.

— Ce fel de slujbă? se încruntă ea. Un caz?

Şi apoi, râse.

— Aveţi voi, băieţi, un caz în care vreţi ajutorul meu? Hei, ăsta da compliment!

Era foarte flatată că FBI-ul îi cerea ajutorul, căci colaboraseră bine la cazul Quentin.

— Nu un caz, Alexa, îi zâmbi el. O slujbă. Vrem să-ţi oferim o slujbă la OGC, Oficiul General de Consiliere al FBI. Este o slujbă de birou, nu o slujbă de teren, aşa că nu va trebui să împuşti oameni răi. Ştii ce face OGC-ul. Ei erau cei care stăteau pe capul nostru în cazul Quentin. Numai că acum tu vei fi cea care-i vei tracasa pe toţi, observând totul sau rezolvând cazurile şi având puterea de decizie. Intenţionează să-ţi facă o ofertă oficială, dar am vrut să vorbesc mai întâi eu cu tine. Am vrut s-o fac de când am lucrat împreună la cazul Quentin. Părerea mea este că nu mai ai mare lucru de făcut la biroul procurorului districtual. Poate fi o schimbare foarte interesantă

pentru cariera ta. Beneficiile sunt excepţionale, lucrul este interesant şi, la naiba, este FBI.

Nu se gândise niciodată la aşa ceva. Niciodată. Presupunea că va rămâne în biroul procurorului districtual până la pensie.

— Aici? În New York? întrebă ea, încă amuzată.

Desigur, era o slujbă de prestigiu, şi faptul că o solicitau pe ea era o recunoaştere extraordinară a meritelor sale.

— Nu, spuse Sam stânjenit, în Washington, D.C. Dar fata ta este plecată, Alexa. Şi, după câte ştiu eu, nu există un bărbat în viaţa ta. De ce n-ai pleca la Washington?

— Mama mea e aici, zise ea, părând derutată şi confuză.

Era prea mult să înţeleagă totul dintr-odată. Slujbă nouă, oraş nou, viaţă nouă.

— New Yorkul este la trei ore de mers cu trenul. Nu este atât de departe. Nu este Venezuela, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu, nu este. Şi leafa? Mai bună decât ce am acum?!

— Da, îi zâmbi el. Nu pierzi nimic. Şi, dacă nu-ţi place, poţi oricând să te întorci. Dar n-ai să vrei. Aici ai terminat. Nu mai ai ce face, iar tu ştii foarte bine asta.

Simţise asta înainte de procesul Quentin, dar pentru o vreme, cazul îi mai uşurase situaţia. Acum se întorsese la jafuri şi la furturi din magazine, la cazuri cu drogaţi şi, ocazional, câte-o crimă. Îi lipsea faptul că nu avea ceva mai important de făcut.

— O să te gândeşti la propunere?

— Da, încuviinţă ea, zâmbind şi simţindu-se mai puţin deprimată decât cu o oră înainte.

Era speriată, dar emoţionată.

— Am crezut că-mi dai o întâlnire.

Apoi, râse.

— Pot să fac şi asta, îi zâmbi el. Dacă presupuneam că ai fi ieşit cu mine, te-aş fi întrebat.

— Nu, n-aş fi ieşit. Nu ies cu tipii cu care lucrez. Am făcut asta odată. A fost o prostie şi o porcărie, aşa că n-o mai fac.

— Am bănuit eu.

După felul în care se purtase pe vremea când lucraseră împreună, îşi dăduse seama că n-o interesa decât să fie colegi. Alexa îl trata la fel şi pe Jack.

— Acceptă slujba. Ei te vor, iar ţie o să-ţi placă. Ai nevoie de ceva nou în viaţa ta. Poate şi de-un bărbat.

Alexa ridică din umeri.

— Parc-ai fi mama. Sau fiică-mea.

— Poate-ar trebui să le asculţi.

Ea râse din nou şi, cât mai dură masa, discutară despre OGC.

Două zile mai târziu, i-au făcut o ofertă oficială. Slujba părea interesantă, beneficiile era grozave şi banii pe măsură. Nu era uşor să refuzi. Dar se simţea vinovată să părăsească biroul procurorului districtual. Era acolo de când absolvise Dreptul, cu şapte ani în urmă, şi se purtaseră cu toţii foarte bine cu ea. Îl plăcea pe Joe McCarthy. Detesta faptul că trebuia să-i părăsească, dar nu aveau prea mare nevoie de ea.

Ca-ntotdeauna când avea de luat o decizie grea, la sfârşitul zilei se îndreptă către biroul mamei ei, tulburată.

— Este totul în ordine? o întrebă Muriel. Savannah e bine?

— Enervant de fericită, răspunse Alexa. Este vorba despre slujba mea.

— Ai fost dată afară?

Muriel părea şocată. Alexa făcuse treabă foarte bună în cazul Quentin. Cum puteau s-o dea afară? Dar Alexa negă dând din cap.

— Am o ofertă. De la FBI.

Muriel făcu ochii mari.

— Impresionant! Ai de gând să accepţi?

— Nu ştiu. Banii sunt buni şi îmi place slujba. La FBI va fi mult mai interesant decât este acum la biroul procurorului districtual. Şi apoi oftă. Dar este în Washington. Ce zici de asta? o întrebă sinceră, şi Muriel rămase pe gânduri.

— Interesantă întrebare. Mulţumesc că-mi ceri părerea.

Aprecia relaţia pe care o avea cu fiica ei şi grija pe care aceasta i-o purta.

— Nu vreau să refuzi o slujbă din cauza mea, zâmbi Muriel. Nu sunt atât de bătrână. Încă lucrez şi sunt ocupată. Situaţia este asemănătoare cu plecarea lui Savannah la colegiu. Trebuie să renunţi şi să-i laşi pe copii să meargă înainte pe drumul lor. A trebuit să mă obişnuiesc cu ideea când te-ai măritat cu Tom şi-ai plecat la Charleston. Washingtonul nu este atât de departe. O să-mi fie dor de tine, adăugă, dar pot să te vizitez, şi tu la fel. Ce crezi despre Washington? Asta este mai important. Aici nu mai ai mare lucru de făcut. Nu au fost ani prea fericiţi pentru tine. Şi cred că te vei plictisi de slujba pe care-o ai acum.

— Deja sunt plictisită, recunoscu Alexa. După cazul Quentin, totul e ca mort şi nici înainte n-a fost prea grozav.

— Poate că ai nevoie de-o schimbare; mai ales acum, că Savannah este plecată, perioada e foarte potrivită. Apoi îi zâmbi. Poate că în D.C. întâlneşti pe cineva.

— Nu mă gândesc la asta. Mă gândesc la tine şi la Savannah.

— Ea a plecat, iar eu sunt bine. Şi ea poate să te viziteze tot atât de uşor în D.C, de la Princeton. Şi dacă vrea să vină la New York, poate să stea la mine. Cred c-ar trebui să accepţi.

Era altruistă şi onestă, deşi ştia că-i va lipsi.

— Şi eu cred la fel. Cred că ar trebui să încerc. Eşti sigură că totul va fi în ordine cu tine?

— Da, oftă Muriel. Stanley mă tot sâcâie să ne mutăm împreună. Nu vrem să ne căsătorim, dar

crede că, îmbătrânind, niciunul dintre noi n-ar trebui să locuiască singur şi vrea să stăm împreună, ori la el, ori la mine.

Stanley aşteptase şaptesprezece ani ca să-i facă propunerea, şi Muriel fusese fericită de felul în care evoluaseră lucrurile până acum.

— Tu ce-ţi doreşti, mamă? Nu contează ce vrea el.

— Cred că-mi place ideea. M-am temut că nu vei fi tu de acord.

Îi zâmbi, stânjenită.

— Eu cred că are dreptate. Şi sunt de acord. Sunt şi eu îngrijorată din cauza ta. Rămâne stabilit aşa?

— Poate. Vreau să mă mai gândesc. Când e vorba de astfel de decizii, nu vreau să mă grăbesc.

Alexa începu să râdă în hohote.

— De cât timp vă întâlniţi?

— Cred că sunt şaptesprezece ani. Stanley spune că sunt optsprezece.

— Oricum, nu mi se pare că te grăbeşti.

— Cred că, probabil, o voi face. Aş prefera să se mute el la mine. Nu vreau să plec din apartamentul meu şi nu-mi place al lui. Lui i se pare în ordine. Poate după Crăciun. Am o mulţime de treabă înainte. Dar tu? Vei accepta slujba?

Alexa încuviinţă din cap.

— Ei, cred că da. Mulţumesc, mamă.

Se aplecă şi o sărută, apoi ieşiră împreună din tribunal.

Alexa se gândi toată noaptea, apoi o sună pe Savannah, care învăţa, şi îi vorbi despre ofertă. Savannah era surprinsă şi impresionată. Considera că mutarea la Washington va fi plăcută şi foarte nimerită pentru mama ei, era de acord şi cu bunica, iar dacă voia să-şi vadă prietenii, putea sta la ea în New York. Pentru toate trei era o perioadă de schimbări.

— Schimbarea este un lucru bun, mamă. Şi, că veni vorba, ai mai primit vreo veste de la senatorul

tău?

Savannah îl plăcuse. Tot aşa şi Alexa.

— Cred că rămâne în Europa până la mijlocul sau la sfârşitul lui august. Probabil că este ocupat.

Oricum, Savannah era întru totul de acord cu mutarea ei şi-i era recunoscătoare că-i ceruse părerea.

În ziua următoare, Alexa îl anunţă în scris pe Joe McCarthy. Se simţea foarte prost pentru gest, dar el o asigură că o înţelegea. Se gândise că, mai devreme sau mai târziu, se va întâmpla asta. Întotdeauna presupusese că ea va intra ca avocat la o firmă importantă. Dar nu se gândise niciodată la FBI.

— Sunt deştepţi că te angajează, zise el şi o îmbrăţişă. Deci, când ne părăseşti?

— Un preaviz de-o lună ţi se pare rezonabil?

— Foarte. Asta îmi dă timp să redistribui cazurile tale.

Se mai gândise la ceva pentru care voia să-i mulţumească.

— Mulţumesc că te-ai luptat să păstrez cazul Quentin şi nu l-ai dat pur şi simplu agenţilor federali.

— Probabil c-ar fi trebuit să-l dau, o necăji el. Aşa, n-ar mai fi avut ocazia să-ţi ofere o slujbă, îi spuse el şi-o îmbrăţişă din nou. Mă bucur pentru tine. Cred că este o decizie bună pentru cariera ta. Îmi pare grozav de rău că te pierd, dar sunt de acord.

— Mulţumesc.

Zvonul despre plecarea ei se răspândi în birou cu viteza luminii. Pe la patru şi jumătate, în aceeaşi după-amiază, Jack o fixa cu privirea din partea cealaltă a biroului ei.

— Despre ce dracu' este vorba? întrebă el nefericit.

— Îmi pare rău, Jack, spuse ea cu regret. Mi-au făcut o ofertă pe care nu pot s-o refuz.

— Va fi îngrozitor aici fără tine, zise el trist şi ieşi din birou, prea supărat să mai vorbească despre asta.

Chiar înainte de a părăsi biroul, o sună Edward Baldwin. Ea tocmai se gândea la treburile pe care le avea de făcut: cum să găsească un apartament, cum să renunţe la contractul de închiriere actual, cum să se mute, cum va fi noul serviciu, cum va face redistribuirea cazurilor de aici.

— Ieşi cu mine să luăm un hamburger? Sunt în oraş. Scuză-mă că nu te-am sunat de când m-am întors. Am avut de rezolvat tot felul de probleme şi a trebuit să petrec o săptămână în Charleston. Apropo, cum se simte Savannah la Princeton?

— Îi place grozav.

Alexa zâmbi. Părea plin de viaţă, ocupat, orientat în zeci de direcţii. Aşa era şi ea acum.

— Hamburgerul este o idee grozavă. Unde ne întâlnim?

— Sunt la două cvartale de biroul tău. Vrei să vin să te iau şi să decidem împreună?

— Foarte bine.

Cinci minute mai târziu era jos, şi el o aştepta în maşină. Îi deschise uşa, ea urcă şi porniră spre oraş, la hotelul unde stătea el, ca să bea ceva şi, mai târziu, să mănânce un hamburger.

— Cum a fost ultima parte a călătoriei? o întrebă el.

— Minunată. Dar a ta?

— Perfectă, îi zâmbi el. M-am gândit foarte mult la tine. Am tot vrut să te sun, dar n-am făcut-o. Apropo, săptămâna trecută l-am văzut pe soţul tău în Charleston. Recunosc că arăta prost. Cred că ştiu şi de ce. Era cu nevastă-sa, care avea un aer de parcă ar mânca numai lămâie la micul dejun şi l-ar bate în fiecare seară. Aş spune că soarta a făcut dreptate.

— Poate că aşa şi e.

Ea îi zâmbi lui Edward. Nu mai era problema ei.

În timp ce mâncau hamburgerul, îi povesti că se muta la Washington şi că va lucra pentru FBI, iar el păru şocat.

— Faci tu asta? Ei, dar este o schimbare extraordinară! Ce curajoasă eşti!

— M-am gândit că plecarea lui Savannah la colegiu este un moment potrivit pentru o schimbare. Probabil că înainte n-aş fi făcut-o.

De fapt, în ultima vreme făcuse mai multe mişcări curajoase. O lăsase pe Savannah să plece la Charleston, fusese ea însăşi în vizită acolo, îngropase securea războiului cu Tom şi acum schimba serviciul şi oraşul. Era o perioadă de evoluţie şi pentru ea.

— Trebuie să încep cât de curând să caut un apartament.

— O să te-ajut, îi promise el, cu un surâs larg. Când începi să lucrezi la OGC?

Mutarea îi făcea mare plăcere. Cea mai mare parte din timp, el locuia în Washington. Chiar dacă ea ar fi stat la New York, tot îşi dorea s-o vadă, aşa că mutarea simplifica lucrurile şi pentru el şi le lăsa mai mult timp să fie împreună şi să se cunoască mai bine.

— Încep pe întâi noiembrie. Şi am multe de făcut până atunci.

— De ce nu vii în weekend, să începem să căutăm?

Se gândise şi ea la asta. Nu avea nimic altceva de făcut, îl privi peste masă şi-i zâmbi.

— Foarte bine.

— Putem să căutăm apartament tot weekendul, îi sugeră el.

Şi ei i se părea un plan bun.

capitolul 23

Alexa părăsi biroul procurorului districtual la întâi noiembrie, aşa cum îşi planificase. A fost pentru ea o zi dulce-amară şi, înainte de a pleca, Joe McCarthy oferi o masă în cinstea ei. Îi dădură o diplomă şi o grămadă de cadouri caraghioase.

Pleca la Washington a doua zi, via Princeton. Îşi amânase cu o săptămână începerea activităţii la OGC, ca să aibă timp să se mute în noua casă. Mobila fusese dusă la Washington cu două zile înainte. Săptămâna care trecuse locuise la mama ei, care fusese bună şi drăguţă cu ea. Şi Edward o sunase de mai multe ori pe zi, făcând planuri şi invitând-o în diferite locuri. Peste două săptămâni era invitată să-l însoţească la un dineu la Casa Albă.

Şi, în drum, voia s-o viziteze pe Savannah la Princeton. Când ajunse acolo, Savannah era ocupată şi fericită. Deja îşi făcuse o grămadă de prieteni şi Turner venise din nou de la Duke chiar în săptămâna aceea. Viaţa lui Savannah era cât de poate de bună. Acum, şi Alexa avea să fie ocupată.

Plecă la Washington cu ultimele lucruri şi, când ajunse, în loc s-o primească în apartament, Edward îi dădu întâlnire în căsuţa pe care ea o închiriase în Georgetown. Semăna cu o casă pentru păpuşi. El o ajutase s-o găsească şi ştia că lui Savannah avea să-i placă. Etajul de sus era numai al ei. Casa avea exact atâtea camere câte îi trebuiau Alexei. Era lângă apartamentul lui Edward, care era spaţios, modern şi potrivit pentru el. O ajută să descarce maşina şi făcură amândoi turul casei. Îi plăcea. Era un nou început de viaţă. Un oraş nou, o casă nouă, o slujbă nouă şi poate un bărbat nou. Încă nu era sigură. Dar celelalte schimbări alungau durerea plecării lui Savannah la colegiu. Amândouă începeau o viaţă nouă şi Alexa era încântată de-a

ei, la fel de încântată cum era Savannah să fie la Princeton.

În seara aceea, Edward o invită la cină la Citronella şi apoi o conduse la hotel. Stătea aici numai o noapte şi, înainte de-a pleca, o sărută. Era prima oară când o săruta şi erau surprinşi amândoi. Dar le-a plăcut foarte mult.

A doua zi, când sosi echipa de mutare, el veni s-o vadă. Rămase până la miezul nopţii şi o ajută să despacheteze cutiile. Găsi aşternuturile şi o ajută să facă patul. Îi spuse tot felul de poveşti hazlii şi glume şi râseră amândoi când se treziră în pat, extenuaţi, privindu-se zâmbind. Era un bărbat drăguţ, era bun cu ea şi o făcea fericită. Iar ceea ce-i spuse el o ului peste măsură.

— Cred că m-am îndrăgostit de tine, Alexa. Oare şi tu?

Ştia cât de mult suferise şi nu voia s-o supere, determinând-o să facă ceva ce nu-şi dorea sau grăbind lucrurile.

— Cred că da, zise ea încet. Cred că m-am îndrăgostit de tine.

Cuvintele o speriau, dar simţea că era adevărat. Era nebună după el, într-un fel în care nu mai fusese de douăzeci de ani. El avea aceleaşi sentimente. Şi ea avea încredere totală în el.

— Ar putea fi un lucru bun pentru amândoi, adăugă, îmbrăţişând-o strâns.

Totul venea la timp. Noua ei viaţă în Washington le oferea tot timpul de care aveau nevoie.

— Ai vrea să rămâi aici în seara asta? îl întrebă ea şi amândoi se simţiră din nou surprinşi.

Viaţa ei o luase razna instantaneu. Se simţea speriată, dar şi foarte bine în acelaşi timp. Era la fel de emoţionată ca şi el.

— Mi-ar plăcea.

Îi zâmbi şi o luă în braţe. Puţin mai târziu, ea făcu un duş şi se întoarse în pat, în aşternuturile curate, el făcu acelaşi lucru şi, după câteva minute,

era alături de ea. În noaptea aceea începu o viaţă nouă pentru ei. O viaţă pe care niciunul dintre ei nu mai spera s-o găsească sau chiar s-o dorească. Părea un miracol pentru amândoi.

Alexa îşi petrecu restul săptămânii aranjând casa, iar Edward venea când avea timp. Rămânea la ea în fiecare noapte. Nu vorbea niciunul despre ce avea să urmeze. Au decis să ţină totul secret până când îşi dădeau seama ce se întâmpla. Poate nu avea să dureze, dar acum era minunat. Alexa nu avea nevoie şi nu voia mai mult.

Începu noul serviciu şi-i plăcea. Era tot ce sperase şi chiar mai mult. Îi plăcea agitaţia şi prestigiul că lucra pentru FBI. Iar în săptămâna următoare, Edward o luă la dineul de la Casa Albă la care o invitase. Când intrară, au fost fotografiaţi de camerele de la ştiri – formau un cuplu foarte elegant. Dineul se dădea în cinstea preşedintelui Franţei. A doua zi, la ştiri se difuză o imagine cu senatorul intrând la Casa Albă, la braţul unei femei foarte frumoase.

Când apăru ştirea, se întâmplă ca Tom şi Luisa să se uite la televizor împreună şi, pentru că era senator de Carolina de Sud, în Charleston imaginea fu reluată de mai multe ori. Când o văzu, Luisa sări din scaun ca arsă şi rămase în picioare, înfuriată.

— Nenorocita! Ai văzut?

Se holbă la Tom.

Tom nu văzuse. Timp de un minut se uitase în altă parte şi ratase.

— Despre cine vorbeşti? Despre prima doamnă sau despre nevasta preşedintelui Franţei?

— Despre niciuna! Alexa! L-ai văzut pe senatorul Edward Baldwin intrând la Casa Albă? Alexa era cu el!

— Alexa? Alexa noastră?

Tom părea surprins.

— Fosta ta Alexa, bine mersi! Era partenera lui! Probabil că l-a agăţat la nuntă.

Luisa era de neoprit.

— Nu l-a agăţat ea. Eu le-am făcut cunoştinţă.

Părea descurajat, iar Luisa era vânătă.

— De ce-ai fi făcut aşa ceva? urlă la el.

— Pentru că ne-am ciocnit de el în timp ce dansam, aşa că le-am făcut cunoştinţă.

Şi-acum regreta amarnic. O pierduse, dar asta nu însemna că trebuia s-o prezinte viitorului bărbat din viaţa ei. Ar fi preferat s-o ştie singură.

— E o târfă, zise Luisa şi închise televizorul.

— Nu, nu este, spuse Tom brusc. Noi doi am fost răi. Ea, nu. Şi n-ar fi făcut ce i-am făcut noi. Însurat sau nu, tot n-ar mai fi vrut să aibă de-a face cu mine. Noi am fost răi, Luisa. Nu ea. Te-ai culcat cu bărbatul altei femei, iar eu mi-am înşelat nevasta. Nu e foarte frumos din partea noastră, nu-i aşa?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Părea indignată.

— Ba da, ştii, şi eu la fel. Aşa că poate că merită un senator bun.

Luisa nu mai scoase niciun cuvânt şi ieşi din cameră. O înfuria şi mai tare să ştie că Edward Baldwin o dusese pe Alexa la Casa Albă. Nu merita nimic din toate astea.

Şi după ce Luisa părăsi camera, Tom rămase uitându-se la ecranul negru, ştiind cât de mult merita Alexa totul. Merita tot binele care i se întâmpla acum, ca să schimbe tot ce-i făcuse el. Şi, în timp ce se gândea la ea alături de Edward Baldwin, în tăcere, două lacrimi i se rostogolită pe obraji.

— Ce faci de Ziua Recunoştinţei? o întrebă Edward pe Alexa în weekendul următor după ce fuseseră la Casa Albă.

Ziua Recunoştinţei avea să fie peste două săptămâni, dar se părea că ea nu ştia.

— Nu m-am gândit la asta, am fost prea ocupată să organizez totul aici. De obicei, o petreceam

acasă, doar eu şi Savannah, mama şi prietenul ei, Stanley. Dar nu ştiu dacă vor să vină aici. Mai bine le sun pe ea şi pe Savannah. De ce? La ce te gândeşti?

Se întinse spre el şi-l sărută. Erau în pat, cu ziarul de duminică împrăştiat peste tot şi cu o cană de cafea pe fiecare noptieră. Îi plăcea viaţa lor în doi, şi lui la fel. Era comodă şi simplă, plăcută şi fericită. El era cald, iubitor, aşa cum sperase ea că va fi. Şi el considera că Alexa era perfectă, aşa cum îi spusese fosta lui nevastă.

— De obicei, mă duc la Sybil. Copiii vin şi ei şi petrecem împreună. Mi-ar plăcea să fii cu noi şi aş vrea să-mi cunoşti copiii.

— O să le sun pe Savannah şi pe mama.

Le sună de dimineaţă, dar rămase mirată de ce auzi. Savannah îi spuse că, dacă nu se supăra prea tare, voia să se ducă la Charleston, să petreacă ziua cu tatăl ei, cu Turner, şi, desigur, cu Daisy, Henry, Travis şi Scarlette… şi Luisa. Ea era singurul impediment. Savannah îşi imploră mama s-o lase, aşa că Alexa spuse da.

Iar când îşi sună mama, Muriel îi zise că Stanley tocmai cumpărase bilete pentru o croazieră în Bahamas, dar încă nu avusese curaj să-i spună Alexei.

— Nu mă duc dacă eşti singură.

Alexa tocmai o anunţase că Savannah se ducea la Charleston. Într-un fel, timpul petrecut de fată în Charleston la începutul anului o pregătise pe Alexa să stea fără ea. Altfel, acum ar fi fost chiar greu. Ar fi ucis-o.

— O să fiu bine, o linişti ea. Du-te în croazieră! Distraţi-vă!

— Tu ce-o să faci? se arătă îngrijorată Muriel.

— Edward tocmai m-a invitat să petrec ziua cu copiii lui şi cu fosta nevastă.

— Edward? Adică senatorul Edward Baldwin? o întrebă mama ei.

— Da, răspunse încet Alexa, nepregătită încă să povestească mai mult.

Nu-i vorbise nici despre dineul de la Casa Albă, iar Muriel ratase informaţia din presă. Savannah era la curent şi foarte încântată. Îi trimise un mesaj bunicii în legătură cu asta.

— Interesant!

Nu-i putea mărturisi Alexei că nu avea voie să vorbească despre acest subiect şi se întreba dacă era cu senatorul.

— Atunci o să-l anunţ pe Stan că putem pleca în croazieră, râse ea.

Nu-i putea spune că totul fusese aranjat.

— Se pare că totul e-n regulă, îi raportă Alexa lui Edward după ce vorbi cu mama ei. Toată familia m-a refuzat. Aşa că, de Ziua Recunoştinţei, sunt toată numai a ta.

— Excelentă veste! spuse el şi o sărută.

O sună pe Sybil luni de dimineaţă, îi comunică noutatea, iar ea se arătă încântată. Toată lumea era fericită. În special, Edward şi Alexa, iar fan clubul lucra pentru ei în secret.

Sărbătoarea de Ziua Recunoştinţei la Sybil a fost un haos plin de iubire şi căldură, ca tot ce făcea ea. În loc de curcan, le servi o delicioasă pulpă de miel făcută în stil franţuzesc, cu usturoi şi fasole verde. Înainte de masă, avuseseră caviar, apoi ca prim fel de mâncare, *foie gras* sotat, şi le mai oferi şi plăcintă cu dovleac pentru că le plăcea copiilor, dar şi îngheţată Alaska. A fost o seară excepţională, chiar dacă mâncarea nu era tocmai tradiţională. Şi vinul cumpărat de Edward a fost excelent.

Erau acolo toţi copiii lui Sybil, inclusiv cei pe care îi avea cu Edward. Alexei îi plăcu de fiica lui, care-i amintea de Savannah şi care era doar cu trei ani mai mare. Fiul lui, John, era interesant, deştept şi plăcut, un pic cam excentric, la fel ca mama lui. Voia să fie actor în piesele lui Shakespeare şi avusese câteva spectacole reuşite la Londra. Avea

părul aproape la fel de lung ca Alexa. Prietena lui părea cu zece centimetri mai înaltă decât el şi era tot actriţă.

— Gândindu-mă la voi, mă întreb cum de-am câştigat la alegeri.

Edward îi tachina. După cină au jucat mima, şi câinii au lătrat continuu. Papagalul înjura şi, curând, au sosit şi câţiva prieteni, unii dintre ei artişti foarte cunoscuţi.

Să fii acasă la ei era ca şi cum ai fi asistat la realizarea unui film. După ce lucrurile au început să se mai liniştească, Sybil le-a oferit amândurora un excelent Château d'Yquem, cu gust de bomboană.

— Deci ce se întâmplă între voi? întrebă, cu un zâmbet maliţios. Mor de curiozitate. Cred că sunteţi îndrăgostiţi, îi spuse lui Edward. Pe Alexa n-o cunosc destul de bine ca s-o întreb. Nu e cumnata mea. Dar o să fie?

— Nu e treaba ta, îi zise Edward firesc. Când o să avem ceva de comunicat, o să-ţi spunem. Deocamdată, găseşte-ţi altceva de făcut decât să te amesteci în viaţa mea.

— Edward, ce nepoliticos!

Dar nu voia decât să glumească cu el. Edward era foarte încântat că băieţii lui o plăceau cu adevărat pe Alexa. Era foarte important pentru el. Şi el o plăcea pe Savannah şi era convins că şi copiii lui o vor îndrăgi.

— Sper că vii la noi de Crăciun, îi zise Sybil când plecară.

— Va trebui să merg la mama, îi explică Alexa. Dar poate veniţi voi să beţi ceva; adăugă ea, amabilă.

— Ne-ar plăcea, o asigură Sybil, şi Alexa îşi dădu seama că trebuia să-şi avertizeze mama în legătură cu ce avea să i se întâmple, chiar şi numai pentru un cocktail. O scriitoare celebră, un bine-cunoscut producător de filme, un senator şi cinci copii. Avea să fie un şoc pentru Muriel, în

apartamentul ei mic. Dar, în cele din urmă, nu era vorba decât despre nişte băuturi tradiţionale de Crăciun. Mama ei nu ar fi reuşit să organizeze o masă. Abia dacă mai gătea pentru ea şi pentru Stan. Făcea lucruri mai importante decât să gătească. Când era singură, mânca salate pe care le cumpăra în drum spre casă. Muriel nu fusese niciodată o bună bucătăreasă.

În weekendul de Ziua Recunoştinţei, Edward şi Alexa statură la hotelul Carlyle şi plănuiră să se întâlnească a doua zi cu băiatul şi cu fiica lui. Sybil, cei trei copii mai mici şi soţul ei aveau să plece la casa pe care-o aveau în Connecticut. Erau un grup zgomotos. Dar totul se transformă într-un weekend minunat. Îi duseră pe copii în oraş şi la filme, se plimbară în Central Park, vizitară Guggenheim şi Muzeul de Artă Modernă. La finalul weekendului erau cu toţii prieteni. Alexa îi povesti totul lui Savannah. Îi fusese dor de ea, dar Savannah părea fericită. Luisa nu reuşise să-i distrugă sărbătoarea de Ziua Recunoştinţei, ceea ce însemna ceva. Daisy fusese încântată de vizita ei. Henry îşi adusese „colegul de cameră", pe Jeff, iar lui Savannah îi plăcuse de el.

Când se întoarse din croazieră şi Alexa îi spuse cine avea să vină în vizită, la băuturile tradiţionale de Crăciun, şi câţi erau, Muriel rămase şocată.

— Glumeşti? N-o să încapă în apartamentul meu.

Mama ei părea speriată. Dar voia să-l cunoască pe Edward şi să-l vadă alături de Alexa. Era curioasă să-i cunoască şi pe fosta lui nevastă, şi pe copii. Citise toate cărţile lui Sybil.

— Ba da, o să încapă, mamă, o linişti Alexa. E vorba numai de-o băutură şi sunt nişte oameni cât se poate de obişnuiţi. De fapt, ca să-ţi spun adevărul, sunt nebuni de legat, cu excepţia copiilor, dar sunt foarte nostimi. Cred c-o să-ţi placă de ei.

— Pari fericită, spuse Muriel pe un ton tandru.

— Sunt, recunoscu Alexa încet. E un bărbat minunat.

— Aud clopote de nuntă? o întrebă mama ei, emoţionată. Să fii soţia unui senator sună foarte bine.

Şi un bărbat bun pentru fiica ei suna şi mai bine. Era vremea.

— Nu, doar clopote de fericire, zise Alexa. Nu am nevoie să mă mărit. Nu fac asta.

Şi să mă ard şi mai tare a doua oară… ar fi continuat ea, dar n-o spuse. Şi Edward nu era Tom. Nu era slab şi lipsit de onestitate. Era un bărbat direct, decent.

— Asta cred şi eu despre căsătorie, zise Muriel. Dar sunt mult mai bătrână decât tine şi nu găsesc rostul. La vârsta ta, ar trebui să fii mult mai curajoasă.

— De ce? Sunt fericită aşa.

— Dacă este un bărbat bun, poţi fi fericită şi dacă eşti măritată cu el. Nu exclude posibilitatea asta. Nu ştii niciodată ce vei simţi mai târziu.

— Poate, concluziona Alexa, lipsită de convingere.

Căsătoria o speria şi probabil că avea s-o sperie întotdeauna.

Când Senatul luă vacanţă de Crăciun, Alexa îşi luă şi ea o săptămână de concediu şi plecară amândoi la New York. Savannah se instală la bunica ei, iar Alexa şi Edward se cazară din nou la Carlyle, aşa cum făcuseră şi de Ziua Recunoştinţei. Luară o cameră şi pentru Savannah, care veni să stea cu ei la hotel. Turner sosi la o zi după Crăciun. Se duseră să schieze în Vermont, până la Anul Nou, cu prietenii, dar Edward şi Alexa rămaseră în oraş.

În Ajunul Crăciunului, Sybil şi mica ei armată năvăliră în apartamentul lui Muriel. Singurii pe care nu-i aduseră cu ei erau papagalul şi câinii.

Veni cu cei cinci copii ai ei şi cu prietena lui John, pe care o adusese cu el de la Londra. Brian îşi adusese nepoata, pe neaşteptate, şi doi copii mari din prima căsătorie, despre care Alexa nu aflase încă, aşa că se îngrămădiră cu toţii în apartamentul lui Muriel şi al lui Stan şi băură lichior de ouă şi şampanie. Muriel îi mărturisi lui Sybil cât de mult îi plăceau cărţile ei. Brian şi Stan discutară despre filmele vechi preferate şi despre pescuit, John şi iubita lui statură de vorbă cu Savannah, iar Ashley, fiica lui Edward, se certa pe mobil cu iubitul ei din California şi plângea. Era un haos total, Alexa stătea undeva deoparte, privind împreună cu Edward, şi râdea.

— Cu siguranţă, mi s-a mărit familia. La Crăciunul trecut eram doar eu, Savannah şi mama.

Stanley a venit după cină, pentru că fusese să-şi viziteze un prieten bolnav.

— Cum îţi place mai mult? o întrebă Edward, deschis. Cum era sau cum este?

— Cum este, răspunse ea fără ezitare. E mai plin de viaţă, de fericire şi de iubire.

Şi apoi află că mama ei comandase mâncare chinezească şi făcură picnic în bucătărie şi în living, pe podea. Puseră în cuptor un curcan mic pe care-l puteau mânca a doua zi. Sybil şi trupa sa erau încântaţi de idee, votară să rămână şi renunţară la mâncarea de-acasă, despre care Sybil spunea că, oricum, era o porcărie.

Tinerii se aşezară pe podeaua din livingul lui Muriel. Cei mari stăteau în sufragerie, unde nu erau decât opt scaune. Dar, până la urmă, se descurcară. A fost cel mai bun Crăciun pe care-l petrecuse Alexa vreodată, chiar mai plăcut decât cele din zilele bune din Charleston.

Au lăsat-o pe Savannah la Muriel încă o noapte şi, când începu să ningă, Alexa şi Edward se îndreptară spre Carlyle. Au cântat împreună, fals, „Crăciun alb”, şi el s-a oprit în stradă şi a sărutat-o. Era cel mai fericit Crăciun din viaţa ei şi a lui. La

începuturi, îi plăcuse să fie însurat cu Sybil. Dar de data asta era mai bine, era mai matur. Şi, uneori, Sybil era puţin prea sălbatică chiar şi pentru el, cu toate că o iubea mult.

— Poate continuă să ningă şi ne putem bate cu bulgări mâine, zise Alexa, plină de speranţă, ţinându-l de braţ.

— Nu prea cred, răspunse Edward, uitându-se în jos la ea, serios.

— Nu? De ce? Nu-ţi place să te baţi cu bulgări?

Nu se potrivea deloc cu el. Pe deasupra, era un bun sportiv.

— Îmi place să mă bat cu bulgări, acceptă, oprindu-se din nou şi privind-o. Numai că nu ştiu dacă e o idee bună ca o nevastă de senator să arunce cu bulgări de zăpadă în oameni, în parc. Poţi lovi un străin şi ajunge vestea la ştiri.

Auzindu-l, făcu ochii mari.

— Ce zici de asta? o întrebă el blând.

— Despre bătaia cu bulgări? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

— Nu… despre cealaltă… despre chestia cu nevasta de senator. Sună chiar aşa de aiurea?

Ştia cât era ea de speriată de căsătorie, dar acum era sigur pe sine. Aşteptase multă vreme s-o găsească. Sybil avea dreptate. Alexa era aleasa. Cea perfectă pentru el.

— Eu… da… nu…

Se bâlbâi, iar el o sărută din nou.

— Da. Adică nu. Nu, nu sună aşa de aiurea… şi da, vreau.

Când o sărută încă o dată, plângea şi râdea, apoi îl strânse tare de braţ şi se îndreptară spre Carlyle. Alexa zâmbea larg şi părea în extaz, în pofida fluturilor care făceau tumbe în stomacul ei, iar senatorul de Carolina de Sud părea şi el extrem de încântat.

Au trecut unsprezece ani de când Alexa Hamilton a părăsit Sudul, lăsând în urmă un soț infidel și o familie autoritară. Acum este asistentă de procuror în Manhattan și își împarte timpul între muncă și fiica ei, Savannah, o adolescentă încântătoare de șaptesprezece ani. În timp ce Alexa urmărește cazul unui ucigaș în serie, fiica ei primește scrisori de amenințare anonime. Convinsă că în spatele lor se află mâna criminalului, Alexa se confruntă cu o alegere dintre cele mai grele: să se retragă din anchetă sau să o protejeze pe Savannah trimițând-o la tatăl ei. În timp ce în New York procesul ajunge în punctul culminant, în Charleston, Savannah își descoperă tatăl, dar și o istorie de familie plină de secrete, într-o lume sudică total necunoscută. Iar Alexa va trebui să înfrunte o dată pentru totdeauna fantomele trecutului – o experiență dificilă, care îi va reda încrederea în viață și îi va consolida relația cu fiica ei.

De la primejdiile sistemului juridic newyorkez la dulceața seducătoare a Sudului, de la violența unui criminal diabolic la legătura delicată între o mamă și fiica ei, Danielle Steel ne oferă o nouă poveste cuceritoare.

580 de milioane de cărți vândute în 47 de țări!
Cel mai vândut autor în viață din toate timpurile!

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-245-5
9 786066 002455
Lira

[1] Southern Methodist University, universitate privată din Texas. (n. red.)

[2] Denumite generală pentru opt facultăţi importante din Statele Unite – Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Pennsylvania, Princeton, Yale – folosită pentru prima dată la începutul anilor ’30 de Stanley Woodward, redactor sportiv la *New York Herald Tribune.* (n.tr.)

Table of Contents

capitolul 1	4
capitolul 2	12
capitolul 3	33
capitolul 4	47
capitolul 5	60
capitolul 6	73
capitolul 7	88
capitolul 8	109
capitolul 9	122
capitolul 10	137
capitolul 11	149
capitolul 12	171
capitolul 13	183
capitolul 14	192
capitolul 15	205
capitolul 16	219
capitolul 17	247
capitolul 18	251
capitolul 19	260
capitolul 20	273
capitolul 21	280
capitolul 22	291
capitolul 23	300